ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΑΡ. 12 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ 4 ΔΡΧ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γραφεῖα:
Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Τσαγγάρη
Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων)
Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ ἐπ᾽ ὀνόματι
τοῦ ἰδιοκτήτου

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
Συνδρομαί:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία Δραχ.....200
Ἑξάμηνος Δραχ...110
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία Δολλάρια....7
Λίρα Ἀγγλίας.....1.10

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 12 ΑΘΗΝΑΙ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1935 ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἡ «Ἀτλαντὶς»

Δίνει ἀπὸ τὸ παρὸν τεῦχός της στὸ πολυπληθὲς ἀναγνωστικόν της Κοινὸ

ΤΟ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ
ΤΟ ΠΙΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΤΟ ΠΙΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ
ΡΟΜΑΝΤΖΟ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΓΡΑΦΗ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ

Τῆς
Μεγάλης Ἰταλίδος συγγραφέως
ΛΟΥΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ
«ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ»

Εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς μοντέρνας νέας, ποὺ ἔχει μέσα της τὴν ἀνησυχία τῆς ἐποχῆς, ἀναζητῶντας διαρκῶς ἕνα αἴσθημα ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσε τὰ ὄνειρά της καὶ τὶς νεανικὲς ἐλπίδες της.

Εἶνε ἡ ἱστορία τῆς
ΣΙΛΛΗ
ΤΗΣ
ΕΥΑΣ ΤΟΥ 1935
ΤΗΝ
«ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ»

Ἂς τὴν διαβάσουν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος

ΓΙΑΤΙ

στὶς σελίδες της θὰ βροῦν ὅλα:
ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥΣ,
ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ
ποὺ ἔχει κάθε σημερινὸ κορίτσι.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ποὺ προεκήρυξε ἡ

«Ἀτλαντὶς»

γιὰ τὴν
«ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ ΤΗΣ»

ἐπέτυχε καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

Τὰ γραφεῖά μας ἔχουν κατακλύσει χιλιάδες φωτογραφιῶν (ἀγκραντισμὰν καὶ μπούστων) ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ποὺ τὶς στέλνουν ὡραιότατα κορίτσια, φιλοδοξῶντας νὰ ἀποσπάσουν τὸν τίτλον τῆς

«ΜΙΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ ΤΟΥ 1935»

Εἰδοποιοῦμεν ὅτι ἡ προθεσμία γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῶν φωτογραφιῶν λήγει τὴν 31ην Ἰουλίου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ καὶ θὰ σταλοῦν οἱ δύο καλλίτερες στὰ περίφημα λιθογραφικὰ καταστήματα «ΑΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ» γιὰ νὰ γίνουν πολύχρωμα ἐξώφυλλα τῆς «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ».

ΕΠΙΣΗΣ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ
ΕΣΗΜΕΙΩΣΕΝ
ἡ σελὶς τοῦ
«ΑΛΜΠΟΥΜ τῆς ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
ΓΙΑ ΤΙΣ
«Φωτογραφίες τῆς πλὰζ καὶ τῆς ἐξοχῆς»

Δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἂν ἀναφέρωμε ὅτι λαμβάνομεν 100 φωτογραφίες τὴν ἡμέρα.

Ἡ «Ἀτλαντὶς»

ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΕΙ

τὸ βιβλίο ποὺ ἐκυκλοφόρησε ὡς τάχα

ΠΡΩΤΟ

τῆς μεγάλης σειρᾶς τῶν ἐκδόσεων—δώρων της.

Ὁ ΛΟΓΟΣ;

Ἰδού τον:

Ἕνας ἀχαρακτήριστος ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖον ἡ «Ἀτλαντὶς» — καλῇ τῇ πίστει — ἀνέθεσεν ἐργολαβικῶς τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου

«Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ»

ΜΑΣ ΕΞΗΠΑΤΗΣΕ

καὶ μᾶς παρέδωσε ἕναν τόμο

ΑΝΑΞΙΟ

γιὰ τὸ περιοδικό μας.

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ

ἦταν ποὺ ἐκυκλοφορήσαμε
Τὸ κακέκτυπο
αὐτὸ βιβλίο, ἀλλὰ
δὲν μπορούσαμε νὰ κάνωμε ἀλλοιῶς, ἀπὸ φόβο μὴ ἐκληφθοῦμε ὡς ἀσυνεπεῖς σὲ ὅ,τι ὑποσχόμεθα.

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ

«Ἡ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ»

ὅσο κι' ἂν εἶνε..τραγωδία εἰς ἐμφάνισιν, δὲν παύει νὰ εἶνε ἕνα ἀριστούργημα εἰς περιεχόμενον καὶ ἀξίζει νὰ διαβασθῇ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ.

Ἡ «Ἀτλαντὶς» στὴν Πελοπόννησο

Οἱ ἀναγνῶσται μας τῆς Πελοποννήσου θὰ ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ δεχθοῦν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ συνεργάτου μας, λογίου κ.

ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

ὁ ὁποῖος ἀποστέλλεται ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν «Ἀτλαντίδα»

ΝΑ ΕΛΘΗ ΣΕ ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΦΗ
ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ

καὶ νὰ συζητήσῃ ὅλα τὰ ἀφορῶντα αὐτοὺς καὶ τὸ περιοδικό μας ζητήματα.

ΘΑ ΔΙΟΡΙΣΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΕΣ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ ΠΟΛΕΙΣ.

Θὰ πάρῃ φωτογραφίες τῶν ἀναγνωστῶν μας γιὰ τὸ «Ἄλμπουμ».

Ἐπίσης φωτογραφίες γιὰ τὸ μεγάλο διαγωνισμὸ καλλονῆς Ἐξωφύλλου.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἀναγνωστῶν μας παραθέτομεν ὁλόκληρον τὸ δρομολόγιον ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεώς του ἀπὸ κάθε πόλι τῆς Πελοποννήσου.

Παρακαλοῦνται δὲ ἰδιαιτέρως οἱ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ γνωστοὶ καὶ φίλοι τοῦ κ. Μ. Πριονιστῆ, ὡς καὶ οἱ φίλοι καὶ ἀναγνῶσται τῆς «Ἀτλαντίδος» ὅπως τὸν βοηθήσουν εἰς τὸ ἔργον του.

Ὁ κ. Μ. Πριονιστὴς θὰ εἶνε δικός σας φίλοι ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κατέβῃ στὸ σταθμὸ μέχρι τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξαναφύγῃ.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ:

ΑΘΗΝΑΙ:	Ἀναχ. 27)6	Πέμπτη	6.25
ΜΕΓΑΡΑ:	Ἀφ. 27)6	»	8.02
»	Ἀν. 27)6	»	8.51
ΚΟΡΙΝΘΟΣ:	Ἀφ. 27)6	»	10.11
»	Ἀν. 27)6	»	10.55
ΚΙΑΤΟ:	Ἀφ. 27)6	»	16.31
»	Ἀν. 28)6	Παρασκευὴ	10.22
ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟ:	Ἀφ. 28)6	»	10.53
»	Ἀν. 28)6	»	16.52
ΑΙΓΙΟΝ:	Ἀφ. 28)6	»	18.32
»	Ἀν. 29)6	Σάββατον	16.15
ΠΑΤΡΑΙ:	Ἀφ. 29)6	»	17.57
»	30)6	Κυριακὴ	
»	Ἀν. 1)7	Δευτέρα	6.30
ΑΜΑΛΙΑΣ:	Ἀφ. 1)7	»	9.50
»	Ἀν. 1)7	»	18.14
ΠΥΡΓΟΣ:	Ἀφ. 1)7	»	19.04
»	Ἀν. 2)7	Τρίτη	10.58
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ:	Ἀφ. 2)7	»	13.34
»	Ἀν. 3)7	Τετάρτη	5.—
ΚΑΛΑΜΑΙ:	Ἀφ. 3)7	»	8.30
»	Ἀν. 4)7	Πέμπτη	8.05
ΜΕΣΣΗΝΗ:	Ἀφ. 4)7	»	8.30
»	Ἀν. 4)7	»	17.15
ΚΑΛΑΜΑΙ:	Ἀφ. 4)7	»	17.42
»	Ἀν. 5)7	Παρασκευὴ	12.40
ΤΡΙΠΟΛΙΣ:	Ἀφ. 5)7	»	19.30
»	Ἀν. 6)7	Σάββατον	πρωΐ
ΣΠΑΡΤΗ:	Ἀφ. 6)7	»	»
»	Ἀν. 6)7	»	ἀπόγευμα
ΤΡΙΠΟΛΙΣ:	Ἀφ. 6)7	»	»
»	Ἀν. 6)7	Κυριακή	11.24
ΑΡΓΟΣ:	Ἀφ. 7)7	»	13.31
»	Ἀν. 7)7	»	18.10
ΝΑΥΠΛΙΟΝ:	Ἀφ. 7)7	»	18.35
»	Ἀν. 8)7	Δευτέρα	13.—
ΑΡΓΟΣ:	Ἀφ. 8)7	»	13.25
»	Ἀν. 8)7	»	13.31
ΛΟΥΤΡΑΚΙ:	Ἀφ. 8)7	»	16.02
»	Ἀν. 9)7	Τρίτη	7.47
ΕΛΕΥΣΙΝΑ:	Ἀφ. 9)7	»	9.29
»	Ἀν. 9)7	»	14.34
ΑΘΗΝΑΙ:	Ἀφ. 9)7	»	15.38

Θρῦλοι λουλουδιῶν
Τὸ τριαντάφυλλο

Πλήξη, πλήξη, θανάσιμη εἶχε κυριέψει τὸν ὄμορφο Ἔρωτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τώρα. Οὔτε ἡ οὐράνια κατοικία του μὲ τοὺς Ἀθανάτους δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἱκανοποιήσει. Κι' ἔτρεχε κάθε μέρα στὸν Ἀσκληπιό, γυρεύοντας κανένα φάρμακο γιὰ νὰ σταματήση τὸ αἰώνιο χασμουρητό του.

Ἡ Ἀφροδίτη ἀνήσυχη τὸν ρώταγε κάθε λίγο καὶ λιγάκι:

— Ἐσύ, ὁ γυιός μου, ὁ πιὸ ὄμορφος, ὁ πιὸ νέος ἀπ' ὅλους τοὺς θεούς, νὰ περνᾶς ζωὴ τόσο πικραμένη;

—Μητερούλα μου — ἀπαντοῦσε ὁ Ἔρωτας — βαριέμαι τόσο ποὺ ἂν ὁ Ἀσκληπιὸς δὲν μοῦ δώσει κανένα φάρμακο, θ' αὐτοκτονήσω πολὺ σύντομα...

— Μὰ δὲν ντρέπεσαι;

— Ὄχι, δὲν ντρέπομαι. Ὑποφέρω πολύ. Βρές μου ἐσὺ τὸ γιατρικό.

— Ἄρχισε νὰ φλερτάρης μὲ καμμιὰ θεά. Εἶνε τόσες καὶ ὄμορφες! Ξανθές, μελαχρόινὲς, μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν καθε γοῦστο.

— Νὰ στὸ πῶ ἐδῶ μεταξύ μας, μητερούλα μου, ὅλες αὐτὲς οἱ μεγάλες κυρίες τοῦ Ὀλύμπου μοῦ εἶνε ἀντιπαθέστατες. Τοὺς φαίνεται πὼς ἐπειδὴ εἶνε θεές, ἀρέσουν κιόλας καὶ ἔχουν μιὰ πόζα! Νά, προχτὲς φλερτάριζα μὲ τὴν Περσεφόνη κι' ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ μιλούσαμε, τῆς τράβηξα γι' ἀστεῖα τὴ μύτη· ἔπρεπε νὰ εἶσαι ἐκεῖ. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸν καναπὲ κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμό της καὶ οὔτε μοῦ ξαναμίλησε... Ἄ! μητερούλα μου, δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πὼς αὐτὲς οἱ σχολαστικότητες σκοτώνουν ὅλη τὴ χαρὰ τῆς ἀγάπης; Ἐγὼ θέλω μιὰ γυναίκα ποὺ ν' ἀπαρνηθῆ περηφάνεια καὶ καταγωγή. Ν' ἀφοσιωθῆ σὲ μένα. Νἆνε δική μου ὅσες ὧρες ἔχει ἡ μέρα καὶ ἡ νύχτα.

— Εἶσαι πολὺ ἀπαιτητικός, παιδί μου. Κι' ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἡ θεὰ τοῦ Ἔρωτος, ἀρκοῦμαι σὲ πολὺ λιγώτερα. Ἡ κάθε ἀγάπη εἶνε ἕνα λουλοῦδι καὶ ἡ κάθε μιὰ θἆνε ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅπως τὰ λουλούδια. Ὅλα ὡραῖα, μὰ κανένα ὅμοιο. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἀπολαβαίνω στὸν κάθε μου ἐραστὴ ὅ,τι ἔχει ὡραῖο. Καὶ πάντα κάτι θἄχη, ποὺ δὲν τὤχουν οἱ ἄλλοι. Δὲν γυρεύω ἔξαφνα ἀπὸ τὸν κρίνο νἄχη τὸ χρῶμα του τριανταφύλλου, οὔτε ἡ καμέλια νὰ μοσκοβολᾶ σὰν τὸ γαρύφαλλο.

— Ὅλα καλά, μητερούλα. Συμφωνῶ πὼς οἱ θεὲς τοῦ Ὀλύμπου ἔχουν διαφορὰ μεταξύ τους, μὰ στὸ νὰ εἶνε πιὸ βαρετές. Ὅλες εἶνε βαρετές, ἀνυπόφορα βαρετές.

Καὶ τότες ἦρθε στὰ χείλια τῆς Ἀφροδίτης μιὰ ἐρώτησι ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἤθελε νὰ τὴν κάμη:

— Μὰ καλά. Γιατί δὲν ἀγαπᾶς τὴν Ἥρα;

Ὁ Ἔρωτας κοκκίνισε, οὔτε εὕρισκε τί ν' ἀπαντήση, γιατὶ ἀπὸ καιρὸ ἤξερε τὸ κουτσομπολιὸ ποὺ γινόταν στὸν Ὄλυμπο. Ὅλοι ψιθυρίζανε πὼς ἡ Ἥρα ἦταν ξετρελλαμένη μαζί του.

Ἡ Ἀφροδίτη, εὐχαριστημένη ποὺ ἄγγιζε τὸ ἀσθενὲς σημεῖο, ἐξακολούθησε:

— Δὲν θὰ σἄρεσε νὰ προσβάλης τὸ δυνατό, τὸν πανίσχυρο Δία; Τὸ Δία ποὺ κι' αὐτὸς δημιουργεῖ ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὶς γυναῖκες τῶν συναδέλφων του;

— Ὄχι, μητερούλα, ἄφησέ με ἥσυχο. Ἡ Ἥρα ἀπὸ καιρὸ μὲ γλυκοκυττάζει, μὰ ἐγὼ τὴν περιφρονῶ. Κι' αὐτὴ μὲ παρακολουθεῖ γιὰ πεῖσμα καὶ μὲ παραφυλάει σὲ κάθε γωνιά. Νά, κύτταξε τὸ φτερό μου. Προχτὲς μ' ἅρπαξε καὶ μὲ κρατοῦσε τόσο δυνατά, ποὺ γιὰ νὰ φύγω χρειάστηκε νὰ τραβηχτῶ μὲ τέτοιαν ὁρμή, ποὺ ἄφησα πολλὰ πούπουλά του στὰ χέρια της... Κι' ἐγὼ φεύγοντας τῆς φώναξα πὼς θὰ τὰ πῶ ὅλα τοῦ Δία. Ἀλλ' αὐτὴ σήκωσε τοὺς ὤμους της μὲ ἀπάθεια: «Καὶ δὲν τὸ λές; τὸ ἴδιο μοῦ κάνει.» Ἔτσι μοῦ ἀπάντησε. Φαντάσου ποὺ ἔφτασε νὰ μοῦ ὑποσχεθῆ ὡς ἀνταμοιβὴ τὸν Ἔρωτα τῆς Ἄρτεμις, ποὺ δὲν τὴν ἔχει φιλήσει ἄνθρωπος ἀκόμη!

— Μὰ καὶ σὺ γιατί δὲν τὴν ἀγαπᾶς; Ξαναρώτησεν ἡ Ἀφροδίτη.

— Γιατὶ εἶνε γρηά, μητερούλα μου. Γιατί κρύβει τὶς ζαρωματιές της μὲ χίλιες δυὸ ἀλοιφές, ποὺ τῆς φέρνει ὁ Ἑρμῆς ξεπίτηδες ἀπὸ μακρυνὲς χῶρες. Βάφει τὰ χείλια, τὰ μάτια. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλ' αὐτά, μυρίζει σὰν σαπισμένο κρέας ἀπὸ τὰ γεράτειά της. Ποτέ μου, ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν φιλήσω.

Ἡ Ἀφροδίτη ἔβλεπε πὼς ὁ ἀγαπημένος της γυιὸς δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ συμβουλές. Σκέφτηκε γιὰ πολλὴν ὥρα, χωρὶς νὰ μιλήση. Κι' ἔπειτα, χαρούμενη, σὰ νὰ τῆς ἦρθε φωτεινὴ ἰδέα, ἄρχισε:

— Ἔρωτα, βρῆκα γιατρικὸ γιὰ σένα. Κατέβα στὴ γῆ ποὺ εἶνε ἀπὸ τοὺς μικρότερους πλανῆτες, μὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους, γιατὶ τὸν φωτίζει ὁ Ἥλιος μὲ τὶς λαμπερὲς ἀχτῖδες του. Ἐκεῖ ὑπάρχουν γυναῖκες πεντάμορφες. Ἐκεῖ θὰ σ' ἀγαπήση καμμιὰ ποὺ καὶ σένα πραγματικὰ θὰ σ' ἀρέση.

Ὁ Ἔρωτας ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ τὴν πρωτότυπη ἰδέα. Χτένισε μὲ προσοχὴ τὰ φτερά του, ἑτοίμασε τὴ φαρέτρα του, μελέτησε τὸν τοπογραφικὸ χάρτη τῶν ἄστρων καὶ τ' ἀπόγευμα κατέβηκε στὴ γῆ, στὶς Ἰνδίες. Πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα δασάκι ἀπὸ φοίνικες, κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγη. Ἔκανε ζέστη δυνατή. Τὸ πᾶν γύρω μοσκοβολοῦσε. Ὁ ἀέρας θερμὸς ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ βαρὺς ἀπὸ τὰ τόσα ἀρώματα, ἔφτανε στὸ στῆθος σὰν ἕνα βελούδινο χάδι.

Ὁ Ἔρωτας αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναπνεύση λίγη δροσιά. Κατέβηκε, λοιπόν, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, κι' ἐκεῖ στὴν ἀσημένια ἄμμο εἶδε τὸ θαῦμα. Ξαπλωμένη σ' ἕνα ξανθὸ δέρμα τίγρης, μιὰ κοπέλλα μελαψόχρωμη κοιμῶταν. Ἦταν ὁλόγυμνη. Τὴν σκέπαζε λιγάκι μόνον ἡ πλούσια καὶ μαύρη σὰν τὴ νύχτα κόμη της. Κοιμῶταν καὶ ἀναστέναζε γλυκὰ καὶ χαμογελοῦσε σὰ νὰ παρακολουθοῦσε τὶς περιπέτειες κάποιου εὐτυχισμένου ὀνείρου. Ὁ Ἔρωτας στάθηκε μπροστά της ἐκστατικός.

—Ποτὲ δὲν εἶδε στὸν Ὄλυμπο θεὰ τόσον ὡραία. Ἄρχισε ν' ἀνάβη στὴν καρδιά του ἕνα φλογερὸ πάθος καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξε γιὰ νὰ τὴν ξυπνήση:

— Πόσο ὄμορφη εἶσαι!

Ξύπνησε πράγματι ἐκείνη κι' ἄνοιξε τὰ μάτια ὑγρὰ ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ ἀπὸ τὸ ὄνειρο τῆς ἀγάπης ποὺ εἶχε δῆ.

Μπροστὰ στὸν Ἔρωτα ἔμεινε ἐκστατική.

— Μὰ καὶ σὺ τί ὄμορφος ποὺ εἶσαι! τοῦ εἶπε μὲ θαυμασμό!

Στὸ Γάγγη μὲ τὰ βαρειά του ἀρώματα ἐρωτεύεται κανεὶς μὲ μανία. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ ἡ μελαψόχρωμη κόρη φιλιῶνταν μὲ πάθος.

Ὅμως, ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς τοὺς εἶδε ἡ Ἥρα. Ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ στὸν Ὄλυμπο, μέσα στὶς σάλλες, στοὺς διαδρόμους, ἀφοῦ κύτταξε σ' ὅλους τοὺς πλανῆτες, κατέβασε τὰ μάτια καὶ στὴ γῆ. Ἔτσι εἶδε τοὺς δυὸ εὐτυχισμένους.

Ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ σὰν πληγωμένο θηρίο:

— Δία! Δία! Φώναξε βιαστικά. Δῶσε μου τὸ δυνατώτερο κεραυνό σου, μὰ γρήγορα, πολὺ γρήγορα.

Κι' ἀλήθεια, σὲ λίγο τὸν πετοῦσε μ' ὅλη της τὴ δύναμι ἀπάνω τους.

Καὶ ὁ κεραυνὸς ἔσπασε μὲ τέτοιαν ὁρμὴ στὴ μελαψόχρωμη κοπέλλα, ποὺ τὴν κατακομμάτιασε. Ἔλυωσε ἐπίσης τὶς τρυφερὲς σάρκες τοῦ Ἔρωτα. Μόνο τὰ χείλια καὶ τῶν δυονῶν μείνανε ἀνέγγιχτα ἑνωμένα στὸ θερμὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ μείνανε ἔτσι γιὰ πάντα. Μέσ' ἀπὸ τὰ χείλια τους βλάστησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Ἀπριλιάτικο τριαντάφυλλο, εὐωδιαστὸ σὰν τὸ φιλί τους, ρόδινο σὰν τὰ χείλια τους, στὴν ὥρα ἐκείνη ποὺ ἔγερνε ὁ ἥλιος καὶ ὁ Γάγγης ἦταν κατακόκκινος...

(Διασκευή)

ΜΑΡ. ΜΙΝΩΤΟΥ

—o—

Οἱ ὡραιότερες
Ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗΝ ΝΙΝΕΤΤΑ

2 Ἰουλίου

Ἀγαπητή μου φίλη,

Λέω κι' ἐγὼ ὅπως κι' ἐσύ: Τί κρῖμα. Θὰ ἤθελα τόσο πολὺ νὰ περάσω μερικὲς ἡμέρες κοντά σου. Εἶχα μεγάλη ἀνάγκη, ἔτσι θλιμμένος ποὺ εἶμαι.

Εἶσαι εὐτυχισμένη ποὺ φεύγεις. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὅσο σ' ἀγαπῶ τόσο καὶ περισσότερο τὸ συχαίνομαι τὸ Παρίσι. Τὶς λίγες στιγμές, τὶς τόσο ἤρεμες τῆς ζωῆς μου τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια τὶς πέρασα μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Πόσο διαφορετικὲς εἶνε οἱ συγκινήσεις ποὺ δοκιμάζει κανεὶς μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Πέστε στὴ θάλασσα, ἐκεῖ κάτω ποὺ θὰ πᾶτε, πὼς τὴν ἀγαπῶ.

Εἶμαι φορτωμένος ἀπὸ διάφορες στενοχώριες, ὑλικὲς καὶ ἠθικές, μεγάλες καὶ μικρές.

Νοιώθω ν' ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι μου μιὰ τρομερὴ θύελλα.

Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι θὰ ποῦν: Εἶνε λάθος δικό σου. Τί ὡραία καὶ ἔξυπνη παρηγοριά. Τὸ θάρρος μου καὶ ἡ ὑπομονή μου ἔχουν ἐξαντληθῆ. Σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρίσκομαι, ἡ καλὴ συντροφιά σου μοῦ εἶνε πολύτιμη. Καὶ ὅμως, βλέπεις πὼς εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μὴν ἔλθω.

Ἐλπίζω, τουλάχιστον, ὅτι θὰ μὲ σκέπτεσαι καὶ ὅτι θὰ ἐξοικονομῆς λίγο καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ γράφης.

Ἂν ἤξερες τὶ εὐχαρίστησι μοῦ δίνουν τὰ γράμματά σου, θὰ μοῦ ἔγραφες πιὸ συχνά.

Σὲ παρακαλῶ νὰ προσφέρης τὰ σέβη μου στὴ μητέρα σου.

Ἂν κατὰ τὶς 14 τοῦ μηνὸς πάω πάλι στὴ Νιμέρα, θὰ πεταχθῶ μιὰ στιγμούλα νὰ φιλήσω τὸ χεράκι σου.

Δὲν ἔχω χάσει δηλαδὴ ἐντελῶς τὶς ἐλπίδες μου γιὰ νὰ σὲ δῶ.

Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, λοιπόν. Καὶ θέλω νὰ πιστέψης στὴν ἐγκάρδια φιλία καὶ ἀγάπη μου.

ΕΡΡΙΚΟΣ

Ἕνα πτῶμα μέσα στὴ νύχτα
Ὁ δολοφόνος ὡμολόγησε;

Εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ πᾶμε μὲ τὸ κοῖτερο ἑνὸς φίλου μου, μιὰ μεγάλη παρέα, σ' ἕναν κοντινὸ ὅρμο γιὰ κυνῆγι. Ἀπὸ νωρὶς ὅμως μᾶς ἔπιασε φουσκοθαλασσιά. Κύματα πελώρια χτυποῦσαν ἀπὸ παντοῦ τὸ γιώτ, ποὺ φοβώμαστε πὼς θὰ τὸ ρίξουν ἀπάνω σὲ καμμιὰ ξέρα ἢ σὲ κανένα βράχο τῆς ἀκτῆς.

Ὁ καπετάνιος, τυλιγμένος στὸ μουσαμᾶ του, κρατιώτανε μὲ δύναμι ἀπὸ τὴν κουπαστὴ γιὰ νὰ μὴ τὸν συνεπάρη τὸ κῦμα, κι' ἔδινε, μὲ φωνὴ ποὺ χανότανε στὸ θόρυβο τῆς τρικυμίας, διαταγὲς στοὺς ναῦτες.

Εἴδαμε κι' ἐπάθαμε ὥς ποὺ ν' ἀράξωμε μέσα στὸν ὅρμο, ποὺ στὴ δασωμένη του περιοχὴ θὰ κυνηγούσαμε.

Πλησίαζε νὰ νυχτώση. Ἕνα σύννεφο, ψηλὰ στὸν οὐρανό, προχωροῦσε ὅμοιο μὲ κινούμενο βουνό. Πίσω του τὸ ἀκολουθοῦσε ἡ καταιγίδα μὲ φοβερὴ ταχύτητα.

Προχωρούσαμε βιαστικά, καὶ τὰ πόδια μας, μουσκεμένα ἀπὸ τὸ νερό, κινιώντουσαν μὲ κόπο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἔκοψε τότε τὴ νεκρικὴ ἐκείνη σιωπή.

—Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸν καταραμένο τόπο πρὶν νὰ νυχτώση, εἶπε. Καλλίτερα νὰ κυττάξωμε νὰ βροῦμε κανένα ἀπάνεμο μέρος νὰ μείνωμε ὥς που νὰ ξημερώση.

Τὸ σκοτάδι ἐκάλυπτε τὰ πάντα. Δὲν μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Γιὰ νὰ μὴ χαθοῦμε, μιλούσαμε δυνατά.

Ἄξαφνα, ἐκεῖ κοντά μας, ἀκούστηκε μιὰ λυπητερὴ φωνή, σὰν κλάμα μικροῦ παιδιοῦ.

—Εἶνε μπεκάτσα, εἶπε ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιά, ποὺ ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη ἕνας ἄνθρωπος σιωπηλός, μὲ πρόσωπο διαρκῶς κατσουφιασμένο καὶ μὲ μάτια σκοτεινά.

Σώπασε γιὰ λίγο κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

—Θυμᾶμαι μιὰ νύχτα σὰν καὶ τούτη, ποὺ ξαναπέρασα ἀπὸ δῶ. Εἶχα ξεκινήσει σουρουπώματα. Πάνω στὰ κλαριὰ τῶν δέντρων πλανιώτανε μιὰ ὁμίχλη, ποὺ ὅλο καὶ γινότανε πιὸ πυκνή. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ κι' ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα εἶχε μουσκέψει τὸ πουκάμισό μου.

»Μέσα στὸ μυαλό μου τριγυρνοῦσαν ὅλες οἱ παληὲς τρομακτικὲς ἱστορίες ποὺ εἶχα ἀκούσει. Μὰ καὶ πολὺ μὲ βασάνιζε ἡ ἐξαφάνισις μιᾶς βοσκοπούλας, ποὺ τὴν προηγούμενη μέρα εἶχε γυρίσει μονάχο τὸ κοπάδι της στὸ χωριὸ κι' αὐτὴ δὲν εἶχε βρεθῆ πουθενά.

»Σκεπτόμουνα πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀργοπορῶ, τέτοια νύχτα, σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ἕνα ρῖγος πέρασε τὸ κορμί μου. Ἔτρεχα μ' ὅλη μου τὴ δύναμι, κι' ὡς τόσο ἤμουν ἀκόμα μακρυὰ ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο.

»Μιὰ φοβερὴ ἀγωνία ἐπίεζε τὴν καρδιά μου ποὺ χτυποῦσε δυνατά. Δὲν μπορούσα νὰ ἀναπνεύσω.

»Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ μπεκάτσα φώναξε ξαφνικὰ ὅπως τώρα, κι' ὁ φόβος μου δεκαπλασιάστηκε. Ξάφνου σκόνταψα. Τὰ πόδια μου μπερδεύτηκαν σὲ κάτι βάτους.

»Εἶχα χάσει τὸ δρόμο μου. Ἄλλαξα διεύθυνσι, βλαστημῶντας τὸ καταραμένο αὐτὸ σκοτάδι.

»Ἔτρεχα καὶ πηδοῦσα σὰν κανένα κυνηγημένο ἀγρίμι. Σκόνταψα πάλι κι' ἔπεσα μὲ τὰ χέρια μπροστά. Τὰ δάχτυλά μου ἀγγίξανε ἕνα πτῶμα. Ἀνατρίχιασα, πιάνοντας ἕνα λαιμό, ἕνα στόμα ἀνοιχτὸ μὲ σκληρὰ δόντια...

»Θαρροῦσα πὼς θὰ τρελλαθῶ. Δὲν θυμᾶμαι τί ἔγινε κατόπιν, μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς ἐλιγοθύμησα. Ἀργότερα συνῆλθα, ἀκούγοντας τὸ δυνατὸ οὔρλιασμα μιᾶς ἀλεποῦς. Ἤμουνα μουσκεμένος ὥς τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ ὑγρασία.

»Σηκώθηκα μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι, στηρίζοντας τὸ χέρι μου πάνω σ' ἕνα γυμνό, ξυλιασμένο ποδάρι.

»Ὁ τρόμος μου εἶχε κάπως περάσει. Ἔψαξα μὲ ἠρεμία τὶς τσέπες μου γιὰ νὰ βρῶ σπίρτα. Μὲ πολλοὺς κόπους κατώρθωσα ν' ἀνάψω ἕνα, γιατὶ εἴχανε νοτίσει ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ἔβαλα φωτιὰ σὲ κάτι ξερόκλαδα ἐκεῖ κοντά, κι' ἀπὸ τὶς φλόγες ποὺ φούντωσαν φωτίστηκαν ὅλα ἕνα—γύρω.

»Τὸ πτῶμα μιᾶς κοπέλλας ἤτανε ξαπλωμένο μπροστά μου. Κύτταξα τὸ πρόσωπό της. Τὸ στόμα της ἦταν ἀνοιγμένο σὰν νὰ φώναζε. Τὰ μάτια της, ποὺ γυάλιζαν, μὲ κυττούσανε ἄγρια.

»Δοκίμασα νὰ φύγω, μὰ τὰ πόδια μου λυγίζανε. Παραπατοῦσα. Ἔκαμα λίγα βήματα καὶ σωριάστηκα ξανὰ λιποθυμισμένος κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸ πτῶμα, πλάϊ στὴ φωτιὰ ποὺ ἔσβυνε....

»Μὲ συνέφερε ὁ πρωϊνὸς παγερὸς ἄνεμος. Ἔσπευσα τότε στὸ χωριό, πῆρα ἕνα ἄλογο, καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους χωριανούς, ἤρθαμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος κι' ἐσηκώσαμε τὸ πτῶμα τῆς βοσκοπούλας.

»Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε τὶς ἀνακρίσεις. Μὲ κρατήσανε καὶ μένα τὶς πρῶτες μέρες, γιατὶ κάποιος κατέθεσε πώς, τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε ἐξαφανισθῆ ἡ κοπέλλα, ἐγὼ κυνηγοῦσα σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ γύρω μέρη. Εὐτυχῶς ὅμως κατάφερα νὰ τοὺς πείσω πὼς κυνηγοῦσα ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ βουνοῦ κι' ἔτσι μ' ἀπολύσανε».

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, οἱ πρῶτες σταλαγματιὲς τῆς βροχῆς ἄρχισαν νὰ πέφτουν κι' οἱ ἀστραπές, ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄλλη, αὐλάκωναν τὸν ὁρίζοντα.

Μὲ μιὰν ὁρμέμφυτη κίνησι, στραφήκαμε τότε σ' αὐτὸν ποὺ μιλοῦσε.

Στὸ διαβατάρικο φῶς τῶν ἀστραπῶν εἴδαμε τὸ πρόσωπό του πιὸ χλωμὸ κι' ἀπὸ νεκροῦ. Τὰ μάτια του γυάλιζαν ἀπὸ φρίκη καὶ τὰ χείλη του σαλεύανε.

Σήκωσε τὸ χέρι κι' ἔδειξε ἕνα σημεῖο ἐκεῖ κοντά μας.

—Νά, ἐκεῖ, σκοτώθηκε ἡ βοσκοπούλα...» εἶπε.

Ἔμεινε λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, κι' ἔπειτα, βγάζοντας μιὰ ἄγρια κραυγή, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, ὥρμησε μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσε τὸ φάσμα τῆς σκοτωμένης κόρης.

Κανεὶς μας δὲν ἐκινήθηκε νὰ τὸν κρατήση.

Ἀκούγαμε τὰ βήματά του, ὥς ποὺ χάθηκαν μέσα στὴ σιωπὴ τῆς σκοτεινῆς νύχτας, κι' ἔπειτα προχωρήσαμε ἀμίλητοι, βυθισμένοι σὲ σκέψεις.

Καὶ μοῦ φαίνεται πώς, ὅπως ἐγώ, ἔτσι κι' οἱ ἄλλοι σύντροφοί μου, συλλογίζονταν αὐτὴ τὴν ὥρα πὼς ἕνας δολοφόνος, περνῶντας ἀπὸ τὸν τόπο ὅπου εἶχε σκοτώσει τὸ θῦμα του, δὲν βαστάχθηκε κι' ἐξωμολογήθηκε τὸ ἔγκλημά του.....

ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Ὁ καπετάνιος τυλιγμένος στὸ μουσαμᾶ του κρατιόταν μὲ δύναμι ἀπὸ τὴν κουπαστή, γιὰ νὰ μὴν τὸν συνεπάρη τὸ κῦμα

ἕνα ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ!..

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΙΓΓΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ ΣΥΛΒΙΟΥ

—Ὄχι μαμά, δὲν τὸν ὑποφέρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! Δὲν ξέρω γιατί, δὲν ξέρω.... δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Μιὰ χαριτωμένη μικρούλα — μόλις 15 χρόνων—ἕνα κομψοτέχνημα φτιαγμένο ἀπὸ κρίνα, ρόδα καὶ χρυσάφι, στεκόταν σὰν ἔνοχος μπροστὰ στὴ μητέρα της, μιὰ θερμὴ μελαχροινὴ φυσιογνωμία, γεμάτη ἔκφρασι.

—Καὶ ὅμως ὁ κ. Τώνης δὲν ἔκανε τίποτα ποὺ νὰ προκαλέση τὴν ἀντιπάθειά σου. Εἶνε ἕνας κύριος σοβαρός, ἕνας νέος μὲ πολλὴν ἀξία καὶ ἕνας φίλος τοῦ σπιτιοῦ μας ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους. Περιποιεῖται τὸν μπαμπᾶ σου, ἐμένα, ἐσένα, μὲ τόση καλωσύνη καὶ τόση εἰλικρίνεια! Κύτταξε Μίνα μου, μὴν εἶσαι ἐπιπόλαιη, μὴ δείξης πὼς εἶσαι ἀχάριστη σ' ἕνα τόσο καλὸ φίλο μας....

Ἡ ξανθούλα κατέβασε τὰ μεγάλα της βλέφαρα, ἐπάνω στὰ ζαφειρένια μάτια της, ἐσούφρωσε τὰ ρόδινα πέταλα τοῦ στόματός της καὶ ψιθύρισε:

—Καλά...θὰ προσπαθήσω....

Ἡ μητέρα ταραγμένη ἔσκυψε, τὴν ἐφίλησε καὶ τῆς εἶπε:

—Πήγαινε τώρα νὰ μελετήσης τὴ μουσική σου, ἡ δασκάλα τοῦ πιάνου θαρθῇ σὲ λίγο.

Ἡ Μίνα ἔφυγε τρεχάλα. Λὲς κι' ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ σαλονιοῦ τὴν βάραινε στὸ στῆθος σὰν ἐφιάλτης. Ἀνάπνευσε δυνατά. ὅταν βρέθηκε μόνη, διόρθωσε τὶς μποῦκλες ποὺ εἶχαν κηρύξει ἐπανάστασι ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέτωπό της, καὶ πῆρε τὸ βιβλίο τῆς μουσικῆς.

Οἱ μελῳδικὲς νότες τῆς «Τσιτσιλιάνας» ἀπὸ τὴν «Καβαλερία» ἐγέμισαν σὲ λίγο τὸ σπίτι:

«Ὦ Λόλα μου λευκὴ ὡσὰν τὰ κρίνα...»

Ἡ κυρία Βλέτη, μόνη τώρα μέσα στὸ σαλόνι, σηκώθηκε στενοχωρημένη καὶ πλησίασε στὸ παράθυρο. Μελαγχολικὲς σκέψεις τριγυρίζανε τ' ὡραῖο κεφάλι της. Κάτι ἤθελε νὰ διώξη μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό της, ἀλλὰ κάθε της προσπάθεια ἀποτύγχανε. Ἡ κρίσι καὶ ἡ καρδιὰ εἶχαν στήσει ἕνα ἀμείλικτο πόλεμο μέσα της.

Τὸν ἀγαποῦσε τὸν Τώνη, τὸν ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμι μιᾶς γυναίκας ὥριμης, ποὺ στερήθηκε τὸν ἔρωτα στὴν πρώτη της νειότη, τὸν ἀγαποῦσε γιατὶ ἦταν ὄμορφος, γιατὶ ἦταν νέος, πολὺ νεώτερος ἀπὸ κείνην, γιατὶ τὴν ἐπρόσεξε ὅσο κανένας ἄλλος, γιατὶ τῆς τὸ εἶπε μὲ τὴν ἀφέλεια ἐρωτευμένου παιδιοῦ.

Ἡ ζωή της ὡς σήμερα ἦταν μιὰ ζωὴ ἤρεμη, ἁπλῆ μιὰ ζωὴ συζύγου, μητέρας, ποὺ ὅλο της τὸ εἶνε τὸ εἶχε ἀφωσιωμένο σὲ καθήκοντα οἰκογενειακά. Τὴν ἐπάντρεψαν χωρὶς νὰ τὴ ρωτήσουν, πρὶν ἀκόμα γνωρίση τὸν κόσμο καὶ τὴν παρέδωκαν στὰ χέρια ἑνὸς συζύγου ποὺ ἤθελε μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ σχηματίση οἰκογένεια, γιὰ ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὶς τρικυμίες τῶν γλεντιῶν καὶ τῆς ἀνύπαντρης ζωῆς. Τὴν παρέδωκαν σὰν θῦμα, σὰν σφάγιο, στὸ βωμὸ τῆς οἰκογένειας, τὴ στιγμὴ ποὺ τρελλὴ πεταλούδα αὐτή, ἄνοιγε τὰ αἰθέρια φτερά της στὶς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου, διψασμένη ἀπὸ ἔρωτα.

Ὁ ἄντρας της, ἕνας καλὸς σύζυγος σήμερα, ἕνας ἰδανικὸς πατέρας, κουρασμένος, γερασμένος, ζήταγε μιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ ἡσυχάση, νὰ σκεφθῇ νὰ θυμηθῇ. Ἕνας ποὺ θέλει ἡσυχία, εἰρήνη.

Κι' ἐκείνη, πανέμορφη, μέσα στὰ τριανταπέντε της χρόνια, μ' ἕνα ἡφαίστειο στὴν καρδιά, ζητοῦσε σήμερα νὰ φανῇ, ν' ἀρέση, ζητοῦσε θαυμασμὸ καὶ περιπέτεια.

Πόσες νύχτες, τὴν ὥρα ποὺ ὁ σύζυγος κοιμώτανε, δὲν ἀγρυπνοῦσεν ἐκείνη, πλάϊ ἐκεῖ, μὲ μάτια ὑγρά, μὲ χείλη διψασμένα, ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ζωῆς. Ὀρθὴ σὰν δωρικὴ κολῶνα μέσα στὸ λευκὸ νταντελλένιο της νυχτικό. κύτταζε τὰ γυμνά της κάλλη στὸ κρύσταλλο τοῦ καθρέφτη, ἔφερνε τὰ μπράτσα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι σὲ πλαστικὴ πόζα καὶ μισόκλεινε τὰ μαῦρα μάτια, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὸ ρουχαλητὸ τοῦ γέρου τὴν ἔφερνε στὴν πραγματικότητα.

Ἦταν μιὰ σκλάβα, πουλημένη ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς συνθῆκες. Δὲν μποροῦσε νὰ χυθῇ μέσα στὸ πλῆθος τῶν θαυμαστῶν της καὶ νὰ φωνάξη:

—Κυττάχτε με, εἶμαι ὄμορφη, εἶμαι νέα.

Τὸ δικαίωμα αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε. Ἕνας σύζυγος γέρος κι' ἕνα παιδὶ στεκόταν μπροστά της, ἀμείλιχτοι φρουροὶ τῆς οἰκογενειακῆς της τιμῆς.

Ἂν τὸ σύζυγο τὸν θεωροῦσε ἔνοχο γιατὶ ἔδεσε τὰ νειᾶτα της μὲ τὴν ἀσυνειδησία ἑνὸς συμφεροντολόγου, μποροῦσε νὰ σκεφθῇ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ κοριτσάκι ἐκεῖνο, τὸν χαρτιωμένο ἐκεῖνο ξανθὸ ἄγγελο, ποὺ καθισμένη μπροστὰ στὰ πόδια της, ἀκουμποῦσε τὸ χρυσαφένιο κεφάλι στὰ γόνατα τῆς μητέρας καὶ τῆς ἔλεγε μὲ χερουβικὸ χαμόγελο:

—Μαμά, εἶσαι ὄμορφη σήμερα, πολὺ ὄμορφη! Μοιάζεις μὲ τὴ χλωμὴ ἐκείνη Παναγία ποὺ εἴδαμε σ' ἕνα ἐξωκκλῆσι τὴν Κυριακή.

Στὴ συνείδησι τῆς μικρούλας ἦταν μιὰ Παναγία. Πῶς θὰ τολμοῦσε λοιπὸν νὰ δώση στὸν τρελλὸ ἐκεῖνο νέο, τὸ πρῶτο ραντεβοῦ ποὺ τῆς ζητοῦσε τόσες μέρες τώρα, μὲ ἐπιμονή, μὲ πόθο, μὲ ὑγρὰ μάτια, μὲ ξαναμμένα χείλη;

Ἕξη μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ τὸν συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Εἶχε πάει μὲ τὴ Μίνα. Ἔδιναν ἕνα χορὸ παιδικό, στὸν ὁποῖον ἔπαιρναν μέρος καὶ οἱ μεγάλοι.

Ἡ κυρία Βλέτη μελαγχολικὴ σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ, παρακολουθοῦσε τὰ ζευγάρια τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων, νὰ χορεύουν θεότρελλα στὸν ἦχο ἑνὸς φόξ. Ἀφηρημένη στὶς σκέψεις της, προσηλωμένη στὸ θέαμα, εἶχε ξεχάσει ὁλότελα τὸν ἑαυτό της.

Ξαφνικὰ μιὰ φωνὴ τὴν ἐξύπνησε:

—Κυρία, θέτε νὰ χορέψετε μαζί μου τὸ ταγκό;

Γύρισε καὶ τὸν εἶδε. Ἕνα ὡραῖο ζωηρὸ παιδί, ψηλό, κομψό, τὴν κύτταζε μὲ μάτια μεθυσμένα.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε, δὲν χορεύω ἀπόψε. Μὰ γιατὶ δὲν παίρνετε ἕνα ἀπὸ τὰ κοριτσάκια, ἐγὼ πιά....

Ἐκεῖνος χαμογέλασε πικρά:

—Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν τόλμη μου μὰ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί, δὲν βρίσκω εὐχαρίστησι μὲ τὶς νεαρὲς ντεμουαζέλλες. θέλω μιὰ συντροφιὰ ποὺ νὰ ξέρη τὴ ζωὴ ποὺ ἔχει ἕνα παρελθόν.

Τὸν κύτταξε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

—Ἐγὼ δυστυχῶς δὲν τὴν γνωρίζω τὴ ζωή, εἶπε. Εἶμαι πιὸ ἀμάθητη ἴσως ἀπὸ πολλὲς ντεεμουαζέλλες τῆς ἐποχῆς, κι' ἂν ἔχω ἕνα παρελθόν, αὐτὸ εἶνε...ἡ κόρη μου.

Καὶ γέλασε νευρικα.

Ὁ Τώνης κάθησε πλάϊ της, σὰν παιδὶ ποὺ τὸ μαλώσανε. Τῆς εἶπε τὰ ὄνειρά του, τῆς μίλησε γιὰ τοὺς πόθους του, τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά του.

Ἦταν τόσο ἀφελὴς ἡ ἐξομολόγησί του, ποὺ τὴν ἐσκλάβωσε. Αἰσθάνθηκε ἕνα ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό, καὶ ὅταν τὴν παρεκάλεσε νὰ πάη νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ πῇ ὄχι.

Ἀπὸ τότες, ἔγινε ὁ τακτικὸς φίλος τοῦ σπιτιοῦ της, τὸν ἔβλεπαν πάντα τὴν ἡμέρα ποὺ ἐδέχοντο, κάποτε δὲ καὶ συχνότερα μὲ τὴν ἀφορμὴ ἑνὸς βιβλίου, ἑνὸς μικροῦ δώρου γιὰ τὴ Μίνα, μιᾶς ἐκδούλευσης γιὰ τὸ σύζυγο.

Ἀργὰ—ἀργὰ ἐπλέκανε οἱ δυό τους τὸ σιδερένιο δεσμὸ ποὺ θὰ τοὺς ἕνωνε. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κι' ἡ ἴδια, γλυστροῦσε στὸν κατήφορο πιασμένη χέρι μὲ χέρι μὲ τὸ νέο ἐκεῖνο παιδί.

Ὅταν τὸν ἀντιλήφθηκε, δὲν μποροῦσε νὰ ὀπισθοχωρήση. Ὁ σύζυγος δὲν κατάλαβε τίποτα. Δὲν ἦτανε δυνατὸ γι' αὐτὸν νὰ σκεφθῇ πὼς ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του θ' ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον.

Ἡ Μίνα ὅμως μὲ τὴ διαίσθησι τοῦ κοριτσιοῦ, εἶδε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν νὰ μπαίνη ἀνάμεσά τους, σὰν κλέφτης τῆς καρδιᾶς τῆς μητέρας της.

Μικρὲς προτιμήσεις γιὰ τὸν κ. Τώνη, περιποιήσεις γιὰ τὸν κ. Τώνη, κουβέντες κατὰ μόνας μαζί του, τὴν ἔκαναν νὰ προσέξη. Ἡ ζήλεια ἔχωνε τὰ μυτερὰ νύχια της στὴν ψυχὴ τοῦ κοριτσιοῦ. Τὸν ἔβλεπε σὰν ἐχθρό, τοῦ μιλοῦσε στεγνά, ψυχρά, τυπικά.

Καὶ σιγὰ—σιγὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βλέπη νὰ συχνάζη σπίτι τους.

Καὶ τὸ εἶπε εἰλικρινά, θαρρετὰ στὴ μητέρα της.

Ἡ κ. Βλέτη ἀντιλήφθηκε τὸ αἴσθημα τῆς Μίνας. Εἶδε τὴν κόρη της νὰ στέκεται ἐμπόδιο στὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο της ἔρωτα. Δὲν ἦτανε ἀπὸ ἀντιζηλία ἐρωτική, ἀλλὰ ἀπὸ παιδικὴ ζήλεια γιατὶ τῆς στεροῦσε κάποιος ἄλλος ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ στοργὴ τῆς μητέρας της.

Τὸ δίλημμα ποὺ ὀρθώθηκε μπροστὰ στὴν ἐρωτευμένη γυναῖκα, ἦτανε φοβερό. Ἐκεῖνος ἢ τὸ παιδί της!

Τὸ βράδυ καθισμένη στὸν κῆπο προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἕνα τρόπο, ν' ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά της τὸν ἐπικίνδυνο νέο. Ὁ ἄντρας της κοιμώτανε, ἡ Μίνα βρισκότανε στὸ σαλόνι καὶ μελετοῦσε πιάνο.

Ἕνα ἀνοιξιάτικο ἀεράκι ἀνέμιζε τὶς τριανταφυλλιὲς καὶ τὶς βανίλλιες καὶ γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα μεθυστικὲς μυρωδιές. Ξαφνικὰ τὸν εἶδε μπροστά της. Παρὰ λίγο νὰ φωνάξη ἀπὸ φόβο:

—Τέτοια ὥρα;! τοῦ εἶπε. Γιατί; Πῶς μπῆκες;

—Βρῆκα τὴν καγκελλόπορτα μισόκλειστη καὶ προχώρησα χωρὶς νὰ ξέρω τί θέλω. Περνοῦσα ἀπ' ἔξω, ὅπως πάντα, ζητῶντας νὰ δῶ τὸ φῶς τοῦ παραθυριοῦ σου, πρὶν πάω νὰ κοιμηθῶ. Μὴ μὲ διώξης Βέρα, ἄφησέ με γιὰ λίγα λεπτὰ ἐδῶ κοντά σου. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιὰ χωρὶς ἐσένα.

Ἤθελε νὰ φανῇ αὐστηρή. Μὰ πῶς;
Εἶπε μόνο:

—Ἔκανες ἄσχημα νὰ προχωρήσης ὥς ἐδῶ. Ἡ Μίνα δὲν κοιμήθηκε ἀκόμα, κι' ἂν σὲ δῇ μπορεῖ νὰ ὑποθέση πράγματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας. Ἄκουσε Τώνη, ἄκουσέ με μὲ προσοχὴ καὶ μὲ ἠρεμία. Πρέπει νὰ σταματήσουμε ὥς ἐδῶ καὶ νὰ πάρη καθένας μας τὸ δρόμο του. Ἐγὼ εἶμαι μιὰ σύζυγος καὶ μιὰ μητέρα ποὺ ἔχει καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις, ἐσὺ ἕνα ἐλεύθερο πουλί, ποὺ ἀρχίζεις τὴ ζωὴ καὶ θὲς νὰ γλεντήσης. Ἄφησέ με, μὴ μὲ παρασύρης στὸν κατήφορο τῆς ἁμαρτίας. Ἂς χωρίσωμε σὰν φίλοι, εἶνε καιρὸς ἀκόμα...

Τὰ μάτια του πλημμυρίσανε δάκρυα:

—Ὄχι Βέρα, ὄχι, σ' ἀγαπῶ. Δὲν ἀγάπησα ποτέ μου ἐγώ. Εἶσαι ἡ πρώτη καὶ ἡ μόνη μου ἀγάπη γλυκειά μου. Ἄφησέ με νὰ ζήσω κοντά σου, μὴ μὲ διώχνης γιατὶ θὰ μὲ ἀναγκάσης νὰ χαθῶ. Δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω τὸν κόσμο, τὴ ζωή, χωρὶς τὰ μάτια σου, χωρὶς τὰ χείλη σου, χωρὶς τὴ φωνή σου.

Κι' ἐγονάτισε μπροστά της, κι' ἔκλαψε, καὶ φιλοῦσε τὰ χέρια της σὰν τρελλός.

Ἡ γυναῖκα ξέχασε τὴ μητέρα καὶ τὴ σύζυγο, ἡ ἀγάπη ἔσβυσε κάθε ἔννοια ποὺ λεγότανε ὑποχρέωσι καὶ καθῆκον, καὶ ἡ Βέρα τοῦ ὥρισε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη νύχτα στὸ ἴδιο μέρος, στὸν κῆπο. Ἀποφάσισε νὰ ριχτῇ σὲ καινούργιο δρόμο, νὰ γλεντήση τὴ ζωή της. Χωρίστηκαν σιωπηλά. Μόλις ἀνέβηκε στὸ σπίτι εἶδε τὸ σαλόνι σκοτεινό. Ἡ Μίνα εἶχε πάει στὴν κάμαρά της νὰ κοιμηθῇ.

Ἡ μάνα ἄνοιξε τὴ δική της κάμαρα καὶ μπῆκε σὰν ἔνοχος.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς κόρης της νὰ τὴν φιλήση πρὶν κοιμηθῇ.

Καὶ ἴσως ἦταν καλλίτερα ἔτσι, γιατὶ ἡ Μίνα δὲν ἦταν πλαγιασμένη. Κατεβαίνοντας στὸν κῆπο βρέθηκε τυχαίως πίσω ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιὲς καὶ ἄκουσε ὅλη τὴ σκηνή.

Σὰν χλωμὸ φάντασμα σύρθηκε τὸ δυστυχισμένο κορίτσι στὸ διάδρομο, κι' ἐκείνη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείση μάτι. Ἡ μητέρα της, ἐκείνη ποὺ τὴν νόμιζε Παναγία, ἦταν ἕτοιμη νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς νέου, ἀπὸ κείνους ποὺ ἐρωτοτροποῦνε μὲ ὅλες.

Πῶς νὰ τὴν σώση; Πῶς νὰ φυλάξη τὴν τιμὴ τοῦ σπιτικοῦ τους; Νὰ τὰ πῇ στὸν πατέρα της; Ὄχι, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη. Δὲν ἤθελε νὰ τοῦ πικράνη τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του, καταγγέλλοντας τὴ μητέρα της.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν χλωμή, σὰν ἄρρωστη.

Βράδυασε. Μὲ χτυποκάρδι περίμενε τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἔνοχοι θὰ πήγαιναν στὸν κῆπο. Ὅταν ὁ πατέρας της πῆγε νὰ κοιμηθῇ εἶπε:

—Πηγαίνω κι' ἐγὼ μαμά. Ἔχω πονοκέφαλο. Δὲν θὰ μελετήσω ἀπόψε πιάνο. Καλὴ νύχτα.

Ἡ Βέρα κατέβηκε σὲ λίγο στὸν κῆπο. Ἦταν ἕνδεκα ἡ ὥρα. Ἡ καρδιά της ἔτρεμε. Χίλιες σκέψεις πετάριζαν γύρω στὸ κεφάλι της. Ὁ πόθος ὅμως τὰ ἔδιωχνε ὅλα μακρυά. Ἡ λογικὴ καὶ ἡ κρίσι δὲν εἶχαν καμμιὰ θέσι στὸ μυαλό της.

Μιὰ σκιὰ προχώρησε στὴν καγκελλόπορτα.

Ἦταν ὁ Τώνης.

Ἅπλωσε τὰ χέρια της σὰν φτεροῦγες ἐρωτευμένου πουλιοῦ.

—Ἀγάπη μου! ἀκούστηκε στὸ τρέμολο τῆς φωνῆς του.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ κραυγὴ θλιβερή, ἔντονη, διαπεραστική, μιὰ κραυγὴ πληγωμένου παιδιοῦ, ἀκούστηκε σ' ὅλο τὸ σπίτι.

Ἦταν ἡ Μίνα ποὺ μὲ τὰ χέρια της ἔσπασε τὰ μεγάλα τζάμια τοῦ παραθύρου τῆς κάμαράς της ποὺ ἔβλεπαν στὸν κῆπο, κραυγάζοντας:

—Προφτάξτε, βοήθεια! Κλέφτες! Κλέφτες!...

Τὸ σπίτι ἀναστατώθηκε. Ὁ πατέρας, ἡ ὑπηρεσία, ἡ γειτονιά.

Βρῆκαν τὴ Μίνα ἀναίσθητη στὸ πάτωμα μὲ ματωμένα τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ τζάμια. Ὁ γιατρὸς εἶπε πὼς ἦταν ἐφιάλτης ἀπὸ νευρικὴ κρίσι καὶ παράγγειλε νὰ τὴν πᾶνε στὴν ἐξοχή.

Ἔφυγαν μὲ τὴ μητέρα της τὴν ἄλλη μέρα σ' ἕνα νησί. Ἡ Βέρα τὴν ρωτοῦσε γιατὶ φώναξε:

—Ἕνα κακὸ ὄνειρο μαμά, εἶπε. Τώρα ...πέρασε. Ἂς μὴ τὸ θυμώμαστε πιά.

ΣΥΛΒΙΟΣ

(Εἰκονογράφησις Ἀλ. Κοντοπούλου)

Βρῆκαν τὴν Μίνα ἀναίσθητη στὸ πάτωμα

Ὁ χορὸς τῶν «Καϊμὰν»

Ἡ λατρεία τῶν ἱερῶν κροκοδείλων

Ὁ μαστρο—Γιάννης,— ἔτσι τὸν ἐλέγαμε, γιατὶ δὲν ξέραμε τὸ ἐπίθετό του — ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ρωμηοὺς ἐκείνους ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους μὲ τὴν ἀνησυχία στὴν ψυχὴ γιὰ νὰ πᾶνε νὰ συναντήσουν τὴ μεγάλη τύχη στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα μέρη τῆς Ἀφρικῆς.

Ἤξερε καὶ μᾶς ἔλεγε πολλὲς ἱστορίες ἀπὸ τὶς περιπέτειές του. Τοῦ ἄρεσε ὅμως νὰ τὸν παρακαλοῦν καὶ λιγάκι, γιὰ νὰ δίνῃ ἔτσι κάποιο μεγαλείτερο ἐνδιαφέρον στὴν ἀφήγησί του.

Ἄρχισε λοιπὸν ἔτσι:

—Εἴχαμε ἀφήσει τὴν προηγουμένη τὴ λίμνη Νιάντζα, στὶς ὄχθες τῆς ὁποίας παραμείναμε περίπου δυὸ ἡμέρες.

Καὶ ἀκολουθούσαμε τὴν ὄχθη τοῦ Γαλάζιου Νείλου, ποὺ ἦταν κατάφυτη ἀπὸ ἄγριους θάμνους.

Τὴν συντροφιά μας ἀποτελοῦσαν κάπου δώδεκα πρόσωπα. Ἀρχηγὸ εἴχαμε ἕναν Ἰταλό, τὸν δόκτορα Κάρλο Στράνες, ἕναν ὑπέροχο τύπο, ποὺ διαρκῶς μὲ τ' ἀστεῖα του μᾶς ἔκανε νὰ γελοῦμε. Μαζί μας ἦταν ἐπίσης κι' ἕνας γάλλος, ὁ κόμης Λεαμπύ, μὲ τὰ δυό του παιδιά, δυὸ νέους ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένους.

Ὁ δόκτωρ Στράνες διαρκῶς μὲ τὸ κοντὰκ στὸ χέρι, ἔπαιρνε φωτογραφίες καὶ ἄλλαζε φίλμ. Δὲν ἔπινε, δὲν κάπνιζε, ἔτρωγε λίγο καὶ ἡ μόνη του μανία ἦταν ἡ φωτογραφία.

Τὸ μεσημέρι ἦταν ἀδύνατο νὰ προχωρήσωμε καὶ σταματήσαμε νὰ ξαποστάσωμε.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰγυπτίους μάλιστα γδύθηκε καὶ βούτησε στὸ νερό. Ξαφνικὰ ἀκοῦμε μιὰ κραυγή, ποὺ ἔβγαζε ὁ σύντροφός του ἀπὸ τὴν ξηρά:

—Ἕνας «Καϊμάν»! Ἕνας κροκόδειλος!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἴδαμε τὸν δυστυχισμένο τὸν ἀράπη νὰ τινάζεται στὸ νερό, γιατὶ φαίνεται ὅτι εἶχε χτυπηθῆ ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ κροκοδείλου. Ἤμουνα ἕτοιμος νὰ χτυπήσω τὸ ζῶον μὲ τὸ πιστόλι μου, ὅταν εἶδα νὰ ρίχνουν ἕνα σχοινὶ στὸν ἀράπη, ποὺ ἐξαντλημένος ἔχανε τὶς δυνάμεις του. Ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸ σχοινί, τὸν τραβήξανε κι' ἔτσι ξέφυγε ἀπὸ τὸ αἱμοβόρο ἐκεῖνο θηρίο τοῦ ποταμοῦ.

Παρ' ὅλην τὴν τραγικότητα τῆς καταστάσεως, ὁ δόκτωρ Στράνες τραβοῦσε φωτογραφίες.

Σὲ μιὰ στιγμὴ γυρίζοντας σὲ μένα, μοῦ εἶπε:

—Μάστρο—Γιάννη, μοῦ ἦρθε μιὰ περίφημη ἰδέα, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὴ φαντασθῇς. Καὶ γιὰ νὰ μὴ σὲ κάνω νὰ πολυσκέπτεσαι, σοῦ τὴν λέω: Θὰ παίξω ἕνα παιχνίδι σ'αὐτὸν τὸνπαληοκροκόδειλο ποὺ πῆγε νὰ μᾶς φάῃ τὸν ἄνθρωπό μας.

—Καὶ πῶς; ρώτησα.

—Θὰ τὸν μεθύσω! Θὰ τοῦ ρίξω νὰ φάῃ μιὰ πουτίγκα καμωμένη ἀπὸ διάφορα ἐρεθιστικὰ καὶ ἀλκόλ.... Θὰ σοῦ τὸν κάνω νὰ χορεύῃ ὅ,τι χορὸ τοῦ παίξῃς, ἀπὸ τὸ ταγκὸ μέχρι τὸ φόξ. Δὲν τὸ πιστεύεις; Σοῦ φαίνεται παράξενο πῶς, ἕνα ζῶον τόσο ἀλύγιστο θὰ μποροῦσε νὰ χορέψῃ καλλίτερα ἀπὸ τὴν μπαλλαρίνα τοῦ Μουλὲν Ρούζ;

—Ἀγαπητὲ Στράνες, τοῦ εἶπα εἰρωνικά, ἂν θὰ μοῦ χορέψῃ πραγματικὸ φόξ, θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, γιατὶ θὰ βρῶ κι' ἐγὼ τὴν εὐκαιρία νὰ μάθω αὐτὸν τὸ χορό!

Τότε ὁ δρ. Στράνες πῆγε καὶ πῆρε ἀπὸ τὶς ζωοτροφίες ἕνα κομμάτι κρέας. Τὸν εἶδα νὰ μπαίνῃ στὴ σκηνή του καὶ νὰ τὸ κόβῃ, νὰ τὸ πασπαλίζῃ μὲ διάφορα ὑγρά, ποὺ ἔχυνε ἀπὸ μπουκαλάκια.

Τί ἔκανε ἆρά γε;

Τέλος, τὸν εἶδα νὰ βγαίνῃ γελαστός. Πῆρε ἕνα ἄδειο κιβώτιο καὶ ἀκούμπησε ἀπάνω τὴν περίφημη κρεατένια πουτίγκα του. Ἔσπρωξε τὸ κιβώτιο στὸ νερὸ καὶ κάλεσε ὅλους τοὺς συντρόφους νὰ παρακολουθήσουν τὸ θέαμα.

Τὸ θέαμα πράγματι ἦταν ὑπέροχο. Ἀντὶ ἑνὸς βγήκανε μάλιστα δύο κροκόδειλοι καὶ μοιραστήκανε τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο παρασκεύασμα τοῦ δρος Στράνες.

—Τοῦ ἔλειπε, βλέπετε, ἡ ντάμα. Τώρα εἴμαστε ἐν τάξει, ὁ χορὸς θὰ εἶνε τέλειος, ἔκαμε ἐνθουσιασμένος ὁ δόκτωρ. Ἐμπρός, κύριοι! Προσοχή! Ἐντὸς ὀλίγου θὰ δῆτε, κύριοι, τὸ περιεργότερο θέαμα....

Ἑτοίμασε τὸ κοντὰκ του καὶ πῆρε θέσι.

Παρακολουθούσαμε τὰ δυὸ τέρατα. Σήκωναν τὸ κεφάλι, τὸ βουτοῦσαν πάλι στὸ νερὸ καὶ τέλος προχώρησαν στὴν ξηρά. Κάτι συνέβαινε μέσα τους, ποὺ τὰ εἶχε ρίξει σὲ μιὰ μεγάλη ἀνησυχία.

Βγῆκαν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο στὴν ξηρά. Ὄχι βέβαια ὁρμητικὰ καὶ μὲ κακὲς διαθέσεις, ἀλλ' ἁπλῶς σαστισμένα, σὰν ζαλισμένα.

—Προσοχή, κύριοι! Κάνετε λιγάκι πιὸ πίσω!, φώναξε ὁ δρ. Στράνες. Ὁ χορὸς ἀρχίζει.

Πράγματι, τὰ δυὸ ζῶα νοιώθοντας φαίνεται μέσα τους μιὰ ὑπρδιέγερσι, ἕνα κάψιμο, ἀνασηκώθηκαν στὰ δυὸ πισινά τους πόδια κατὰ τέτοιον τρόπο, ποὺ λὲς κι' ἐχόρευαν.

Τὸ θέαμα ἦταν ὑπέροχο καὶ πρωτότυπο, ἀκόμα δὲ περισσότερο ἀκίνδυνο, γιατὶ τὰ φαρμάκια ποὺ τοὺς εἶχε βάλει μέσα στὴν πουτίγκα ὁ δρ. Στράνες τοὺς εἶχαν μουδιάσει τὴ σιαγόνα καὶ τὴ βούλησι».

***

Ὁ Μάστρο—Γιάννης σταμάτησε τὴ διήγησί του.

—Κι' ἔπειτα, εἴπαμε.

—Ἔ, τί ἔπειτα, τί τὸ θέλετε τὸ ἔπειτα, ἀφοῦ ὅταν εἶδαν οἱ μαῦροι ὅτι μπορούσαμε νὰ δαμάζωμε καὶ νὰ ἐξουσιάζωμε τὴ θέλησι τῶν κροκοδείλων, μᾶς πέρασαν γιὰ μεγάλους μάγους καὶ θεοὺς καὶ βρήκαμε τὸ μπελᾶ μας κατόπιν, ποὺ μᾶς ζητοῦσαν γιατροσόφια, ὅπου κι' ἂν πηγαίναμε.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ ΜΠΟΤΑΣΙ

Μ' ἀγάπησε ἡ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις ἑνὸς δημοσιογράφου

Ἦτανε τ' ὄνειρό μου, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κινηματογραφούπολι, ἢ μᾶλλον τὴν Ἀστερούπολι αὐτή, καὶ τὸ κατώρθωσα χάρις στὴν Μαρίκα Κοτοπούλη ποὺ μὲ συνέστησε σ' ἕναν ἐφοπλιστή, ὁ ὁποῖος μὲ προσέλαβε ὡς ὑπάλληλο τοῦ ὑπερωκανείου του.

Μόλις πάτησα τὸ ποδαράκι μου στὴ Ν. Ὑόρκη, ἔγινα ἄφαντος. Ὁ σκοπός μου νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Χόλλυγουντ μ' ἀνάγκασε νὰ τὸ σκάσω.

Ὁ ζωγράφος κ. Γιάννης Βάσσος μὲ βοήθησε νὰ πάρω ἄδεια διαμονῆς 6 μηνῶν, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἤθελα νὰ παρακολουθήσω τὴν ἐκεῖ καλλιτεχνικὴ κίνησι ὡς σπουδαστὴς τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

Ἐπὶ τέλους, κάποιο πρωῒ ἔφυγα κι' ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μερόνυχτα βρισκόμουν προορισμό μου. Στὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ καρδιά μου ξεκόλλησε ἀπὸ συγκίνησι, Ζήτω ἡ Ζωή!! Ὄ κέϊ!

Ἕνας πανύψηλος ἀστυνομικὸς μὲ σταματᾶ.

—Γιοῦ ἄρ ἔϊ στρέντζερ; (εἶσθε ξένος;) ρωτᾶ μὲ χαρακτηριστικὴ εὐγένεια.

—Μάλιστα, ἀπαντῶ.

—Τὰ χαρτιά σας!

Ἔβγαλα τὰ...κιτάπια ὅλα, καὶ σὲ λίγο ἤμουνα ἐλεύθερος,

—Ὄ κέϊ! Γκούντ μπάϋ!

Τὸ ἴδιο βράδυ πῆγα στὸ καλλιτεχνικὸ μπὰρ ποὺ συχνάζουν οἱ ἀστέρες. Γιὰ καλλίτερα, ἔπιασα μιὰ θέσι ἀπὸ νωρὶς καὶ περίμενα μὲ λαχτάρα νἄρθουν..

Στὶς 9½: Νάτους! Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο μὲ μιὰ χαριτωμένη νέα ξανθειὰ σὰν τὸν ἥλιο....

—Ποιὰ εἶν' αὐτή; ρώτησα σιγὰ τὸ γκαρσόνι.

—Ἡ Μὶς Φόερ.

—Παίζει στὸν κινηματογράφο;

—Ἂ μπᾶ... εἶνε μιὰ ἀριστοκράτισσα ξετρελλαμένη μαζί του.

Στὶς 11 τὸ κέντρο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ἀστέρες γνωστοὺς κι' ἀγνώστους. Ὁ Μαν ζοῦ, ἡ Ντῆτριχ, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ὁ Γουάλλας Μπῆρρυ, ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ, ἡ Τζὶν Χάρλοου μὲ τὰ πλατινένια μαλλιά, ἡ Νόρμα Σῆρερ καὶ ἄλλοι μικροαστέρες, δευτέρας καὶ τρίτης... ποιότητος.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Γκάρμπο ἀστειεύθηκε μὲ κάποιον ἠθοποιὸ ποὺ καθόταν στὸ ἀπέναντι τραπεζάκι καὶ γελῶντας, τοῦ πέταξε ἕνα θαυμάσιο τριαντάφυλλο. Μὰ δὲν σημάδεψε καλὰ καὶ τὸ τριαντάφυλλο ἦρθε στὰ δικά μου χέρια.

—Ἄ, παρντὸν κύριε!, μοῦ εἶπε γαλλικά.

«Μὲ συγχωρῆτε» πῆγα νὰ πῶ, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα μου δέθηκε κόμπο. Τότε ἐπλησίασα δειλὰ καὶ τῆς ἐπρόσφερα τὸ τριαντάφυλλο... Μὰ δίδοντάς το—ὢ Θεέ μου! —ἔνοιωσα διαισθητικά, ἀνάλαφρα, ὅτι κάτι θὰ συνέβαινε καθὼς μὲ κύτταζε κατάματα...

Μὲ εἶχε προσέξει!!

Δὲν βγῆκα ψεύτης. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ἔλαβα ἕνα μπιλλιετάκι στὸ «Σινκὰλ Ὀτέλ», ὅπου ἔμενα... Τὸ ἄνοιξα τρέμοντας σὰν νὰ προαισθανόμουνα τὸ περιεχόμενο καὶ διάβασα τὰ ἑξῆς:

«Ἄγνωστε ταξειδιώτη,

Στὶς 9 τὸ βράδυ ἀκριβῶς τὸ αὐτοκίνητό μου θὰ βρίσκεται στὴν ὁδὸν Παίητὸν ἀρ. 132. Ἔχει χρῶμα γαλάζιο μὲ κόκκινες λουρίδες. Μπῆτε μέσα καὶ μὴ ρωτῆστε τὸ σωφὲρ τίποτα...

»Ἔχετε ἐξωτικὴ φυσιογνωμία καὶ τὰ λεπτά σας χέρια σαγηνεύουν...

Γκρέτα»

Ὅλο τὸ Χόλλυγουντ ἦρθε στὸ κεφάλι μου. Ζαλίστηκα, κιτρίνισα, κοκκίνισα, ξεκλειδώθηκα ὅλος καὶ φρὰπ...σωριάστηκα στὴν καρέκλα.

Στὶς 9 τὸ βράδυ ἔφτανα στὸ ὡρισμένο μέρος. Σὰν φωτεινὴ χαρὰ εἶδα τὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ γαλάζιο καὶ κόκκινο χρῶμα, καὶ χωρὶς κἂν νὰ ρωτήσω, μπῆκα μέσα.

Φτάσαμε. Ὁ σωφέρ, ἕνας σοβαρὸς κύριος ντυμένος στὴν ἐντέλεια, μοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶχα χάσει τὶς αἰσθήσεις μου. Τόση ἦταν ἡ συγκίνησίς μου, ὥστε δὲν θυμᾶμαι πῶς βρέθηκα στὸ χὼλ τῆς βίλλας. Κι' ἐκεῖ... Ὤ, ἐκεῖ ἡ ξανθειὰ γόησσα μὲ ὑποδέχθηκε. Φοροῦσε μιὰ μεταξωτὴ τουαλέττα μὲ παράξενα διακοσμητικὰ μοτίβα κι' ἦταν ὑπέροχη. Ἡ ψυχή μου πάλευε νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπία τοῦ κορμιοῦ μου κι' ἔνοιωσα σὰν νὰ μὲ πνίγῃ κάτι... Θὰ λιποθυμοῦσα!

—Περιμένατε αὐτὴν τὴν ἔκπληξι;

—Εἶμαι...εὐτυχής, ἐψέλλισα..κάτι πῆγα νὰ πῶ ἀκόμη, ἀλλὰ ἔγινε καραμέλλα στὸ στόμα μου.

Κυτταχθήκαμε κατάματα καὶ μείναμε γιὰ κάμποσο βουβοί.

—Γιατὶ δὲν κάθεσθε; εἶπε ἡ γόησσα καὶ μοῦ προσέφερε ἕνα παράξενο κάθισμα μὲ χρυσὲς σειρὲς στὰ μονοκόμματα πλαϊνά του.

Ὕστερα καπνίσαμε μυρωδᾶτα τσιγάρα ποὺ εἶχε φυλαγμένα σὲ μιὰ φιλντισένια κασσετίνα καὶ ἤπιαμε πολλὰ οὐΐσκι. Κουβέντα δὲν ἀλλάξαμε πιά. Μονάχα...Μονάχα...

Ἔνοιωσα ἄξαφνα τὸ βίαιο ἀγκάλιασμά της. Μ' ἅρπαξε στὰ θεϊκά της μπράτσα καὶ μὲ φίλησε πολλὲς φορὲς στὸ στόμα καὶ στὰ χέρια. Οἱ καπνοὶ τοῦ τσιγάρου καὶ τοῦ οὐΐσκι εἶχαν δώσει τὴν τελειωτικὴ βολή.

Εὐτυχισμένος, ζοῦσα τὶς μαγευτικώτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου...

Ἡ γόησσα τραβήχτηκε τρομαγμένη καὶ κύτταξε τὸ χρυσὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου.

—Πρέπει νὰ φύγῃς... εἶνε 11 ἡ ὥρα!

—Κατάλαβα. Περιμένετε ἐπισκέψεις..., εἶπα συντετριμμένος.

Ἐκείνη γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃ, χάϊδεψε τὰ μαλλιά μου.

—Ναί, ἀγαπημένε μου, μὲ συγχωρεῖς.

Χωριστήκαμε. Φιληθήκαμε γιὰ τελευταία φορὰ... κι' ἀπ' τὰ θεϊκά της μάτια στάλαξαν δυὸ σταγόνες στὴ μεταξωτὴ τουαλέττα της...

Ἴσως νὰ μὴ ξαναβλεπώμασταν πιά,, ἀντίο γόησσα...

Ἄδειος στὴν ψυχὴ χύθηκα στὸ σκοτάδι καὶ σὰν τρελλὸς ἔτρεχα, ἔτρεχα,,.

Ἀλλά... τί κάνω!; Αὐτὰ ποὺ ἀποφάσισα νὰ γράψω στὶς στῆλες αὐτὲς εἶνε ἀδιαντροπιὰ καὶ ἐκθέτω μιὰ μεγάλη καλλιτέχνιδα, ἐπειδὴ ἔτυχε νἄχῃ ἀδυναμία μαζί μου. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ τἄγραφα... ἂν ἦταν ἀλήθεια. κι' ἐπειδὴ εἶνε ψέμα θὰ εἶσθε πολὺ κουτοὶ ἂν τὰ πιστέψετε!

Κ. ΜΠΕΖΟΣ

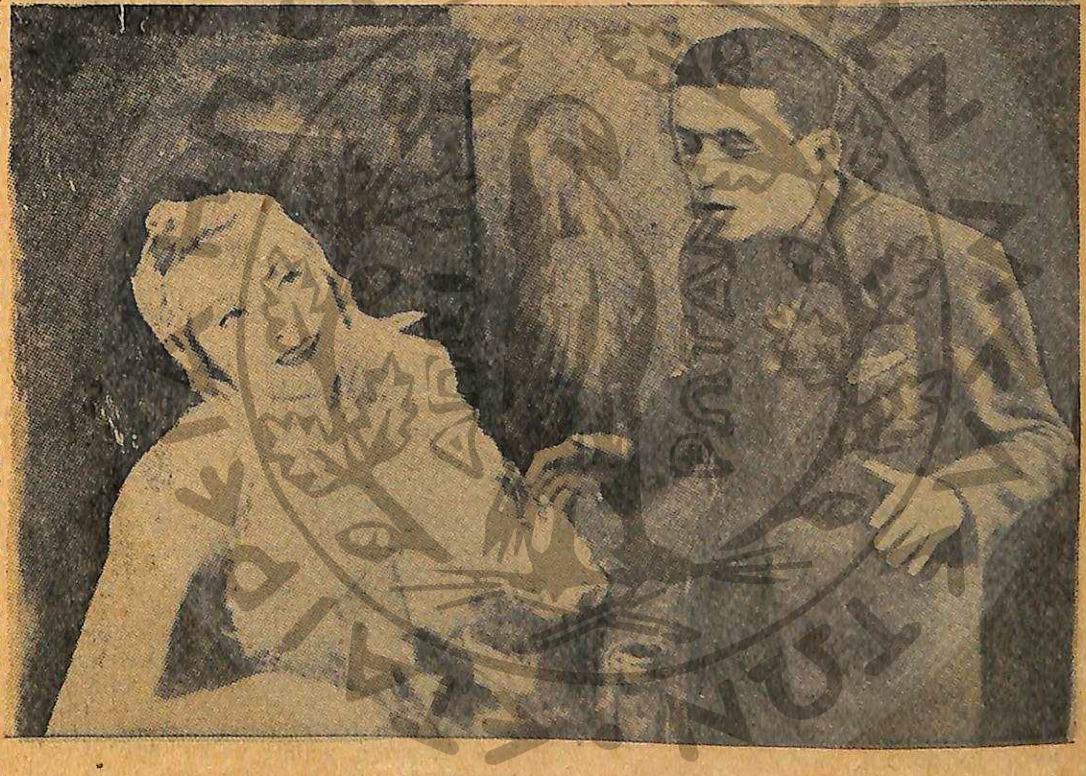

— Εἶμαι...εὐτυχής, ἐψέλλισα...κάτι πῆγα νὰ πῶ ἀκόμη, ἀλλὰ ἔγινε καραμέλλα στὸ στόμα!

ο φουντοτσάρουχος — ὑπὸ Νικ. Τσεκο

ἡ Γέννα τῆς Πολυαρέσως

Σκίτσα Πυθ. Νάγου

Ἡ γρηὰ Ραπάνα, ἡ...«τελευταία ὥρα τοῦ χωριοῦ», ἀνεβασμένη σ' ἕνα σκαμνί, ἔπλενε τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου τῆς κουζίνας της, σχολιάζοντας συγχρόνως μὲ τὴν κυρὰ Παπλιόρα, τὴν γειτόνισσά της, ποὺ καθισμένη ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἄλεθε καφέ, τὴν γέννα τῆς Πολυαρέσως, ποὺ συνετάραξε τὸ χωριό.

Ἡ Πολυαρέσω ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες κοπέλλες τοῦ χωριοῦ κι' εἶχε ἀνάψει...«σφουδρὴν ἱρουτικὴν φλόγα» σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς νέους πού... «γαμπρίζανι» χωρίς, ὅμως, παρὰ τὶς παροτρύνσεις τῆς μάνας της, νὰ παντρεύεται κανέναν...

— Θὰ μποῦ στοὺν τάφου, τῆς ἔλεγε μὲ λυπημένο ὕφος ἡ μάνα της, κὶ θὰ μὶ τρούη οὑ καϋμὸς ὅτ' δὶν σὲ ἀπουκατάστησ'...

— Μὴ σταναχουριέσ', καλὲ μάνα, τῆς ἀπαντοῦσε ἡ Πολυαρέσω, μπουρεῖ νἄρθ' ἡ τύχη μ' ἅμα θὰ πιθάν'ς μὶ τοὺ καλό...

— Ἂν εἶνι ἔτσ', πιδάκι μ', οὑ Θεοὺς νὰ δώσ 'νὰ κλείσ' τὰ μάτια μ' μιὰ οὐρούλα ἀρχήτερ'.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν, ἕνα βράδυ, ὅλως...ἀπροόπτως, βρέθηκε στὸν «ἀχυριῶνα» τῆς Πολυαρέσως ἕνας... εὐτραφέστατος παίδαρος! !

Πρῶτος τὸ ἔμαθε ὁ Μηνᾶς ὁ 'Ανερόδιαστος, ποὺ ἦταν ἀπὸ τοὺς γαμπροὺς ποὺ ἔφαγαν ἐπανειλημμένως τὴν χυλόπηττα. Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ καφενὲ καὶ ἀνήγγειλε τὸ γεγονός.

— Τὰ μάθατ';... Τοὺν ἡμύρισ'!...

— Τί μύρισ', βρὲ παληουζάγαρο, πάλ'; ...ρώτησε θυμωμένος ὁ Δημοσθένης ὁ Μπακαλικούδης, ποὺ τροφοδοτοῦσε τὸ χωριὸ μὲ βρώμικες ρέγγες...

— Τοὺν ἡμύρισ' ἡ Πουλυαρέσ'...

—Ποιόν, οὐρέ;...

— Τοὺν κρίνου!!...

— Τί λιές, οὐρέ!..

— Ἀφοῦ τοὺν εἶδα. Εἶνι ἕνας παίδαρους, ποὺ ζυγιάζ' οὐχτὼ ουκάδις πρόσ' ὥαρ'ς...

— Κύργι 'λέησουν!...,εἶπε ὁ πρόεδρος τοῦ χωριοῦ, ὁ κὺρ Γιαβρούμης, σταυροκοπούμενος. Γιὰ νὰ κάν' πιδί, χουρὶς νὰ ἔχ' ἄντρα, θὰ πῆ πούς εἶνι θᾶμα... Ἀμ τοὺ ἔλιγα ἰγὼ ὅτ' ἰφτούνη ἡ κουπελλούδ' θὰ δουξάσ' τοὺ χωριὸ μας...

— Οὐραία δόξα, ἀπάντησε ὁ Μπακαλικούδης, στραβώνοντας τὰ μοῦτρα του, ἰγέννησε ἕνα μούλικου κὶ μεῖς λέμ' πούς μᾶς δόξασ'... Ἀμ' δὲν ντριπόμαστ' λιγάκ'....

— Μίλα καλά, οὐρὲ Μπακαλικούδ', κὶ μὴ προυσβάλ'ς τοὺν πρόεδρου κατὰ μούτσουνα, ἐπενέβη ὁ 'Ανερόδιαστος....

—Κὶ βέβια, ἐπρόσθεσε ὁ κὺρ Γιαβρούμης, ἡ Πουλυαρέσου δὶν εἶνε καμμιὰ ρεκλοῦτα γιὰ νὰ μᾶς πιράσ' ἀπ' τοὺ μυαλὸ πούς εἶχι φίλου...

— Κὶ τότινις ποιοὺς ἐγεννήθ' οὑ παίδαρους;...

— 'Ημύρισ' τοὺν κρίνου...

— Κὶ ποῦ βρέθηκ' οὑ κρίνους στοὺ χωριό;... 'Ιδῶ μονάχ' γαϊδουράγκαθ' ἔχουμι!

— Σὰν πουλλὰ τὰ ζητᾶς! Μάζεψι τὰ λόγια σ', εἶπε ὁ 'Ανερόδιαστος θυμωμένος, γιατὶ θὰ ἀπουτανθῶ στὸν κύρ Νουματάρχ'... Κὶ ξέρ'ς πόσουν ἀμειλίκτους τιμουρεῖ ἰκείνους ποὺ λιὲν πιρὶ τὴν ἠθικὴν τοὺν θηλυκῶν τοῦ χουριοῦ...

— 'Εκατὸ φουρὲς κὶ μία μὶ τοὺ ζόρ' νὰ πᾶμ' στοὺν κύρ Νουματάρχ' κὶ νὰ τοῦ τὸ ποῦμ'... Θὰ δῆτι ὅτ' τοὺ δίκηου εἶνι μιτὰ μένα...

— Ἔτσ' λοιπούν;... Πᾶμι κὶ ἅμα σὶ

—Νὰ παρακουλ' θῶ, ποιὰ κ' λιά φουσκών'!

κλείσ' στοὺ κρατητήριουν, ἰγὼ νίπτ' τὰς χεῖρας μ'.

. . . .

Φτάσανε στό... «ἀστυνομικοὺν κατάστημ'» κι' ὁ 'Ανερόδιαστος ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγο.

— Κὶ ξέρ'ς, κύρ' Νουματάρχ', ἡ προυσβουλὴ στρέφιτ' ἰναντίουν τοῦ προσώπου μ', διότ' ἀργὰ ἢ γρήγουρις ἡ Πουλυαρέσ' θὰ μὶ ἰρουτευθῆ κὶ θὰ τὴν κάν' γυναῖκα μ'...

— Μά, κύρ' Νουματάρχ', ἐπενέβη ὁ Μπακαλικούδης, μπουρεῖ νὰ γιέν' πιδὶ κὶ τὶ πιδί, ποὺ νὰ ζυγιάζ' οὐχτὼ οὐκάδις, ἔτσι στὰ καλὰ καθούμινα;...

—Γιὰ σκάστ' οὐρέ, νὰ ἰξιτάσ' τοὺ ζήτημ' ἀστυνομικῶς, εἶπε ὁ κύρ' Νωματάρχης στρίβοντας τὸ μουστάκι του πρέπ' νὰ μάθουμι πρῶτ' ἰὰν ἡ κοιλιὰ τῆς Πουλυαρέσους ἦτανι φουσκουμέν'... 'Ισὺ, οὐρὲ Μπακαλικούδ', ποὺ ξέρ'ς νὰ ἰνυπείρης συκοφαντίες, εἶχις ἀντιληφτῆ τοὺ τοιούτουν;...

— Μά, κύρ' Νουματάρχ', ἔχου κι' ἄλλις δ'λειὲς νὰ κάν'... Μπορούσα νὰ παρακολ'θῶ ποιὰ κ'λιὰ φουσκών' κὶ ποιὰ μέν' ξιφούσκωτ';...

— Βλέπ'ς, κύρ' Νουματάρχ', διέκοψε ὁ 'Ανερόδιαστος, χουρὶς νὰ ἔχ' βάσ' πιτάει κουβέντις στοὺ βρόντου, ποὺ θίγ'ν τὴν ὑπόληψ' τῆς κουπέλλας...

— Γιὰ βάστ', οὐρέ, ποὺ ξισπάθουσις!... Ἔχ' δίκηου οὑ Μπακαλικούδ'ς. 'Αφοῦ ἰγὼ ποὺ εἶμ' ἰξουσία κὶ πρέπ' νὰ παρακ'λουθῶ τὰ τοιαῦτα φλέγουντα ζητήματ' δὶν ἰπρόσιξ, ἐὰν ἡ κ'λιὰ τ'ς ἦτανι φουσκουμέν' κὶ θὰ τὤγλιπι ἰφτοῦνος;... Θὰ προβῶ εἰς αὐστηρουτάτας ἀνακρίσεις κὶ θὰ ἰκχυθῆ πλήρους τοὺ φῶς τῆς ἀληθείας... Τσαρουχόπρουκααα ἀκουλούθει μ'.

— Μά, κύρ' Νουματάρχ', τί χρειάζουμι ἰγώ, εἶπε ὁ Τσαρουχόπροκας ποὺ εἶχε γίνει κίτρινος σὰν τό... «φλουρί», πουνάει τοὺ γοῦλι μ' κὶ ἔχ' πυριτό...

— Τί λιές, βρὲ παληοκοθῶν', μπορεῖ νὰ γιέν' ἀστυνουμικὴ ἀνάκρεσις χουρὶς νὰ παριβρίσκιτι οὐλόκληρους ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις τοῦ χουριοῦ. Μπρὸς, ἀκολούθει μ' κὶ λίγα λόγια...

— Θὰ σ' ἀκολουθήσ', κύρ' Νουματάρχ', εἶπε ὁ Τσαρουχόπροκας, κὶ ὁ Θιὸς βουηθός...Ἂν δὲν μ' ἀνακαλύψ'ν, ἁγιέ μ' Σῶστ', θὰ σ' ἀνάψου μίνια λαμπάδ' πινῆντα δύου φουρὲς σὰν τοὺ μπόϊ μ'...

Σὲ λίγο βρίσκονταν στὸ σπίτι τῆς Πολυαρέσως κι' ὁ κύρ' Νωματάρχης ἄρχισε ἀμέσως τήν... «ἀνακριτικὴν ἰργασίαν».

— Κὶ δὲ μοῦ λιές, ρώτησε τὴ μάνα τῆς Πολυαρέσως, τὴν γρηὰ Φυσίδα, τὤκανι τὸ παιδὶ χουρὶς νὰ φουσκώσ' ἡ κ'λιά τ'ς;

— Μὰ τί λιές, κύρ' Νουαματάρχ' μ', τοῦ ἀπάντησε ἡ γρηὰ Φυσίδα, οὐχτὼ οὐκάδις πιδὶ ἔκανι κὶ ἡ κ'λιά τ'ς δὲν θὰ ἦτανι φουσκωμέν'; Ποῦ θὰν τὤχε κρυμμέν;

— Τότινις οὑ φάβας ἰμπεριέχ' λάκκουν, ἀπεφάνθη ὁ κύρ' Νωματάρχης. (Σκέφτηκε λίγο καὶ ρώτησε ξανὰ τὴν γρηὰ Φυσίδα:) Κὶ τὰ ξυνὰ τῆς ἀρέσανι τελευταίους;...

— Πουλύ, κύρ' Νουματάρχ' μ'... Ἂς εἶνι καλὰ οὑ Τσαρουχόπροκας, ποὺ τῆς ἔφερνι πουρτουκάλλια.

— Οὑ Τσαρουχόπρουκας;... Ὥστι οὑ Τσαρουχόπρουκας ἔφερνι τὰ ξυνά; φώναξε ξαφνιασμένος ὁ κύρ' Νωματάρχης.

— 'Ιγώ, ἰγώ, κύρ' Νουματάρχ' μ', εἶπε τρέμοντας ὁ Τσαρουχόπροκας, σὰν ἀστυνουμικὸν ὄργανουν ποὺ εἰμι, ἰφρόντιζα γιὰ τὴν κουπελλούδ'... Τοῦ εἶπι κὶ οὑ παπᾶς στὴν ἰκκλησία... Κάν' τοὺ καλὸ κὶ ρίχτου στοὺ γιαλό...

— Τί λιές, βρὲ παληουκάθαρμα, ἐβρυχήθη ὁ Φουντοτσάρουχος ποὺ ἄρχισε νὰ μπαίνη στὸ νόημα, ἰκουβάλαγες ξυνά, χουρὶς νὰ ἔχ'ς' ἐντουλὴν ἀπού μένα;... Στρατουδικείουν θὰ πᾶς, καψιρέ, κὶ θὰ χάσης τοὺς βαθμόν σ' γιὰ τὰ παληουπορτόκ'λα.... Γι' αὐτὸ γύρεβις ὅλου μπρουστάντζα ἀπού τὸν μισθό σ'...

— Μὰ δὲν τ'ἀγόραζ', κύρ' Νουματάρχ', τὰ ξυνά, τὰ ἔκλιβα ἀπού τὸ πιρβόλ' τοῦ Νιρατζάνθ'...

— Ὥστι ἰπέπεσις καὶ εἰς τοὺ ἀδίκημ' τῆς κλουπῆς ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μ'...

—'Ιάν γιννιόντανι μὶ τσαρούχια κὶ πιλήκι ουν. θὰ ἦτανι ἴδιους οὑ Τσαρουχόπροκας....

— Μά, κύρ' Νουματάρχ', ἀφοῦ μοῦ γύρεβι ξυνὰ τί νὰ κάν' οὑ φουκαρᾶς. Δὶν φταίου ἰγώ, ἰφτούνη ποὺ τἄτρουγι πρέπ' νὰ τιμουρηθῆ...

— Κὶ ψυχουμπαμπᾶς τ'ς ἤσουνα τ' λόγ' σ' ποὺ φρόντιζες γιὰ τὴν ἰγκυμουσύνη τ'ς;

— Ὄχι, κύρ' Νουματάρχ', ἀλλὰ ἀπού ἀστυνουμικὸν ἰνδιαφέρουν!...

Ὁ κύρ' Νωματάρχης βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. 'Εκ τῶν ἀνακρίσεων ἀπεδεικνύετο πλήρως ἡ συμμετοχὴ τοῦ Τσαρουχόπροκα στὴν ἐγκυμοσύνη τῆς Πολυαρέσως, πρᾶγμα πού... «κατιράκουνε τοὺ γόητρουν τῆς ἀστυνουμίας», γιατὶ ἐγίνηκε χωρὶς νὰ εἶνε εἰς γνῶσιν του, ἐνῶ οἱ χωριανοὶ ἀρχίσανε νὰ σχολιάζουνε τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Τσαρουχόπροκα.

— Εἶδις; εἶπε ὁ Μπακαλικούδης στὸν 'Ανερόδιαστο, οὑ παίδαρους δὶν ἰγιννήθ' στὰ κουτουροῦ.

— Κύρ' Νουματάρχ', ἰξακολουθεῖ οὑ Μπακαλικούδ'ς νὰ συκουφαντῆ τὴν κουπελλούδ', φώναξε ὁ 'Ανερόδιαστος ἀγανακτισμένος, πρέπ' νὰ ἰξακριβουθῆ ἰὰν οὑ παίδαρους εἶνι τοῦ Τσαρουχόπρουκα γιὰ νὰ βουλώσ' τοὺ στόμα τ'...

— Ἔχ'ς δίκηου, συμφώνησε κι' ὁ Φουντοτσάρουχος, ἀλλὰ πῶς θὰ τοὺ ἰξακριβώσουμ' ἰφτοῦνο;...

— Εἶνε εὔκουλου, κύρ' Νουματάρχ', ἐξακολούθησε ὁ 'Ανερόδιαστος, νὰ φέρν' τοὺν παίδαρου, νὰ δοῦμι ἂν τοῦ μοιάζ'...

Ἡ πρότασις τοῦ 'Ανερόδιαστου ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸν κύρ' Νωματάρχη καὶ ἡ γρηὰ Φυσίδα διετάχθη νὰ φέρῃ καί... «ἄνευ χρουνοτριβῆς» τόν... «παίδαρο»!!

— Δὲν τοῦ μοιάζ', ἀπεφάνθη ὁ κύρ'Νωματάρχης μόλις τὸν εἶδε, οὑ Τσαρουχόπρουκας ἔχ' μιγάλου ἀνάστημ' κὶ πιλουρία μουστακάρα, ἰνῶ ἰφτοῦνο τοὺ βυζαστaρούδ' εἶνι μιὰ σπιθαμή, κὶ δὲν ἔχ' οὔτε τρίχα κάτ' ἀπ' τὴ μύτη τ'...

— Μά, κύρ' Νουματάρχ', διαμαρτυρήθηκε ὁ Μπακαλικούδης, ἅμα μιγαλώσ' θὰ πάρ' μπόϊ κὶ θὰ βγάλ' κὶ μουστάκ'...

— Σκασμός, παληουζαγάρ', ἡ καλὴ μέρα φαίνετ' ἀπού τοὺ πρωῒ κὶ κάνι μόκου, γιατὶ ἐκ τῆς παραβουλῆς κὶ τῆς ἀνακρίσιους ἀπιδείχθ' ὅτ' οὑ παίδαρους ἐγιννήθ' οὐρφανὸς πατρός... 'Ιμπρός, πάμ'! ... Τιλείουσε ἡ ἐργασία τῆς ἀστυνουμίας...

— Τί οὐρφανὸς πατρός, εἶπε ὁ Μπακαλικούδης φεύγοντας, ἰὰν γιννιῶνταν μὶ τσαρούχια κὶ πιλήκιον θὰ ἦτανι ἴδιους οὑ Τσαρουχόπρουκας!!...

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

—ο—

Χιοῦμορ

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΟ ΙΔΙΟ

—Γιατὶ εἶσαι ἔτσι στενοχωρημένος;

—Ἄσε με, καϋμένε, γιατὶ ἔχω χάσει ἕνα σωρὸ λεπτὰ στὶς κοῦρσες.

—Περίεργο πρᾶγμα! 'Ενῶ εἶσαι τόσο τυχερὸς στὸ πόκερ.

—Μά, βλέπεις, δὲν μπορῶ...ν' ἀνακατέψω καὶ τ' ἄλογα ὅπως τὰ χαρτιά!

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΤΗΣ

—Ἀχ, γιατρέ μου, πέστε μου, ἀπὸ τί ὑποφέρει ἡ κόρη μου;

—Δὲν εἶνε τίποτε, μείνετε ἥσυχη. Ὑποφέρει μόνον ἀπὸ ἕναν περαστικό....ὑπολοχαγό.

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

—Κι' εἶνε ἀνάγκη νἆσαι τόσο λυπημένος ἐπειδὴ θὰ πάη ἡ γυναῖκα σου στὴ μητέρα της γιὰ ἕνα μῆνα;

—Μὰ ἂν δὲν κάνω τὸν λυπημένο, δὲν θὰ φύγη...

Πῶς θὰ γνωρίζετε τὰ γοῦστα τοῦ φίλου ἢ τῆς φίλης σας

Ξέρετε ἀπὸ πότε χωρίστηκαν οἱ ἄνθρωποι σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες;

'Ασφαλῶς ὄχι. Ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Πλάτων ποὺ εἶχε σπάσει τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῆ τὴν λύσι αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος, ὑποστήριζε ὅτι ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα δὲν διέφεραν μεταξύ τους! Ἦσαν ἐντελῶς ὅμοιοι!...

Τότε δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἔρως, οὔτε γάμος. Καὶ ἡ ζωὴ κυλοῦσε μονότονα, χωρὶς χαρὲς καὶ χωρὶς λύπες.

Ἔτσι ἐζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν, ἕνα πρωΐ, κάποιος Θεὸς τοῦ 'Ολύμπου ἐσκέφθηκε νὰ κάνῃ τὴ ζωή τους πιὸ εὐχάριστη. Εἶπε τὴ σκέψι του στὸ συμβούλιο τῶν Θεῶν κι' ἀμέσως ἀποφασίστηκε νὰ χωρισθοῦν οἱ ἄνθρωποι σὲ δυὸ γένη.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ Θεοί, ποὺ προηγουμένως ἐφρόντισαν μετὰ ἀπὸ κοινὴ σύσκεψι μὲ τὴν θεὰ 'Αφροδίτη, νὰ δημιουργήσουν καὶ τὸν Ἔρωτα, ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας τους θὰ ἐζοῦσαν εὐτυχισμένα.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ σήμερα ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὡς ἀληθινὸν ἐν μέρει τὸν μῦθο τοῦ Πλάτωνος. Λέει, δηλαδή, ὅτι καὶ τὰ δυὸ φῦλα εἶνε ὅμοια, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι χάρις σὲ ὡρισμένες «ὁρμόνες» παίρνουν τὴν τελική τους μορφὴ ποὺ τοὺς χωρίζει σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Οἱ ἄνδρες ἔχουν τὶς «ὁρμόνες Α» καὶ οἱ γυναῖκες τὶς «ὁρμόνες Β».

Στὶς ὁρμόνες τους ὀφείλουν οἱ γυναῖκες τὴν λεπτὴ φωνή τους, τὰ ὡραῖα χαρακτηριστικά τους καὶ γενικῶς τὸν σχηματισμὸ τοῦ σώματός των. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ ἄνδρες. Τὰ ἁδρὰ χαρακτηριστικά, τὴν δύναμι καὶ τὰ...γένεια τὰ ὀφείλουν πάλι στὶς ὁρμόνες.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

'Αλλὰ τώρα παρουσιάζεται καὶ ἕνα ἄλλο ζήτημα. Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν ἀνδρικὴ φωνὴ καὶ γενικῶς ἀνδρικὰ γοῦστα καὶ πολλοὶ ἄνδρες ἀντιθέτως εἶνε σὰν γυναῖκες. Τοὺς ἀρέσει, π.χ. τὸ νοικοκυριὸ καὶ γενικῶς οἱ ἀσχολίες τοῦ ἀσθενοῦς φύλου. Ποῦ ὀφείλεται αὐτό; Ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ. Στοὺς ἄνδρες ἔχουν μείνει ὑπολείμματα γυναικείων ὁρμόνων καὶ στὶς γυναῖκες ἀνδρικῶν. Σύμφωνα μάλιστα μὲ τὸ σχῆμα ὡρισμένων μελῶν τοῦ σώματος, μποροῦμε νὰ καταλάβωμε ἀπὸ μακρυὰ ἕναν ἄνδρα ἢ μιὰ γυναῖκα ἂν ἔχουν κλίσεις τοῦ ἄλλου φύλου.

ΤΑ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας παραθέτομεν μερικὲ ςεἰκόνες ποὺ ἂν τὶς μελετήσουν θὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν ἀπὸ μακρυὰ τὰ γοῦστα τῶν ἀνθρώπων ποὺ συναναστρέφονται.

'Απὸ τὸ πίσω μένος ἑνὸς κεφαλιοῦ μποροῦμε νὰ καταλάβωμε τὰ γοῦστα ἑνὸς ἀνθρώπου. Τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀνδρὸς καταλήγουν σὲ ἕνα χαρακτηριστικὸ κοτσιδάκι, ἐνῷ τῆς γυναίκας σχηματίζουν μιὰ καμπύλη γραμμή.

Ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει ὑπολείματα γυναικείων ἢ ἀνδρικῶν ὁρμονῶν ἔχει τὰ μαλλιὰ κατὰ τὸν ἀντίθετο τρόπο.

'Επίσης ἀπὸ τὰ δάχτυλα μποροῦμε νὰ καταλάβωμε τὶς κλίσεις ἑνὸς ἀνθρώπου. (Εἰκὼν τίτλου). Ἂν ὁ παράμεσος μιᾶς γυναίκας εἶνε μακρύτερος ἀπὸ τὸν δείκτη, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔχει ἀνδρικὲς τάσεις. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὸν ἄνδρα. Ἂν ὁ δείκτης εἶνε μακρύτερος ἀπὸ τὸν παράμεσο,ἔχει γυναικεῖα γοῦστα. Κανονικά,δηλαδή, πρέπει στοὺς ἄνδρες νὰ εἶνε ὁ παράμεσος μακρύτερος ἀπὸ τὸν δείκτη καὶ στὶς γυναῖκες ὁ δείκτης μακρύτερος ἀπὸ τὸν παράμεσο.

Ὁ εὐκολώτερος ὅμως τρόπος νὰ καταλάβετε τὸν φίλο ἢ τὴν φίλη σας, εἶνε νὰ τὸν κυττάζετε στὸ μέτωπο. Οἱ ἄνδρες ἔχουν εὐρὺ μέτωπο (Εἰκὼν 2α, ἀριστερὸ κεφάλι) μὲ προεξοχὴ τῶν μαλλιῶν πρὸς τὰ κάτω καὶ οἱ γυναῖκες (ἡ ἴδια εἰκόνα δεξιά) μέτωπο στρογγυλὸ περίπου, μὲ τὴν καμπὴ τῶν μαλλιῶν νὰ σχηματίζῃ ἡμικύκλιο.

Οἱ ἄλλες δυὸ εἰκόνες ποὺ παραθέτομε δείχνουν: ἡ μὲν 3η, ἀριστερὰ τὸ γυναικεῖο στόμα καὶ δεξιὰ τὸ ἀνδρικό, ἡ δὲ 4η ἀριστερὰ τὸ αὐτὶ τοῦ ἀσθενοῦς φύλου καὶ δεξιὰ τοῦ ἰσχυροῦ.

Ο ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΣΤΗΣ

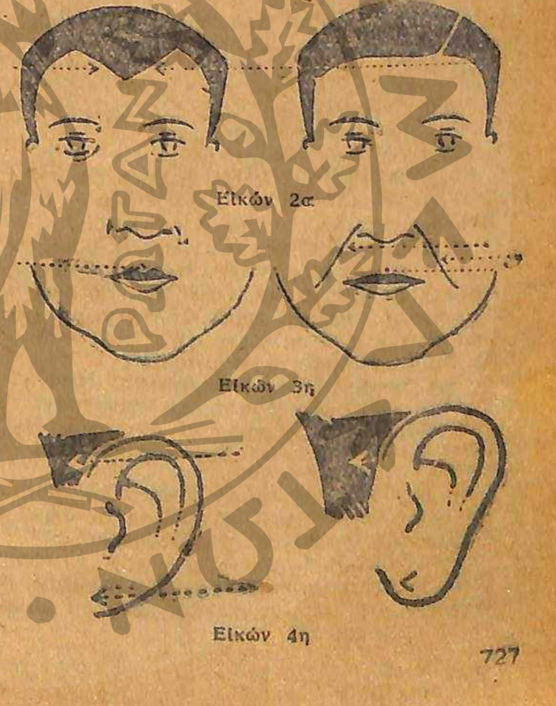

Εἰκὼν 4η

ἀγάπη πού σκοτώνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

ὑπὸ ΛΟΥΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΙ

Γυναῖκες,

Ἡ καρδιά σας νοιώθει διαρκῶς μιὰν ἀνησυχία, διαρκῶς κάτι γυρεύει καὶ δὲν εὐχαριστιέται, δὲν σταματᾷ ποτέ, σὲ τίποτα!

Ἡ μόνη μας φροντίδα εἶνε ν' ἀρέσετε στοὺς ἄνδρες, κι' ἔτσι σκορπᾶτε μαζὶ μὲ τὸ αἴσθημα, πολλὲς φορὲς καὶ τὴ θλῖψι τῆς ἀγάπης!

Γυναῖκες ξελογιάστρες, μὲ τὰ μαῦρα μάτια μὰ καὶ μὲ τὰ γαλανά, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, μὰ καὶ μὲ τὰ καστανά.

Γυναῖκες, ὅλες μοιάζετε τὴ Σίλλη, τὸ μοντέρνο κορίτσι, τὴν ἡρωΐδα τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

Τὸ ρομάντσο αὐτὸ τὸ ἔγραψε μιὰ ἀπὸ τὶς διασημότερες συγγραφεῖς τῆς Ἰταλίας, ἡ Λουτσιάνα Πεβερέλλι.

Ἀπὸ τὸ ρομάντσο αὐτὸ ἐνεπνεύσθη ὁ ἐκλεκτὸς Ἕλλην μουσικοσυνθέτης Ντ' Ἄντζελις, κι' ἔγραψε τὴν πιὸ γλυκειὰ μουσική, σ' ἕνα ὑπέροχο ταγκό:

«Γυναῖκες, ἀρέσετε στοὺς ἄντρες».

Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἀφιερωμένο στὶς ἀναγνώστριες τῆς «Ἀτλαντίδος», θὰ μοιράσῃ τὸ πε-
κι' ἔγραψε τὴν πιὸ γλυκειὰ μουσική, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ποιὰ εἶνε ἡ Σίλλη; Εἶνε ἡ ἡρωΐς τοῦ ρομάντσου αὐτοῦ, μιὰ νέα γυναῖκα ὄμορφη, ξανθειὰ πού ἀνακαλύπτει στὸν ἔρωτα τὸ ἀνησυχαστικὸ μυστικὸ τῆς μοντέρνας μας ζωῆς.

ΣΙΛΛΗ = Ἡ Εὔα τοῦ 1935.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ I

Ξαπλωμένος ὅπως ἦταν πάνω στὴν ἄμμο ὁ Τζοβάννι εἶδε νὰ ξεχωρίζη στὸ βάθος τοῦ ἀνοιχτογάλανου ὁρίζοντα τὴν κοπέλλα μὲ τὸ λευκὸ μαγιώ.

Βλέποντάς την ἔτσι ἀπὸ τὰ χαμηλὰ μὲ τὰ γυμνά της μπράτσα ὑψωμένα, τοῦ φάνηκε τέλεια, ἁρμονική, στὴν κορμοστασιὰ σὰν εἰκόνα βγαλμένη μέσα ἀπὸ ἕνα κάδρο.

Ἕνα χρυσὸ κεφαλάκι ἀνάμεσα στὰ σύννεφα, ἕνας ἥλιος σωστὸς μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς.

Ὁ Τζοβάνι γύρισε στὸ φίλο του, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ξαπλωμένος δίπλα του, ἡλιοκαμμένος μὲ τὴν κοιλιὰ στὴν ἄμμο, καὶ τοῦ εἶπε:

—Ξέρεις γιατὶ μ' ἀρέσει; Δὲν ἔχω ξαναδῆ ποτέ μου μάτια πιὸ ἁγνά!

Κακόβουλα καὶ εἰρωνικά, χωρὶς κἂν ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του, ὁ ἄλλος ἀπάντησε.

—Ναί... Ξεχειλίζει ἀπὸ ἁγνότητα!.. .. Τρεῖς φορὲς ἔχει ἔρθει σπίτι μου.

Ὅλη ἡ ἀμμουδιὰ τότε στριφογύρισε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Τζοβάννι: χυδαία, κοινή, ποταπὴ μέσα στὴ γύμνια της καὶ στὸ μαγιώ της.

Καὶ ὅμως ἐκεῖνο τὸ κομματάκι τ' οὐρανοῦ μὲ τὸ ὁλόξανθο κεφαλάκι, ξεχώριζε. Ὄχι, αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ μοιάζη μὲ ὅλα τ' ἄλλα...

Καὶ ἐπέμεινε....

Ξαναεῖπε στὸ φίλο του:

—Μὰ ἐγὼ μιλῶ γιὰ τὴ Σιλβάνα Ντάτσι!

—Ἄ, κατάλαβα, γιὰ τὴ Σίλλη!... Τὴν ὀνομάζουν ἔτσι, γιατὶ Σίλλη ἐγγλέζικα θὰ πῆ κουτή!...

Ἕνα τρεχαλητό.... Ἡ ἄμμος ἀναταράχθηκε...

Ἕνα κορμάκι ἔπεσε χάμω καὶ δυὸ γυμνὰ χεράκια σηκωθήκανε ψηλά... Ἀνάμεσά τους, ἕνα ξανθὸ κεφαλάκι μὲ δυὸ γαλανὰ ματάκια....

Τὰ γαλανὰ ματάκια δὲν κυττάξανε τὸν Τζοβάννι, ἀλλὰ τὸν ἄλλο νέο.

—Κάρλο, ρώτησε ἡ νέα μὲ τὸ λευκὸ μαγιώ, ἔλα νὰ μὲ μάθης νὰ κάνω βουτιές!

—Τώρα δὲν μπορῶ... Κάνω ἡλιοθεραπεία!

—Ἀσχημαίνεις, θέλεις νὰ πῆς. Μὲ εἶδες ποὺ κολύμπησα;

—Ὄχι.

—Ἔχασες. Νὰ δῆς τὶ ὡραῖα ποὺ πηγαίνω τώρα!

Εἶχε ἕνα ἀγγελικὸ σύνολο, ἀπ' ὅπου δὲν λείπανε παρὰ τὰ φτερά.

Χτύπησε τὰ χεράκια της χάμω κι' ἐτίναξε τὴν ἄμμο.

Τὸ συννεφάκι τῆς σκόνης ποὺ σηκώθηκε, λέρωσε τὸν Τζοβάννι καὶ τὸν Κάρλο.

—Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, πού...ποὺ δὲν γνωρίζω!

Ὕψωσε τὸ κεφάλι μὲ δύναμι κι' ἔσπρωξε τὰ μαλλιά της πρὸς τὰ πίσω. Τίποτα δὲν τὴν ἐνδιέφερε, οὔτε καὶ ὁ Τζοβάννι ποὺ τὴν κύτταζε ἐπίμονα.

Δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ παρὰ ἄλλη μιὰ φορὰ μονάχα, ἕνα πρωΐ, ἀνάμεσα σὲ τόσον κόσμο.

Ἡ Σίλλη ἤθελε νὰ συναντήσῃ τὴ Νέρα, ποὺ τὴν περίμενε στὴν ἀκρογιαλιά.

Μποροῦσε νὰ πάη ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἀλλὰ προτίμησε ἀπὸ κοκετταρία νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ παρέα νέων ποὺ κάνανε φασαρία.

Φυσικά, ἐκεῖνοι, γιὰ νὰ τὴν πειράξουνε, τὴν ἁρπάξανε ἀπὸ τὰ χέρια, τὴν παρασύρανε τρεχάλα ἕως τὸ νερὸ καὶ τὴ ρίξανε μέσα, γιὰ νὰ κάνη μιὰ βουτιά.

Τρομαγμένη βγῆκε στὴν ἐπιφάνεια. Βλέποντάς τους ποὺ γελούσανε, τοὺς ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιά, μὰ ἔπειτα χαμογέλασε.

Τέλος πῆγε καὶ κάθησε δίπλα στὴ φιλενάδα της, ποὺ τὴν κύτταζε αὐστηρὰ καὶ κάπως ψυχρά, ὅσην ὥρα τὴν τραβοῦσαν οἱ ἄλλοι νὰ τὴν πετάξουν μέσα στὸ νερό. Δὲν ἦταν κι' ἄσχημη ἡ Νέρα. Ἡ Σίλλη ὅμως εἶχε τὴ γνώμη πὼς ἂν δὲν εἶχε τόσο μεγάλο στόμα καὶ μάτια τραβηχτὰ πρὸς τὰ μηλίγγια, θὰ ἦταν πιὸ ὄμορφη, ἂς εἶχε καὶ καστανὰ μαλλιά.

Τὸ ποδαράκι της μὲ τὰ κόκκινα νύχια ἔπαιζε μὲ τὴν ἄμμο.

—Νέρα, ὁ Κάρλο δὲν μ' ἀγαπᾷ πιά.

—Ποιὸς Κάρλο; Ἄ, ὁ φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς. Ἐσὺ τὸν ἀγαπᾷς;

—Δὲν τὸ ξέρω. Ἐξ ἄλλου δὲν μ' ἐνδιαφέρει.

—Ποιανοῦ τὰ λές; Ἐσὺ φαίνεσαι ἕτοιμη νὰ κλάψῃς!

—Ἄχ, Νέρα, ἀγάπησε κι' ἐσύ! κι' ἔπειτα μοῦ λές!...

Ἀδιάφορη, ἀσυγκίνητη, ἡ Νέρα ἔκανε πὼς ἐκύτταζε μιὰ νέα ἀδύνατη καὶ ἄσχημη, ποὺ πήγαινε κι' ἐρχόντανε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ ἕνα κατακόκκινο μαγιώ.

Ἐπειδὴ οὔτε μπάνιο οὔτε ἡλιοθεραπεία ἔκανε, καμμιὰ ἀπὸ τὶς φιλενάδες της δὲν ἤξερε γιατὶ ἐρχότανε στὴν πλάζ.

—Ὁ Κάρλο εἶνε μαζὶ μ' ἕναν ἠλίθιο, ποὺ δὲν τὸν γνωρίζω. Δὲν μούρριξε οὔτε μιὰ ματιά...ἐξακολούθησε ἡ Σίλλη.

Ἡ Νέρα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της.

—Παραπονιάρα ποὺ εἶσαι!... Νάτον ὁ ὡραῖος σου!

Ὁ Κάρλο ἐρχότανε τρεχᾶτος καὶ μόλις ἔφτασε, ἅρπαξε τὴ Σίλλη ἀπὸ τὰ πόδια, τὴν τράβηξε καὶ τὴ βούτηξε στὸ νερό. Ἔπεσε ἀμέσως κι' αὐτὸς στὴ θάλασσα καὶ τῆς εἶπε:

—Γιὰ νὰ δοῦμε, ἐπὶ τέλους αὐτὰ τὰ ἁγνὰ μάτια!

—Ποιὸς τὸ εἶπε πὼς εἶνε ἁγνά;

—Ὁ ἀρχιτέκτων Μπάρδι.

—Δὲν τὸν ξέρω.

Ἡ Νέρα ποὺ κολυμποῦσε δίπλα τους, ψιθύρισε:—Ἁγνά!

Ἔπειτα γέλασε... Τόσο πολὺ παράξενη τῆς φάνηκε ἡ λέξις αὐτὴ ποὺ εἴπανε γιὰ τὰ μάτια τῆς Σίλλη!

Ὁ Κάρλο ὅμως θέλησε νὰ τὴν κοπλιμεντάρη μὲ δικό του τρόπο. Τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τῆς εἶπε:

—Δὲν ἔχω γνωρίσει γυναῖκα μὲ τόσο λυγερὸ κορμί, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μικρὴ μπαλλαρίνα τοῦ θιάσου Σβάρτς.

Κάμανε δυὸ βουτιὲς στὸ νερὸ καὶ ξαναβγήκανε στὴν ἐπιφάνεια.

—Πόσο μ' ἀρέσει νὰ σὲ νοιώθω τόσο ἐλαφρειὰ στὸ νερό. Θάρθῃς σήμερα;

—Δὲν ξέρω...

Τοῦ ξέφυγε καὶ ἀπομακρύνθηκε κολυμπῶντας. Ἔτσι, ἀπὸ μακρυά, κύτταξε τὸν Κάρλο. Τῆς ἄρεσε τόσο πολύ, ποὺ ἦταν ξεχτενισμένος. Ἔπειτα καὶ μὲ τὴν μπρούτζινη ἡλιοκαμμένη πλάτη του...

—Δὲν εἶνε βέβαια ἡ πρώτη φορά, τῆς φώναξε ὁ Κάρλο συνεχίζοντας τὴν ὁμιλία του.

—Γι' αὐτὸ καὶ μετανοῶ.

—Ὄχι... μὰ τώρα πιὰ ξέρεις ὅτι δὲν μὲ φοβᾶσαι.

—Τὶ κουτὸς ποὺ εἶσαι. Πρέπει νὰ μ' ἀφήσῃς καὶ λιγάκι φόβο. Ἀλλοιῶς τὶ γοῦστο ἔχει;

Ἕνα βαποράκι σφύριξε. Ἔφερνε καινούργιους. Θὰ ἔπαιρνε τοὺς ἄλλους ποὺ τρέχανε στὶς καμπῖνες νὰ ντυθοῦνε γιὰ νὰ φύγουνε.

—Γιὰ πότε πέρασε ἡ ὥρα!, εἶπε ἡ Σίλλη. Θὰ μᾶς συνοδέψῃς ἐσὺ στὸ σπίτι, Κάρλο;

—Ἦρθα μὲ τὸ αὐτοκίνητο, μαζὶ μὲ τὸ φίλο μου. Θὰ τοῦ τὸ πῶ. Θὰ σᾶς περιμένωμε στὴν ἔξοδο. Θὰ ἦταν πιὸ εὐχάριστο, ἂν ἡ Νέρα τοῦ ἔκανε παρέα. Ἔτσι θὰ εἴμαστε δυὸ ζευγαράκια.

—Ἀδύνατον! κύττα την, ἔρχεται, εἶνε κιόλας ἕτοιμη...

Πήδηξε ἔξω στὴν ἀμμουδιά, ἔτρεξε στὴν καμπίνα, ἄλλαξε γρήγορα — γρήγορα καὶ φόρεσε ἕνα ἐλαφρὸ φορεματάκι μὲ κόκκινες βοῦλες.

Φόρεσε τὸ καπέλλο σου. Εἶσαι ἱκανὴ νὰ πάθῃς ἀπὸ ἡλίασι, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δείχνῃς τὰ χρυσᾶ μαλλιά σου σ' αὐτοὺς τοὺς ἠλιθίους.

Ἡ Σίλλη ὅμως δὲν ἄκουσε τὴ φιλενάδα της. Βιαζότανε νὰ περάσῃ τὰ κάγκελλα γιὰ νὰ βγῆ στὸ δρόμο. Ἀνυπομονοῦσε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον ποὺ μίλησε γιὰ τὰ μάτια της, ποὺ τὰ χαρακτήρισε ἁγνά. Θὰ τῆς ἄρεσε ἡ νέα αὐτὴ γνωριμία.

Ἔξω ἀπὸ τὰ κάγκελλα ὅμως, πρὸς μεγάλην της ἔκπληξι, βρῆκε τὸν πατέρα της.

Ὁ μπαμπᾶς της, τόσο κομψός, ζωηρός, παρφουμαρισμένος! Αὐτὸ τὴν ἔκαμε νὰ θυμώσῃ, νὰ στενοχωρηθῆ...

—Τὶ θέλεις ἐδῶ; ρώτησε ντροπιασμένη.

—Μὰ εἶνε ἀργά, Σίλλη. Ἦρθα νὰ σὲ πάρω, παιδί μου.... Δὲν καταλαβαίνω τὶ εὐχαρίστησι βρίσκεις σ' αὐτὰ τὰ λαϊκὰ μπάνια...

Σὲ παρακαλῶ... μὴ φωνάζῃς... Περίμενε ν' ἀποχαιρετήσω τοὺς φίλους μου.

Ἄφησε τὴ Νέρα μὲ τὸν πατέρα της καὶ πῆγε πρὸς τοὺς δυὸ νέους ποὺ τὴν περίμεναν κοντὰ στ' αὐτοκίνητο.

—Δὲν μπορῶ. Μὲ συγχωρεῖτε. Ἦρθε ὁ μπαμπᾶς! Πρέπει νὰ πάω μαζί του. Ἀντίο! Ἀντίο!

Πῆρε τὸν Κάρλο ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε λίγο παράμερα καὶ μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο στὰ μάτια του, μὲ τὰ μαλλιὰ ξεχτένιστα, λαχανιασμένη, τοῦ ψιθύρισε πονηρά:

—Στὶς πέντε!

Ὁ Τζοβάννι ἀνέβηκε στὸν βολὰν καὶ τράβηξε ἀπὸ ἄλλο δρόμο, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν δοῦνε πὼς ἀκολουθοῦσε τ' αὐτοκίνητο τῆς Σίλλη, τῆς κοπέλλας μὲ τὰ ἁγνὰ μάτια.

***

Ἡ Σίλλη εἶχα πάρει θέσι ἀνάμεσα στὴν Νέρα καὶ στὸν πατέρα της, μέσα στὸ αὐτοκίνητο.

—Εἶνε καλλίτερα ἡ μητέρα σήμερα;

—Ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε καλλίτερα, μ' ἔστειλε νὰ σὲ πάρω, γιατὶ ἤξερα πὼς θἆνε μαζί σου καὶ ἡ Νέρα. Βιάζεται νὰ τῆς κάνη τὸ πορτραῖτο της.

Ἔπειτα γυρίζοντας τὸ γκρίζο κεφάλι του πρὸς τὴ νέα, εἶπε:

—Παρὰ λίγο νὰ μὴ σᾶς ἀναγνωρίσω σήμερα, δεσποινίς. Κάθε μέρα καὶ ἀλλοιώτικη μοῦ φαίνεσθε.

—Ναί. Τὴν παράκαψε ὁ ἥλιος, ψιθύρισε ἡ Σίλλη.

—Ἀφῆστε την νὰ λέῃ, ἔκαμε ναζιάρικα ἡ Νέρα, τῆς ἀρέσει ν' ἀστειεύεται.

—Καὶ ποῦ νὰ τὴν δῆς, μπαμπᾶ, μὲ τὸ μαγιώ. Φαίνεται ἀδύνατη, ἀλλὰ εἶνε ἀρκετὰ παχουλούτσικη.

—Ἔλα, σώπα, Σίλλη! τὴν διέκοψε ἡ Νέρα, ποὺ τὰ μάγουλά της εἶχαν κοκκινήσει, ὄχι ἀπὸ ντροπὴ ἀλλὰ ἀπὸ κρυφὴ χαρά.

Ἡ Σίλλη ἀκούμπησε τὸ κεφαλάκι της στὸν ὦμο τοῦ πατέρα της. Ἔκλεισε τὸ στόμα, τὰ μάτια καὶ ἀφαιρέθηκε.

Μπερδεμένες εἰκόνες παρουσιάστηκαν στὴ φαντασία της, ὁ ἥλιος, ἡ θάλασσα, χιλιάδες μπρούτζινα κορμιὰ ἡμίγυμνα...

Μονάχα ὅταν τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε, ξανάρθε στὴν πραγματικότητα, ἀκούοντας τὴν καθαρὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της ποὺ ἔλεγε:

—Λοιπόν, εἴμαστε σύμφωνοι. Θὰ συνοδεύσετε ἐσεῖς τὴ Σίλλη στὴ Βενετία. Ἡ Σίλλη δὲν μπορεῖ νὰ ἀναβάλη περισσότερο τὴν ἀναχώρησί της ἐξ αἰτίας τῆς μαμᾶς της. Ἐλπίζω, δεσποινίς, ὅτι οἱ γονεῖς σας....

—Εἶμαι ὀρφανή, κύριε, δὲν τὸ ξέρατε;

Καὶ ἡ Νέρα συνέχισε πιὸ βιαστικά:

—Ζῶ μ' ἕνα θεῖο μου ποὺ εἶνε πολὺ ἀπησχολημένος καὶ μ' ἀφήνει ἐλεύθερη νὰ κάνω ὅ,τι θέλω.

Ἡ Σίλλη κατεβαίνοντας ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο ψιθύρισε:

—Ἔτσι ἦταν τυχερό. Νάρθῆ ἡ Νέρα μαζί μου στὸ Λίντο. Αὐτὸ ἤθελα κι' ἐγώ.

Ἡ Σίλλη μετὰ τὸ γεῦμα κλείστηκε στὸ δωμάτιό της. Ἦταν κουρασμένη κι' ἤθελε νὰ συνέλθῃ λιγάκι. Τὸ ἀνήσυχο μυαλό της δὲν σταματοῦσε πουθενά.

Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα, ἴσως καὶ μιά, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ξαφνικὰ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἐρώτησε:

—Ἐσὺ εἶσαι Κάρλο;

—Δὲν εἶμαι ὁ Κάρλο.

—Ποιὸς λοιπὸν μοῦ μιλᾷ; Δὲν γνωρίζω τὴ φωνή σας.

—Ἐν τούτοις ἐγὼ σᾶς γνωρίζω πολὺ καλά.

—Μὰ ἐπὶ τέλους ποιὸς μιλᾶ; Ἂν πρόκειται γιὰ ἀστεῖο, νὰ κλείσω.

—Ἀγαπητὴ Σίλλη, σὲ γνωρίζω... καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα... Εἶσαι ἕνα παιδάκι, κι' ἂς φαίνεσαι παράξενη καὶ ἰδιότροπη.

—Θὰ μοῦ πῆτε τ' ὄνομά σας;

—Δῶστε μου ἐσεῖς ἕνα ὁποιοδήποτε ὄνομα. Ὀνομάστε με «ἄγνωστο φίλο».

—Σᾶς γνωρίζω;

—Ὄχι... δὲν πιστεύω.

—Καὶ ἐσεῖς μὲ γνωρίζετε;

—Σᾶς ἔχω δῆ τόσες φορές!... Σᾶς βλέπω ταχτικά. Σᾶς βλέπω μὲ τὰ μάτια τὰ δικά μου. Ἕνα ἄρρωστο κοριτσάκι, γεμᾶτο φαντασία κι' ἀνησυχία...

—Ἴσως, ψιθύρισε ἐκείνη.

—Βλέπετε πόσο καλὰ σᾶς ξέρω; Βλέπω τὴν καρδιά σας, σὰν νἆνε διάφανη, ἀπὸ γυαλί...

—Εἶσθε τρελλός!

—Ἴσως, μὰ ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε προνόμιο τῶν γνωστικῶν. Θὰ σᾶς ξανατηλεφωνήσω, Σίλλη, ἀλλά... γιατὶ «Σίλλη»; Θὰ σᾶς λέω Σιλβάνα, μὲ τὸ πραγματικό σας ὄνομα, ποὺ εἶνε τόσο ὄμορφο καὶ γλυκό...

—Ὅπως θέλετε, μὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ σᾶς ἀπαντήσω.

—Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

Ὁ ἄγνωστος διέκοψε τὴ συνομιλία, ἀφήνοντας τὴ Σίλλη γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἀφηρημένη, κάπως συγκινημένη.

Τὸ ρολόϊ χτύπησε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τέσσερις.

Πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὡραία. Θὰ πήγαινε στὸν Κάρλο.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, κι' ἐνῷ σιαχνότανε μπρὸς τὸν καθρέφτη της εἶχε ξεχάσει τὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου. Καὶ μὲ τὰ χείλη ζωγραφισμένα σὰν τὴν Κράουφορντ τὰ τσίνουρα βουρτσισμένα μὲ ρίμμελ καὶ ἀνασηκωμένα ψηλά, μπῆκε νὰ χαιρετήσῃ μὲ ὅλη τὴν ἁγνότητα στὴν ψυχὴ τὴν μητέρα της, ποὺ ποζάριζε μπρὸς στὸ τελάρο τῆς Νέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II

Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Σίλλη περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο τῆς ὀκέλλας ποὺ ἔμενε ἐκεῖνος, ἔνοιωθε ἕνα συναίσθημα ντροπῆς καὶ φόβου. Ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ περιπέτεια τῆς φαινόταν τόσο φτωχὴ καὶ ἀνάξια γιὰ νὰ διακινδυνεύῃ κανεὶς τόσα πολλὰ πράγματα. Κουραζότανε ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ κάθε φορὰ ποὺ χτυποῦσε τὴν πόρτα του, ἀναρωτιώτανε: «Τὶ ἔρχομαι νὰ κάμω ἐδῶ; Τὶ μ' ἐνδιαφέρει ὁ Κάρλο;»

Καὶ ὅμως δὲν γύριζε πίσω, δὲν ἔφευγε.

—Γειά σου, Σίλλη.

Ἦταν ἡ συνηθισμένη φράσις τοῦ Κάρλο, ὅταν τὴν ὑποδεχότανε. Τὴν χαιρετοῦσε πάντα ἔτσι, φιλικά, φωναχτά, λὲς καὶ τὸ ἔκανε ἐπίτηδες γιὰ νὰ μὴν ὑποψιάζωνται τίποτε κακὸ οἱ γειτόνοι.

Ἕνα δωμάτιο, μὲ πολὺ ἄσχημο γοῦστο σιγυρισμένο.

Ἡ Σίλλη ἔβγαζε τὸ καπέλλο της.

—Δὲν ξέρω γιατὶ ἔρχομαι, τὶ θέλω ποὺ ἔρχομαι ἐδῶ!

—Δὲν τὸ ξέρω οὔτ' ἐγώ, πάντως γιὰ νὰ σοῦ δείξω τὶς καλές μου διαθέσεις, πᾶμε στὴν κουζίνα. Ἔχω φτιάξει παγωτό.

Σερβίρανε σὲ μεγάλα ποτήρια καὶ φάγανε λαίμαργα. Ἔπειτα βγήκανε στὸ μπαλκόνι.

—Σίλλη, ξέρεις ὅτι κράτησαν πολὺ οἱ ἀνεύθυνες αὐτὲς σχέσεις μας; Εἶνε ἑφτὰ μῆνες τώρα ποὺ συνδεόμαστε.

Ἐκείνη δὲν μιλοῦσε.

—Μόλις τελειώσω τὶς ἐξετάσεις μου πρέπει νὰ φύγω. Θὰ πάω στὸ Ρίμινι. Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι κι' ἐσύ;

—Στὸ Ρίμινι δὲν πρέπει ν' ἀπασχοληθῆς μὲ τίποτα ἄλλο, παρὰ μὲ τὴ μελέτη γιὰ τὶς ἐξετάσεις τοῦ Ὀκτωβρίου. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ μείνῃς μετεξεταστέος.

—Μπᾶ, πῶς τὸ φαντάσθηκες; Ὁ ἀρχιτέκτων Μπάρδι, ποὺ εἶνε ἐξυπνότατος ἄνθρωπος, λέει πὼς θὰ τὰ καταφέρω.

Ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

—Τοῦ ἀρέσεις πολύ.

—Ἀλήθεια;

Σώπασαν.

Ξαφνικὰ ὁ Κάρλο τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση.

—Εἶσαι γλυκειά!

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο).

Ξαπλωμένος ὅπως ἦταν πάνω στὴν ἄμμο, ὁ Ζιοβάννι εἶδε τὴν κοπέλλα μὲ τὸ ἄσπρο μαγιώ

Ἡ δὶς Νινούλα

ΤΟΥ Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗ

Εἶχε πολὺ γλυκὰ μάτια ἡ Νινούλα. Κάτι μάτια ποὺ γελοῦσαν, ποὺ ἔκρυβαν μέσα τους ὅλη τὴ δίψα κι' ὅλη τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, κάτι μάτια γεμᾶτα παιδικότητα, γεμᾶτα καλωσύνη... Ὅταν τύχαινε νὰ τὰ δῆς μελαγχολικά, καμμιὰ φορά, τὰ μάτια τῆς Νινούλας, σοῦ σφιγγόταν ἡ καρδιά. Γιατὶ δὲν θᾶπρεπε νᾆνε ποτὲ μελαγχολικὴ ἡ Νινούλα. Ἦταν ἕνα παιδί, Θεέ μου, ἕνα μεγάλο παιδί, ριγμένο—ἀλλοίμονο—μέσα στὴν κακία τῆς ζωῆς...

Εἶχε βασανιστῆ πολὺ ἡ δεσποινὶς Νινούλα στὴ μικρή της ζωὴ—ὅταν δὲν ἦταν ἀκόμη «δεσποινίς», ὅταν ἦταν ἕνα τόσο δὰ μικρὸ κοριτσάκι, μὲ καλοχτενισμένα τὰ δυό της κοτσιδάκια, μὲ ἔκπληκτα μεγάλα μάτια, μὲ μιὰ τσίτινη ποδίτσα... Εἶχε γνωρίσει φτώχειες, πίκρες, στενοχώριες... Παιχνίδια, ὅπως στἆλλα τὰ παιδάκια, δὲν τῆς χαρίζαν τῆς Νινούλας: τὶς κοῦκλες της τὶς ἔφτιαχνε μόνη της, μὲ κουρέλια... καὶ στεκόταν ὧρες ἀκίνητη, τὶς παραμονὲς τῆς Πρωτοχρονιᾶς, μπροστὰ στὶς φωτισμένες βιτρίνες τῶν μεγάλων μαγαζιῶν. Γιατὶ εἶχε ὀρφανέψει, βλέπετε, ἀπὸ μωροῦλι σχεδὸν ἡ Νινούλα, κι' ἡ γρηὰ θειά της, ποὺ τὴν εἶχε περιμαζέψει, μόλις καὶ μετὰ βίας τὰ κατάφερνε ἀπὸ τὴ σύνταξί της νὰ οἰκονομᾷ τὸ καθημερινὸ ψωμί...

Πέρασαν χρόνια, ἡ Νινούλα ἔγινε «δεσποινὶς Νινούλα». Τὴν ἡμέρα ἐργαζόταν στὸ μοδιστράδικο—κι' εβγαζε ἀρκετὰ τώρα ἡ Νινούλα, γιατὶ ἦταν «ἐκ γενετῆς» καλλιτέχνις καὶ εἶχε γοῦστο καταπληκτικὸ—ντυνόταν κομψὰ—μ' ἕνα τίποτε, μ' ἕνα φτηνότατο ὑφασματάκι—καὶ τὶς νύχτες ξαγρυπνοῦσε διαβάζοντας... Τί, ἄν εὕρετε; Τὰ βιβλία τοῦ σχολείου της, γιὰ νὰ γίνη «ἄνθρωπος»!... Γιατὶ ἤξερε πὼς θὰ τὸν συναντοῦσε κάποτε «Ἐκεῖνον», στὸ δρόμο τῆς ζωῆς της, καὶ ἤθελε νὰ μὴν τὸν κάνη ποτὲ νὰ στενοχωρηθῆ μπρὸς στοὺς ἄλλους γιὰ λογαριασμό της...

Ἦταν δεκαεφτὰ χρόνων τώρα πιὰ ἡ δεσποινὶς Νινούλα. Ἄχ, ναί, ἔνοιωθε τὰ νειᾶτα νὰ χαμογελοῦν μέσ' στὴν ψυχή της, κι' ἦταν τόσο δροσερή, τόσο ὄμορφη. Πολλοὶ θέλησαν νὰ τὴ πλανέψουν, αὐτὴ ὅμως δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ὄνειρο μονάχα: νὰ συναντήση κάποτε «Ἐκεῖνον»... Ἐκεῖνον ποὺ μέσ' ἀπ' τὸ παιδικό της γέλιο καὶ τὴ χαρωπή της μορφὴ θἄνοιωθε τὴν πονεμένη της ψυχούλα... Καὶ μιὰ μέρα τὸν συνάντησε. Ἄχ! τί χτυποκάρδι ἔνοιωσε τότε, ἡ δεσποινὶς Νινούλα... Γιατὶ ἦταν Αὐτός, τὸ εἶχε μαντέψει... Καὶ ἦταν πράγματι Αὐτός... Μὲ τὰ πρῶτα λόγια ποὺ ἀνταλλάξανε, ἑνώθηκαν γιὰ πάντα...

Ἀλλοίμονο ὅμως ἦταν πλούσιος αὐτός... Καὶ τὸ χειρότερο, ἦταν πλούσιος... χωρὶς νἄχη πεντάρα στὴν τσέπη: ἦταν τόσο νέος ἀκόμα ὥστε δὲν εἶχε «ταχτοποιηθῆ» ἀκόμη. Κι' ὅλη τὴν περιουσία του τὴν εἶχε ἡ μητέρα του, ὁ πατέρας του...

—Ὑπομονή, Νινούλα μου, τῆς ἔλεγε αὐτός. Σὰν περάση λίγος καιρός, θὰ βρεθῆ μιὰ λύσι... Θὰ βρῶ μιὰ θέσι, θὰ παντρευτοῦμε, καὶ τότε... τότε θὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ σὲ ρωτήσω στ' αὐτί: «Εἶσαι τώρα εὐτυχισμένη; Ἡ πικραμμένη σου ψυχούλα δὲν πονάει πιά;...» Καὶ σὺ θὰ μοῦ ἀπαντήσης σιγά: «Ναί...»

Ἡ Νινούλα κουνοῦσε τὸ κεφάλι της. Ἄχ, ὄχι, μιὰ τέτοια εὐτυχία δὲν θᾆταν ποτὲ ἡ Εὐτυχία»... Ἤξερε πὼς ὁ φίλος της ἐδίσταζε νὰ πικράνη τοὺς γονεις του. Κι' ἔλα πάλι ποὺ οἱ γέροι δὲν θὰ τὴν ἤθελαν ποτὲ γιὰ νύφη: «Μιὰ μοδιστρούλα! Ἀκοῦς ἐκεῖ!...» Κι' ὅμως πῶς θὰ τοὺς ἀγαποῦσε, αὐτὴ ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ γονεῖς!...

Καὶ περνοῦσαν τὰ χρόνια... Κι' ἡ λύσι δὲν βρισκόταν...

Μιὰ νύχτα—ἦταν ἡ κρίσιμη νύχτα αὐτὴ—ἡ δεσποινὶς Νινούλα ἀπελπίσθηκε.

—Ἐὰν ἔκανα λάθος; συλλογίσθηκε. Ἐὰν δὲν μ' ἀγάπησε ποτὲ αὐτὸς ἀληθινά;... Ἢ ἐὰν κουράσθηκε ἀπ' τὸν ἀγῶνα;... Κι' ἐὰν εἶνε γραφτὸ ποτὲ νὰ μὴ γνωρίσω μαζί του τὴν εὐτυχία;...

Ἡ κρίσι ὅμως ἐπέρασε κι' ἡ Νινούλα συλλογίσθηκε πάλι:

—Μά... ἐὰν δὲν μ' ἀγαποῦσε θὰ θυσιαζόταν ἔτσι; Γιατὶ μήπως κι' αὐτὸς δὲν θυσιάζεται μ' αὐτὴν τὴν διηνεκῆ, τὴν βασανιστικὴ ἐκκρεμότητα; Κι' ἔπειτα... ποιὸς ξέρει ἐὰν ὁ ἔρως ποὺ διστάζει δὲν εἶνε πολλὲς φορὲς ὁ πραγματικώτερος: ἐὰν δὲν εἶνε ὁ ἔρως ἐκεῖνος ποὺ ἔχοντας ἀπόλυτη πεποίθησι στὸν ἑαυτό του, ξέροντας πὼς δὲν πρόκειται νὰ κλονισθῆ ποτέ, περιμένει νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία στὴν ἀγαπημένη του... ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἔχει νοιώσει τὴν ψυχή της καὶ ξέρει ἔτσι πὼς ἀπόλυτη εὐτυχία γι' αὐτὴν θὰ ἦταν μόνο νὰ βρῆ ἀγαπημένο σύζυγο, μιὰ ἀτμόσφαιρα γεμάτη στοργή, μιὰ τρυφερὴ οἰκογένεια... Μήπως, λοιπόν, Αὐτὸς περιμένει γιατὶ ξέρει πὼς ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ οἰκογένειά του, βλέποντας τὴν μεγάλη ἀγάπη του, βλέποντας τὶς θυσίες τῆς μικρῆς θὰ τὴν ἀγαπήση καὶ θὰ θελήση μονάχη της νὰ τὴν κάνη νὰ τὰ ξεχάση ὅλα, ὅλα;...

Ἔτσι συλλογίσθηκε ἡ δεσποινὶς Νινούλα. Καί... Θέλετε τώρα τὸ ἐπιμύθιο;

Προχθὲς συνήντησα τὴν Νινούλα — «κυρία» Νινούλα πιά, γιατὶ φοροῦσε μιὰ χρυσῆ βέρα στὸ χέρι — στὴν ὁδὸν Σταδίου. Ἀκουμποῦσε στὸ μπράτσο ἑνὸς νέου. Πιὸ μπροστὰ προχωροῦσε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία, μὲ ἄσπρα μαλλιά, ντυμένη πολὺ σοβαρὰ καὶ ἀκουμπῶντας σ' ἕνα μπαστοῦνι μὲ ἀσημένια λαβή. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Νινούλα τῆς φώναξε: «Μαμάκα!...» Καὶ ἡ γρηὰ κυρία γύρισε καὶ τῆς ἔρριξε ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγάπη...

Μιὰ κρίσι, ὅμοια μὲ αὐτὴν ποὺ πέρασε ἡ Νινούλα, ἐκείνη τὴ νύχτα, θὰ περνοῦσε καὶ ἡ ἄγνωστη φίλη μου ὅταν μοῦ ἔγραφε τὸ ἀπελπισμένο γράμμα ποὺ ἔλαβα πρὸ ὀλίγου... Ὕστερ' ἀπ' ὅσα μοῦ γράφει, θὰ τὴν συμβούλευα νὰ σκεφθῆ κι' αὐτὴ ὅπως ἡ Νινούλα... Τῆς μοιάζει τόσο πολύ, ἀφοῦ —φαντασθῆτε—ἴσως νὰ τῆς μοιάζη ὡς... καὶ στὸ ὄνομα ἀκόμη! Μήπως δὲν ὑπογράφει τὸ γράμμα της μὲ τὰ ἀρχικὰ «Ν. Ν.»;

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Ὅταν ξαναζωντανεύη τὸ παρελθόν

Μιὰ τραγικὴ ἱστορία

Ὅταν ἐμαθεύτηκε πὼς ὁ γέρο-Γκὺ σκότωσε ἕναν πλοίαρχο, τον Μποριάκ, ὅλοι παραξενεύτηκαν.

Δὲν ὑπῆρχε ναυτικὸς στὴ Βρεττάνη ποὺ νὰ μὴν ξέρη τὸν γέρο-Γκύ, τὸν ψαρᾶ με τ' ἄσπρα γένεια καὶ τὸ καλοκάγαθο βλέμμα, ποὺ τρεῖς ἀγάπες εἶχε στὴ ζωή του: τὴ θάλασσα, τὸ γυιό του καὶ τὴν πίπα του.

Ὅλη μέρα πάλευε μὲ τὰ δίχτυα του. Ἢ τἄρριχνε, γερτὸς πάνω στὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας, ἢ τὰ μπάλωνε, καθισμένος μπροστὰ στὸ σπιτάκι του, στὴν ἀντηλιά, μὲ τὴν αἰώνια πίπα του στὸ στόμα.

Ὅλοι οἱ θαλασσινοὶ εἶνε καλοί, μὰ ὁ γέρο-Γκὺ εἶχε μιὰ παιδιάτικη καλωσύνη ποὺ τὸν ἔκανε πιὸ ἀγαπητὸν σὲ ὅλους.

Νὰ σκοτώση ὁ γέρο-Γκύ; Ἀδύνατον! Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστευε κανείς.

Ὡστόσο ὁ σκοτωμένος ἦταν ἐκεῖ στὸ σπίτι του μέσα, στὸ χωριό, ποὺ ἀπεῖχε μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ ψαροκάλυβο τοῦ Γκύ.

Ἦτανε στραγγαλισμένος, τὰ μάτια

Πλάϊ της στεκόταν ἕνας νεαρὸς καλοτυμένος

του ἦσαν πεταμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες; καὶ στὰ χέρια του κρατοῦσε ἀκόμα τὸ πιστόλι του. Τοῦ ἐπετέθη ὁ γέρο-Γκὺ κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του γιὰ ν' ἀμυνθῆ; Κανένας δὲν ἤξερε.

Ὁ γέρο-Γκὺ δὲν ἔβγαζε λέξι. Στεκόταν ἀκίνητος μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές. Καθε τόσο μονάχα ἀνατιναζόνταν ἀπὸ ἕνα δυνατὸ ρῖγος.

Βούϊξε ὁλόκληρη ἡ Βρεττάνη. Κι' ἐπειδὴ κανένας δὲν ἤξερε τὴν ἀφορμὴ ποὺ ἔσπρωξε τὸν γέρο ψαρᾶ στὸ ἔγκλημα, ὅλοι ἔλεγαν πὼς ὁ γέρο-Γκὺ εἶχε τρελλαθῆ.

Οὔτε κι' ὁ ἀνακριτὴς μπόρεσε νὰ τοῦ βγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα.

Ὁ γέρο-Γκὺ φαινόταν σὰν νὰ τἄχε χαμένα.

Δὲν ἐμίλησε παρὰ μονάχα στὴ δίκη του, τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἐκάλεσε ὁ Πρόεδρος ν' ἀπολογηθῆ.

Ἄλλαξε μεμιᾶς.

Τὸ βλέμμα του ζωντάνεψε, τὸ αἷμα ἔβαψε καταπόρφυρα τὰ γεροντικά του μάγουλα, κι' ἡ φωνή του ἦταν δυνατὴ κι' εἶχε μιὰ παράξενη πίκρα, ποὔφερνε ρῖγος σ' ὅσους τὴν ἄκουγαν.

—Τὸν ἐσκότωσα. Δὲν τὸ ἀρνιέμαι. Μονο ποὺ ἴσως νἄτανε ἀργά. Θἄπρεπε νὰ τὸν ἐσκότωνα τότε, ἐδῶ κ' εἰκοσιπέντε χρόνια, στὰ νειᾶτα μου. Μὰ ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός. Τότες, τὸ αἷμα μου ἔβραζε. Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ Μποριάκ, ποὺ μπῆκε μπροστά μου, ἦταν σὰν νὰ μὲ κοροΐδευε.

Δουλεύαμε μαζί, στὸ ἴδιο φαλαινοθηρικό. Μῆνες ὁλόκληρους θαλασσοδέρναμε ψηλά, στὰ βορεινά. Ἐγὼ τάχα καλὰ μὲ ὅλους. Μονάχα αὐτὸν δὲν τὸν ἐχώνευα, γιατὶ ὅλο καὶ κάτι θἄβρισκε νὰ μὲ πειράζη.

Μιὰ χρονιά, γυρνῶντας ἀπὸ τὸ ψάρεμα, μ' ἕνα γερὸ κομπόδεμα, ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ παντρευτῶ. Ἀπὸ καιρὸ μοῦ ἄρεσε μιὰ κοπέλλα, γειτονοπούλα μου Ἄννα—Μαρία. Τῆς τὤχα τάξει πὼς θὰ τὴν πάρω μόλις βολευόμουνα. Ἦσαν πια ὅλα ἕτοιμα.

Ὅπου μπαίνει στὴ μέση ὁ Μποριάκ.

Τὴ βραδυὰ τῶν ἀρραβώνων, εἶχα καλέσει ὅλους τοὺς συντρόφους μου στὸ τραπέζι, κι' αὐτὸν μαζί. Τὤχαμε στρώσει γιὰ καλά. Φάγαμε, ἤπιαμε, τραγουδήσαμε, χορέψαμε. Ἐγὼ ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ σπαρταράη σὰν τὸ ψάρι στὴν ἀμμουδιά. Θὲς ἀπὸ τὸ κρασι, θὲς ἀπὸ τὰ νειᾶτα, θὲς ἀπὸ τὴν ἀγάπη... Θαρροῦσα πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἦταν δικός μου.

Ἦταν καλοκαιριάτικη βραδυά. Φεγγάρι ὁλόγιομο, θάλασσα γυαλί. Τρώγαμε καὶ πίναμε ἔξω, στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ της, στ' ἀκρογιάλι. Κι' ἐχορεύαμε σὰν τρελλοί. Ἔβλεπα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου ποὺ χόρευε συχνὰ μὲ τὸν Μποριάκ, μὰ δὲν παραξενεύτηκα. Τὴ νύχτα ἐκείνη ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος, ποὺ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔλεγα ἀδέρφια μου.

»Μέθυσα. Ὅλοι μεθύσαμε. Οὔτε ἤξερα τί γινόταν πιὰ γύρω μου. Οὔτε θυμᾶμαι πῶς ἔπεσα σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος.

»Ὅταν ξύπνησα τἄλλο τὸ μεσημέρι τοῦ κάκου ζήτησα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου. Ἡ Ἄννα—Μαρία δὲν ἦταν οὔτε στὸ δικό μου τὸ σπίτι, οὔτε στὸ δικό της.

»Φάγαμε τὸν κόσμο νὰ τὴ βροῦμε. Ἄνοιξε ἡ γῆς καὶ τὴν κατάπιε. Ἤμουνα σὰν τρελλός.

»Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔμαθα τὸ κακό: Ὁ Μποριὰκ τὴν εἶχε μεθύσει καὶ τὴν κατάφερε νὰ μ' ἀφήση ἐμένα καὶ νὰ πάρη ἐκεῖνον. Γυναῖκα ἦτανε κι' αὐτὴ σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Μπορεῖς νἄχης ἐμπιστοσύνη στὴ θάλασσα; Ἄλλο τόσο καὶ στη γυναῖκα.

»Ἐδάγκωσα τὰ χείλια μου κι' ἔκρυψα τὸν πόνο μου. Μπαρκάρισα μὲ τοὺς πρώτους γιὰ τὸ ψάρεμα. Ἤθελα νὰ φύγω ὅσο μποροῦσα πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό, νὰ μὴ βλέπω κανένα, νὰ μὴν ἀκούω τίποτα.

»Τὸν ἄλλο χρόνο, γυρνῶντας, παντρεύτηκα κι' ἐγώ. Ἔκαμα ἕνα γυιό. Ἡ μάνα μου πέθανε στὴ γέννα. Τὸν ἀνάθρεψα μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου.

»Ἔγινε λεβέντης. Ἀπὸ ἐφτὰ χρονῶν τὸν ἔπαιρνα μαζί μου στὸ ψάρεμα. Γιὰ χατῆρι του, δὲν ξαναμπαρκαρίστηκα σὲ φαλαινοθηρικό. Ἔμεινα στὸ χωριό, κι' ἔζουσα μὲ τὴν ψαρική.

»Ζούσαμε καλά. Ἤμουνα εὐτυχισμένος. Εἶχα ξεχάσει καὶ τὴν Ἄννα—Μαρία καὶ τὸν Μποριὰκ καὶ τὴν πεθαμένη μου γυναῖκα.

»Ὅπου, ἕνα βράδυ, ὁ γυιός μου μοῦ λέει:

»—Πατέρα, ἀγαπάω μιὰ κοπέλλα.

»—Ἡ ὥρα ἡ καλή, τοῦ λέω. Ἀπὸ ποῦ εἶνε;

»—Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό. Τώρα τελευταῖα ἦρθαν ἐκεῖ. Ὁ πατέρας της εἶνε ἀπόμαχος πλοίαρχος. Μποριακ τὸν λένε.

»Μοὔρθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Δὲν ἤθελα νὰ τοῦ πῶ τίποτα, μόνο ποὺ προσπάθησα νὰ τὸν καταφέρω ν' ἀλλάξη γνώμη. Μὰ ἦταν, γυιός μου. Τὴν ἀγαποῦσε, ἤθελε νὰ τὴν πάρη.

»Ἔσφιξα τὴν καρδιά μου καὶ σηκώθηκα νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν Μποριάκ. Εἶχε μιὰ βίλλα δική του. Καλοζοῦσε. Φαίνεται θἄχε κερδίσει λεφτὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ ταξείδια του.

»Περασμένα ξεχασμένα! τοῦ λέω. Ὁ γυιός μου ἀγαπάει τὴν κόρη σου.

»Γέλασε, μ' ἐκεῖνο τὸ κοροϊδευτικὸ γέλιο ποὺ τὸ θυμώμουν ἀπὸ τὰ νειᾶτα μου.

»—Ἡ κόρη μου δὲν θὰ πάρη ἕναν ψαρᾶ, μοῦ λέει. Τὴν ἔχω γιὰ πολὺ καλλίτερο γαμπρό.

Καὶ μοὔδειξε μὲ τὸ χέρι του στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐκεῖ σ' ἕνα πάγκο καθισμένη εἶδα τὴν κόρη του σωστὴ Παρζιάνα. Ὄμορφο κορίτσι, δὲν μπορῶ νὰ πῶ, ἦτανε ἡ ἴδια ἡ Ἄννα—Μαρία. Πλάϊ της στεκόταν ἕνας νεαρὸς καλοντυμένος καὶ κουβέντιαζαν μὲ μιὰν ἄλλη κοπέλλα. Σκέφτηκα τότε τὸ γυιό μου ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ περίμενε ἕνα λόγο ἀπὸ τὸ πατέρα της γιὰ νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Κι' αὐτὸς ὄχι μόνο δὲν δεχότανε, μὰ λογάριαζε κιόλας νὰ τὴν παντρέψη μ' ἄλλον...

—Τὸν βλέπεις; μοῦ ξανάπε. Αὐτὸς εἶνε γαμπρὸς γιὰ τὴν κόρη μου, κι' ὄχι ὁ πα-

κι' ἐκουβέντιαζαν μὲ μιὰν ἄλλη κοπέλλα

Κυνηγῶντας λιοντάρια

Ἕνας Ἕλλην κυνηγὸς στὴν Ἀφρική

«Εἴχαμε κατασκηνώσει ὁ Μαυρομάτης κι' ἐγὼ σὲ ἀπόστασι δεκαοκτὼ μιλλίων ἀπὸ τὴν Ρωδαισία, ὅταν ἀκούσθηκε ὁ βρυκηθμὸς ἑνὸς λεονταριοῦ, κοντὰ στὸ δρόμο. Δὲν πέρασαν πέντε λεπτὰ καὶ ξανακούσθηκε πιὸ κοντά, καὶ ὕστερα ἄλλος βρυκηθμὸς ὁλόγυρά μας. Τρία τουλάχιστον λιοντάρια θὰ βρίσκονταν στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε σταθμεύσει τὸ καραβάνι μας, καὶ ἄλλα ἴσως ποὺ δὲν ἐβρυχῶντο.

Ἐπειδὴ φοβηθήκαμε μήπως τὰ λιοντάρια ὡρμοῦσαν κατὰ τῶν βουβάλων ποὺ ἐχρησιμοποιούσαμε γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ἀποσκευῶν μας, διατάξαμε τοὺς ἰθαγενεῖς ὑπηρέτας μας νὰ προχωρήσουν καὶ νὰ κάμουν ὅσο περισσότερο θόρυβο μποροῦσαν. Ἀκολουθούσαμε ἐμεῖς μὲ τὸ σῶμα τοῦ καραβανιοῦ καὶ μὲ τὴν συντροφιὰ τῶν λεονταριῶν, ποὺ δὲν ἔπαυαν νὰ βρυχῶνται ὥσπου ἐφθάσαμε σ' ἕνα ξέφωτο καὶ ἀποφασίσαμε νὰ διανυκτερεύσωμε. Ἐστήσαμε σκηνὲς στὴ σειρὰ γιὰ νάμαστε προφυλαγμένοι ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν θηρίων. Γιὰ περισσότερη μάλιστα ἀσφάλεια, ἀνάψαμε τεράστιες φωτιές.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπρόβαλε καὶ τὸ φεγγάρι, τὸ φεγγάρι τῆς Μαύρης Ἠπείρου. Ἐπὶ δυὸ ὧρες ἐφρουρούσαμε μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, πίσω ἀπὸ τὶς φωτιές, μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁ Μαυρομάτης δὲν ἔπαυε νὰ λέῃ ὅτι καλὰ θὰ κάνωμε ν' ἀφήσωμε τὸ «φρούριό» μας γιὰ ν' ἀναζητήσωμε τὴν περιπέτεια, τὸν ἐσυγκράτησα ὅμως γιατὶ ὅπως εἴμαστε κουρασμένοι ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες ποὺ τραβήξαμε βαδίζοντας μέσα στὴ ζούγκλα, θὰ διατρέχαμε χίλιους κινδύνους.

Ἐπέρασαν ἔτσι δυὸ ὧρες μέσα σὲ μιὰ ἀναμονὴ ποὺ μόνον ὅσοι τὴν ἔζησαν μποροῦν νὰ φαντασθοῦν τί εἶνε. Ἐπείσθημεν τέλος ὅτι ὁ ἐχθρὸς δὲν ἐπρόκειτο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ καὶ πέσαμε κοντὰ στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε.

Ξαφνικὰ ἀκούσθηκαν τρομερὰ οὐρλιάσματα, οἱ βούβαλοι τοῦ καραβανιοῦ μας ἀναταράχθηκαν καὶ οἱ μαῦροι ὑπηρέτες μας μὲ ἀναμμένους δαυλοὺς στὸ χέρι ἄρχισαν νὰ τρέχουν γύρω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσί μας. Τέλος ἀκούσθηκε τσάκισμα κλαδιῶν, σὰν νὰ ἔπεφτε κάποιο βαρὺ σῶμα καὶ ὁ χαρακτηριστικὸς βρυκηθμὸς τῶν λεονταριῶν σὰν δὲν ἐπιτύχουν τὸν σκοπό τους.

Πάλι, ὅμως, τὰ πάντα ἐβυθίσθηκαν στὴ σιγὴ καὶ ξανάρχισε ἡ ἴδια ἐκνευριστικὴ ἀναμονὴ μέσα στὴ νύχτα, πλάϊ στὴ φωτιά. Ἔπειτα ἀπὸ ὥρα ἀκούσαμε πάλι τὸ θόρυβο.

Ὁ Μαυρομάτης ἦταν ξαπλωμένος πλάϊ μου στὸ πίσω μέρος τῆς σκηνῆς μὲ τὴν καραμπίνα στὸ χέρι, ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ τὸ θεριὸ ἀπὸ ὁπουδήποτε καὶ ἂν ἐπρόβαλλε. Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ λεοντάρι ἐρχόταν ἀπὸ τὰ δεξιά μας καὶ τὸ περιμέναμε μὲ τὰ νεῦρα τεταμένα καὶ τὸ χέρι

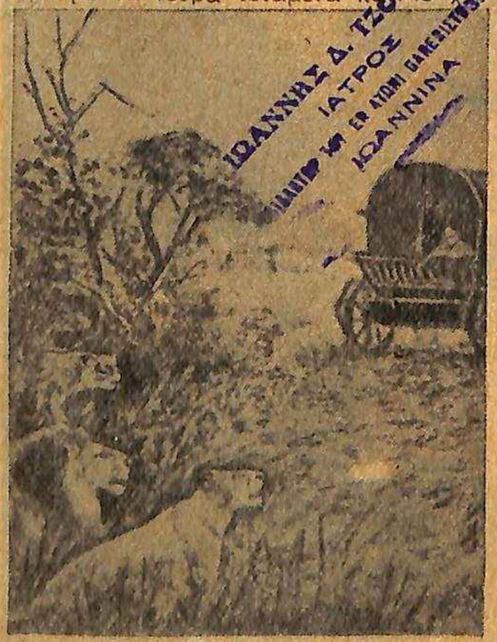
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Τὰ λιοντάρια εἶχαν κυκλώσει τὴν κατασκήνωσί μας

στὴν σκανδάλη. Ξαφνικὰ ἀκούσθηκε τὸ σπάσιμο κλαριῶν κι' ὅταν ἐκαρφώσαμε τὰ μάτια πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ θορύβου, ἀντικρύσαμε τὸ φεγγοβόλημα δυὸ ἄστρων, πολὺ ὅμως κοντήτερα ἀπὸ ὅ,τι κατεβαίνουν τὰ ἄστρα στὴ γῆ. Ἐσηκώσαμε τὶς καραμπῖνες μας καὶ πυροβολήσαμε. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ ἄστρα ἔσβυσαν καὶ ὁ ἦχος κλαριῶν ποὺ ἔσπαζαν καὶ βαρειῶν βημάτων μᾶς ἔδωσαν νὰ καταλάβωμε τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἐπῆραν τὰ θηρία.

Ἦταν τώρα πιὰ ὁλοφάνερο ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ πλησιάσουν τὸ καραβάνι καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν βουβάλων.

Θἄπρεπε ὅσοι διαβάζουν αὐτὲς τὶς περιπέτειες νὰ ἔχουν καὶ τὴν ἀμυδρότερη ἰδέα ποιὸν τρόμο σπέρνει μέσα στὴ νύχτα τὸ οὔρλιασμα τοῦ λεονταριοῦ, γιὰ νὰ καταλάβουν πόση ἦταν καὶ ἡ δική μας ἀγωνία.

Τὴ νύχτα αὐτὴ παραδέχτηκα ὅτι καὶ τὰ λεοντάρια δὲν στεροῦνται νοημοσύνης, ἀφοῦ τὰ ἔβλεπα νὰ ἐφαρμόζουν, πραγματικὰ στρατηγικὰ σχέδια, ὅπως θὰ ἔκαμνε κι' ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ ἀπροσδόκητα, ἡ κατασκήνωσί μας ἐκαλύφθη ἀπὸ βρυκηθμούς. Τὰ λεοντάρια ἐπῆραν διάφορες κατευθύνσεις καὶ οὔρλιαζαν δαιμονιωδῶς.

Εἴχαμε κρυφθῆ στὸ σκοτεινότερο μέρος καὶ καιροφυλακτούσαμε, ὅταν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους ἐφάνηκαν δυὸ ζευγάρια λαμπερὰ μάτια. Ὁ Μαυρομάτης κι' ἐγὼ σηκώσαμε πάλι τὶς καραμπῖνες καὶ ἐπυροβολήσαμε. Τὰ μάτια ἐχάθηκαν ὡς ἐκ θαύματος, ἕνα μουγκρητὸ ἀκούσθηκε καὶ πάλι τὸ γνώριμο τσάκισμα κλαριῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ φεγγάρι ποὺ εἶχε κρυφθῆ ἐπρόβαλε πάλι μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα γιὰ νὰ φωτίσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ πεδίο μιᾶς μάχης, ὅπου δὲν πρωταγωνιστοῦσαν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ζῶα.

—Ἐγὼ νομίζω φρονιμώτερο νὰ κατεβοῦμε καὶ ν' ἀρχίσωμε ἐμεῖς τὴν ἐπίθεσι, εἶπε ὁ Μαυρομάτης.

Δὲν μποροῦσα νὰ συμφωνήσω μὲ τὴ γνώμη του. Ὄχι γιατὶ αἰσθανόμουν καὶ τὸν παραμικρὸ φόβο, ἀλλὰ γιατὶ κατάλαβα ὅτι μὲ τὸν ἐκνευρισμὸ ποὺ εἴχαμε ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος ὄχι μόνο νὰ μὴ εἴμεθα οἱ νικηταί, ἀλλὰ καὶ νὰ πληρώσουμε ἀκριβὰ τὴν τόλμη μας. Ἄλλως τε δὲν ἐπρολάβαμε καὶ νὰ συζητήσωμε κἂν τί θὰ κάναμε. Ἕνας φοβερὸς μυκηθμὸς ἀντήχησε πλάϊ μας. Δυὸ λιοντάρια, ἔπεσαν πάνω στὰ ζῶα τοῦ καραβανιοῦ μας καὶ καθὼς αὐτὰ ἀναταράζονταν, ὁ ὁδηγός μου ποὺ καθόταν στὸ ἑδώλιό του βρέθηκε ξαπλωμένος χάμω. Ἕνα ἀπὸ τὰ ζῶα τὸν ἅρπαξε κι' ἐνῷ τὸ θηρίο κυττοῦσε πίσω ἕτοιμο νὰ ὁρμήσῃ πάνω σ' ὁποιονδήποτε θὰ ἐπρόβαλε μπρός του, τὸ πρῶτο ἔσυρε τὸν δυστυχισμένο μαῦρο στὰ βάθη τῆς ζούγκλας. Ἀδειάσαμε κατ' ἐπανάληψιν τὶς καραμπινες μας. Ἦταν ἀδύνατο ὅμως νὰ τὰ καταδιώξωμε.

Τὸ πρωῒ μόνο ὁ Μαυρομάτης κι' ἐγὼ ἀκολουθῶντας τὰ ἴχνη τῶν λεονταριῶν, ἐπροχωρήσαμε μέσα στὸ παρθένο δάσος γιὰ νὰ βρεθοῦμε ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ μίλλια σὲ θέαμα τέτοιο, ποὺ δὲν ἀντίκρυσα ποτὲ ἄλλοτε. Ὁ δυστυχισμένος μαῦρος ἦταν κατακομματιασμένος καὶ πλάϊ του νεκρὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο λεοντάρια. Κάποια σφαῖρα τὤχε χτυπήσει βαρειά. Ὣς ἐκεῖ προχώρησε καὶ ξεψύχησε.

Τὸ λεοντάρι ἦταν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ποὺ εἶδα. Πληρώθηκε ὅμως μὲ μιὰ ἀνθρώπινη ζωή. Κι' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Τὸ ἴδιο πιστεύει κι' ὁ Μαυρομάτης».

λιοψαρᾶς, ὁ γυιός σου...

Ἄναψα. Τὸν ἔβρισα. Τὸν ἔβρισα γιὰ τὴν Ἄννα—Μαρία, γιὰ τὴν κόρη του, γιὰ τὴν παληά μου ἀγάπη, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ γυιοῦ μου.

Ὅλα ὅσα ἔκρυβα μέσα μου εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια, ξέσπαγαν μὲ μιᾶς.

Ἔβλεπα ἀπὸ μακρυὰ τὴν κόρη του, ποὺ ἦταν ἡ ἴδια ἡ Ἄννα—Μαρία, ἡ παληά μου ἀγάπη, νὰ γελάῃ ἀφρόντιστα μὲ τὴν παρέα της, ἔβλεπα τὸν Μποριὰκ καλοντυμένον, καλοζωϊσμένον μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πλούσιο σπίτι, ἔβλεπα τὸ εἰρωνικό του χαμόγελο στὰ χείλη κι' ἡ καρδιά μου μάτωνε.

Τότε, γιὰ πρώτη φορὰ καταλάβαινα πόσο ἤμουν δυστυχισμένος, πόσο αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μοῦ εἶχε καταστρέψει τὴ ζωή μου.

Καὶ τώρα, ποὺ ἐγὼ τὰ ξέχναγα ὅλα κι' ἐρχόμουνα νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι, αὐτὸς, καὶ τώρα ἀκόμη, μὲ κοροΐδευε, μοῦδειχνε τὴ διαφορὰ ποὺ μᾶς ἐχώριζε, μ' ἔβριζε ἐμένανε καὶ τὸν γυιό μου! Τὸν γυιό μου! Ποὺ τὸν ἀνάθρεψα ἀπὸ μωρό, ποὺ λαχταροῦσα νὰ τὸν ἰδῶ, τουλάχιστον αὐτὸν εὐτυχισμένον, μιὰ ποὺ ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ εὐτυχία στὴ ζωή μου.

Καὶ μοῦ τὸν ἔβριζε ὁ Μποριάκ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ κατέστρεψε!

Ἀπάνω ἐκεῖ ποὺ βριζόμανσταν, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ.

Ἔπεσα ἀπάνω του. Τὰ μάτια μου εἶχανε θολώσει. Οὔτε ἤξερα πιὰ τί ἔκανα. Παλέψαμε ὥρα ἀρκετὴ μέσα στὴ μοναχικὴ ἐκείνη κάμαρα, ὅπου κανένας δὲν μᾶς ἔβλεπε. Ἄκουγα ἀπὸ κάτω, ἀπ' τὸν κῆπο, τὰ γέλια τῆς κόρης του κι' αὐτὰ μ' ἀνάβανε περισσότερο.

Αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ στηρίξῃ τὸ πιστόλι του στὸ στῆθος μου καὶ νὰ μὲ πυροβολήσῃ. Μὰ τὰ χέρια μου εἶχαν γίνει ἀτσαλένια. Τὸν ἔρριξα κάτω, πάτησα τὸ γόνατό μου πάνω στὸ στῆθος του καὶ τὸν ἅρπαξα ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὸν ἔσφιγγα, τὸν ἔσφιγγα, ὥς που εἶδα τὰ μάτια του νὰ πετιοῦνται ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες καὶ τὸ πρόσωπό του νὰ μελανιάζῃ.

Τότε μονάχα κατάλαβα πὼς τὸν εἶχα σκοτώσει...»

Ὁ γέρο-Γκὺ ἔπεσε στὸ κάθισμά του. Τὸ στῆθος του ἀνάσαινε βαρειὰ καὶ τὰ μάτια του ποὺ πετούσανε φλόγες, ἦσαν βουρκωμένα.

Τὸν ἀθώωσαν.

Μὰ δὲν ξαναγύρισε στὸ ψαροκάλυβό του. Κι' οὔτε ἔμαθε ποτὲ κανένας ποῦ πῆγε νὰ ζήσῃ τὰ στερνά του χρόνια...

ΠΙΕΡ ΛΟΤΙ

Η ΟΘΟΝΗ

Οἱ στὰρ μᾶς λένε τὰ μυστικά τους

ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΒΑΣΑΝΑ

Ὁ Ρίτσαρντ Μπέννετ εἶνε χωρὶς ἀμφιβολία ὁ πιὸ ὑπερήφανος πατέρας τοῦ κόσμου, γιατὶ μέχρι σήμερα ἔχει δώσει στὸν κινηματογράφο τρεῖς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἀστέρας τοῦ κινηματογραφικοῦ στερεώματος: τὶς κόρες του Κωνστάνς, Τζόαν καὶ Βαρβάραν Μπέννετ.

Ἀπ' ἐναντίας ὅμως δὲν ὑπῆρξε καθόλου εὐτυχισμένος σύζυγος. Κάθε ἄλλο μάλιστα, γιατὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς δοκίμασε πολλὰ συζυγικὰ βάσανα.

Ὁ μεγάλος καλλιτέχνης ποὺ ξαναπαντρεύθηκε τελευταῖα, διαπίστωσε πολὺ γρήγορα ὅτι εἶχε κάνει κακὴ ἐκλογὴ τῆς γυναίκας ποὺ πῆρε. Τὴν ἐγκατέλειψε λοιπόν. Ἡ κ. Μπέννετ ὅμως δὲν τὰ ἔτρωγε αὐτὰ καὶ ἐνήγαγε τὸν σύζυγόν της ἐπὶ λιποταξίᾳ ἀπὸ τὴν συζυγικὴ παστάδα. Ἡ ποινὴ σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι εἶνε πολὺ σοβαρή, πολὺ πιὸ σοβαρὴ ἀπὸ ὅ,τι θὰ πίστευε κανείς.

Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς Καλλιφορνίας ἡ δραπέτευσις ἀπὸ τὴν συζυγικὴ στέγη τιμωρεῖται μὲ φυλάκισι καὶ ἐξορία.

Ὡστόσο ὅμως ὁ κ. Μπέννετ κατάφερε πάλι νὰ γλυτώσῃ. Τὤσκασε μακρυὰ γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου φυσικὰ δὲν ἔχει νὰ φοβᾶται τίποτα ἀπολύτως ἀπὸ τὴν μῆνιν τῆς γυναίκας του. Ἡ κ. Μπέννετ τὸ φυσάει καὶ δὲν κρυώνει...

Αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα συμβαίνουν στὸ Χόλλυγουντ.

Ἔχετε ἀντίρρησι πὼς εἶνε πολὺ διασκεδαστικά;

ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ ΚΑΙ ΥΠΟΓΡΑΦΕΣ

Σᾶς ἔτυχε ποτὲ νὰ ἀναρωτηθῆτε ἂν οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, ὑπογράφοντας καὶ δίνοντας καθημερινῶς αὐτόγραφα, δὲν κινδυνεύουν νὰ βρεθοῦν πρὸ διαφόρων ἀπροόπτων ἐκπλήξεων, ὅπως παραδείγματος χάριν νὰ δοῦμε καμμιὰ μέρα τὴν ὑπογραφή τους κάτω ἀπὸ ἕνα τσέκ, ποὺ ποτέ τους δὲν ὑπέγραψαν;

Πραγματικὰ στὴν ἀρχὴ παρουσιάστηκαν πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις.... αἰσχροκερδείας, τὶς ὁποῖες ὅμως οἱ ἀστέρες φρόντισαν κατόπιν νὰ ἀποφεύγουν.

Ἔτσι ὁ Λιοῦ Ἄϋρες, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε τελευταῖα τὴν περίφημη Τζίντζερ Ρότζερς, ἔχει τὴν συνήθεια, γιὰ νὰ ἀποκλείῃ κάθε ἔκπληξι τέτοιου εἴδους, νὰ ὑπογράφῃ τὰ διάφορα αὐτόγραφα καὶ τὶς φωτογραφίες ποὺ τοῦ ζητοῦν οἱ θαυμασταὶ καὶ οἱ θαυμάστριές του μὲ μιὰ τσίφρα τελείως διαφορετικὴν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ὑπογράφει τὰ τσέκ του καὶ τὰ ἄλλα χαρτιά του οἰκονομικῶν ὑποθέσεων. Φυσικὰ αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε κανεὶς καὶ ἔτσι τὴν ἔπαθαν δυὸ ἐξ ἐπαγγέλματος πλαστογράφοι. Οἱ δυὸ αὐτοὶ κύριοι, ἀφοῦ ὡς θαυμασταὶ πῆραν μιὰν ἐνυπόγραφη φωτογραφία τοῦ Ἄϋρες, ἀντέγραψαν τὴν ὑπογραφὴ ἀπάνω σ' ἕνα τσὲκ 5.000 δολλαρίων ἐπ' ὀνόματί τους καὶ μὲ ἐλαφρὰν καρδίαν πῆγαν στὴν τράπεζα νὰ τὴν ἐξαργυρώσουν... Φυσικὰ ὁ ταμίας, κατάλαβε ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο κι' ἔτσι οἱ δυὸ πλαστογράφοι ἀντὶ νὰ εἰσπράξουν τὶς 5.000 δολλάρια, εἰσέπραξαν ἀπὸ...ἕξη μῆνες φυλακή.

Ο ΗΡΩΣ ΕΝΟΣ ΣΕΝΑΡΙΟ

Ὁ Ἀνρὺ Μπατάϊγ τελείωσε τὸ γράψιμο ἑνὸς σενάριο μὲ τὸν τίτλο «Ὁ ἄνθρωπος τοῦ δρόμου». Ἡ ὑπόθεσις πλέκεται γύρω ἀπὸ ἕνα ἐρωτικὸ εἰδύλλιο χαρούμενο καὶ τρυφερὸ ποὺ συμβαίνει στὸ Παρίσι μέσα σὲ λαϊκοὺς καὶ ξένοιαστους ἀνθρώπους.

—Ὁ ἥρως, δήλωσε ὁ Ἀνρὺ Μπατάϊγ στοὺς γάλλους δημοσιογράφους ποὺ τὸν ρώτησαν, εἶνε κάποιος νεαρὸς Λακρουά, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στ' ἀλήθεια τὸ 1904 στὴν Μπελβὶλ καὶ ὁ ὁποῖος κατοικεῖ ἀκόμη ἐκεῖ...

Κι' ὁ Μπατάϊγ ἀνέφερε τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Λακρουά, ποὺ ἦρθε εἰς γνῶσιν του καὶ ποὺ τὸν ἐνέπνευσε αὐτὸ τὸ σενάριο. Ἦταν ἕνας τύπος ὁ Λακρουά, εὔθυμος, χαρούμενος, ξένοιαστος, που μπῆκε στὴν καρδιὰ τοῦ Μπατάϊγ.

—Μὰ τέτοιος ἀκριβῶς τύπος εἶνε κι' ὁ Μωρὶς Σεβαλιέ, παρετήρησε κάποιος δημοσιογράφος.

—Ἀκριβῶς, εἶπε ὁ Μπατάϊγ. Καὶ γι' αὐτὸ τὸν διάλεξα ὡς πρωταγωνιστή....

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ;

Ἕνα γαλλικὸ περιοδικὸ ἀπηύθυνε σὲ μερικὲς στὰρ τὴν ἑξῆς ἐρώτησι: «Πιστεύετε στὴν εὐτυχία»;

Ἰδοὺ μερικὲς ὡραῖες ἀπαντήσεις:

Η ΜΑΡΙ ΜΠΕΛ: Χά, χά, νὰ γελάσω. Δὲν ὑπάρχει.

Η ΦΡΑΣΟΥΑΣ ΡΟΖΕ: Καλὸ στομάχι καὶ δουλειά. Νὰ ἡ εὐτυχία!

Ὁ περίφημος κωμικὸς ΜΠΙΣΚΟ: Ἡ μεγαλετίερη εὐτυχία μου εἶνε νὰ βρίσκωμαι κοντὰ στὴ γυναῖκα μου, στὴν κόρη μου καὶ στοὺς φίλους μου. Ἡ οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ εἶνε γιὰ μένα ἡ εὐτυχία καὶ... ἡ δουλειά. Ἕνα ὡραῖο σενάριο, τὸ ὁποῖο νὰ μπορῶ νὰ γυρίσω χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ σκηνοθέτου μου εἶνε κι' αὐτὸ γιὰ μένα μιὰ εὐτυχία. Περισσότερα μὴ γυρεύετε. Δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπουν οἱ περιστάσεις.

Ο ΖΑΝ ΜΥΡΑ: Θέλετε νὰ μάθετε ποιὰ εἶνε γιὰ μένα εὐτυχία; Ἡ ἐργασία! Μόνη αὐτὴ μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένο.

Η ΜΑΝΤΛΑΙΝ ΡΕΝΩ: Ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἠρεμία εἶνε τὰ μόνα πράγματα ποὺ νομίζω πὼς πλησιάζουν πρὸς τὴν εὐτυχία. Ἀλλὰ ἡ μεγαλείτερη παρεξήγησις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὅτι πιστεύουν πὼς ὑπάρχει εὐτυχία. Ἡ εὐτυχία γιὰ μένα εἶνε νὰ μὴ σκέπτωμαι σοβαρὰ τίποτα.

ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΑ ΚΑΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ

Ἡ χαριτωμένη στὰρ Μὲρλ Ὀμπερὸν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀντικείμενο σχολίων. Ὅλα τὰ κινηματογραφικὰ περιοδικὰ ἀναφέρουν τὰ τελευταῖα σκάνδαλά της. Ὡς γνωστόν, ὁ γάμος της μὲ τὸν πρόεδρο τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας «Ἡνωμένοι Καλλιτέχναι» κ. Σὲγκ ἀνεβλήθη ἐπ' ἀόριστον. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κακὲς γλῶσσες πληροφοροῦν ὅτι ἡ μελαχροινὴ στὰρ δὲν εἶνε ἀδιάφορη στὰ ... θέλγητρα τοῦ Λέλι Χόγαρντ καὶ ὅτι καὶ οἱ δυό τους εἶνε ἀποφασισμένοι νὰ φθάσουν καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ...γάμου!

Ἀλλά... Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων ἄλλα δέ...κυρία Χόγαρντ κελεύει, ἡ ὁποία δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ νὰ χάσῃ τὸ διάσημο σύζυγό της. Τὰ πράγματα στὸ σημεῖο αὐτὸ μπλέχτηκαν ἄσχημα, ἡ δὲ Μὲρλ Ὀμπερόν, ἡ ὁποία εἶχε ἀναγγείλει ὅτι θὰ ἔφευγε γιὰ τὴν Εὐρώπη, ἀρρώστησε κατά... παραγγελίαν καὶ ἐδήλωσε ὅτι θὰ μείνῃ στὴν Νέα Ὑόρκη, γιὰ νά... κανονίσῃ τὴν κυρία Χόγαρντ.

Καὶ πάλι οἱ κακὲς γλῶσσες πληροφοροῦν ὅτι κατόπιν τῆς ἀσθενείας τῆς Μὲρλ Ὀμπερὸν καὶ ὁ Λέλι Χόγαρντ θὰ παραμείνῃ στὴν Ἀμερική, προκειμένου νὰ γυρίσῃ ἕνα φίλμ, τὸ ὁποῖο ἀποφάσισε τὴν τελευταία στιγμή.

Ἡ ἐπιβλητικὴ ὀμορφιὰ καὶ τὸ ἄφθαστο ταλέντο της ἐξασφάλισαν στὴν Καρὸλ Λομπὰρ μιὰν ἐπίζηλη θέσι μεταξὺ τῶν συναδέλφων της

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ ὡραιότερο ἱπποτικὸ μυθιστόρημα ΤΟΝ ΖΟΥΑ ΚΑΡΝΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Μέσα στὴν καλύβα τοῦ ξυλοκόπου Κλαυδίου, μεσάνυχτα σχεδόν, εἶνε συγκεντρωμένοι ὁ Κλαύδιος, ἡ κόρη του Ἰωάννα καὶ ὁ ἐξάδελφός της Μαθουρὲν — ἕνας τύπος νέου μεθύσου —καὶ περιμένουν μὲ ἀγωνία τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Λουδοβίκου.

Ὁ Κλαύδιος ἦταν ἄλλοτε πολεμιστὴς καὶ ἀνῆκε στὰ ὡπλισμένα στίφη ποὺ πολεμοῦσαν ἐναντίον τοῦ στρατοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄. Εἶχε συλληφθῆ καὶ εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον ἐδραπέτευσε ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὴν κρεμάλα καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσε ἀποτραβηγμένος μέσα στὴν καλύβα του, ἔχοντας γιὰ συντροφιὰ τὴν γυναῖκα του, ἕναν γέρο μοναχὸ καὶ τὴν κυρὰ Ζακελίνα, μιὰ μάγισσα καὶ μαία συγχρόνως. Μιὰ μέρα, ὁ Κλαύδιος ἔφερε στὸ σπίτι του ἕνα νεογέννητο μικρὸ καὶ εἶπε στὴ γυναῖκα του: «θὰ τὸ ἀναθρέψῃς σὰν παιδί μας καὶ δὲν θὰ μὲ ρωτήσῃς ποτὲ γι' αὐτό». Εἴκοσι πέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ἡ γυναῖκα τοῦ ξυλοκόπου πέθανε κι' ἔμεινε ὁ Λουδοβῖκος, ποὺ νόμιζε τὸν Κλαύδιο γιὰ πατέρα του, καὶ ἡ Ἰωάννα, ἡ πραγματικὴ του κόρη.

Ὁ Λουδοβῖκος, βγαίνοντας στὸ δάσος γιὰ ξύλα, εἶχε γνωριστῆ μὲ μιὰ ὄμορφη κόρη, τὴ Μαγδαληνή. Ἦταν ὀρφανὴ καὶ κατοικοῦσε στῆς δεσποινίδος ντὲ Μπλανζὶς, μιᾶς ἡλικιωμένης συγγενοῦς της, ποὺ τὴν κακομεταχειριζόταν. Σιγά-σιγὰ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νέους ἀναπτύχθηκε ἔρωτας καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ ἔγιναν κρυφὰ οἱ γάμοι τῶν δύο νέων στὴν καλύβα τοῦ Κλαυδίου. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Κλαύδιος τοῦ ἀνεκοίνωσε πὼς δὲν ἦταν γυιός του, ἀλλὰ οὔτε τοῦ εἶπε ποιανοῦ γυιὸς ἦτανε. Τοῦ ἀπεκάλυψε ἐπίσης ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἦταν κόρη ἑνὸς ἀποκεφαλισμένου ποὺ εἶχε καταδικασθῆ ὡς ἀντίπαλος τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ εἶχε δημευθῆ ἡ περιουσία.

Ὁ γάμος ἔγινε. Μιὰ μέρα ὅμως ἡ Ἰωάννα, ποὺ ἔμενε στῆς θείας της κι' ἐρχόταν κάθε μέρα στὴν καλύβα, δὲν ξαναφάνηκε. Ὁ Κλαύδιος ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι κι' ὅταν γύρισε εἶπε πὼς ἡ Μαγδαληνὴ εἶχεν ἀπαχθῆ κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος ντὲ Μπλανζὶς καὶ εἶχε κλειστῆ σὲ μοναστήρι, ὡς ποὺ νὰ παντρευθῆ τὸν κατεστραμμένο οἰκονομικῶς μαρκήσιο ντὲ Κριβελί, ὁπότε ὁ βασιλεὺς θὰ ἔδινε στὴν Μαγδαληνὴ τὴν πατρικὴ της περιουσία. Ὁ Λουδοβῖκος ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴ Μαγδαληνὴ ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν κωδωνοκρούστη τοῦ Σαὶν-Μερύ, ποὺ τοὺς ὑπεστήριζε. Τρεῖς μέρες τώρα ἔλειπε ὁ Λουδοβῖκος, ποὺ εἶχε πῆ φεύγοντας:

—Ἂν δὲν γυρίσω σὲ τρεῖς μέρες, κλάψτε με ὡς νεκρό!

Τὴν τρίτη νύχτα τὸν περιμένουν, μὰ δὲν φαίνεται. Περασμένα μεσάνυχτα, ἔρχεται ἡ κυρὰ Ζακελίνα, ἡ μάγισσα. Διαβάζει στὴ φωτιὰ καὶ βλέπει πὼς τὸ τόλμημα τοῦ Λουδοβίκου, ἐπέτυχε, μὰ προβλέπει μεγάλες συμφορὲς γιὰ τὸ μέλλον. Ξαφνικά, ἀνοίγει ἡ πόρτα κι' ἐμφανίζεται ὁ Λουδοβῖκος κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ Μαγδαληνή. Εἶνε ἐξαντλημένη κι' ἄρρωστη. Τὴν ἀνεβάζουν στὸ ἀπάνω δωμάτιο καὶ τὴν ξαπλώνουν στὸ κρεββάτι. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Μαγδαληνὴ καταλαμβάνεται ἀπὸ δυνατοὺς πόνους καὶ φέρνει στὸν κόσμο ἕνα παιδί. Φωνάζουν τὸ μοναχό, ὁ ὁποῖος βαφτίζει τὸ παιδὶ τὴν ἴδια νύχτα. Ὁ Κλαύδιος κάνει μιὰν ἀποκάλυψι: Πὼς ὑπάρχει κάποιος ἀρχηγός, ποὺ ἔχουν ὅλοι καθῆκον νὰ τὸν ὑπακούσουν.

Ἐν ὀνόματι τοῦ ἀπόντος ἀρχηγοῦ μας — λέει — δέχομαι νὰ χρησιμεύσω ὡς ἀνάδοχος στὴν κόρη τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Μαγδαληνῆς.

Ὁ μοναχὸς τότε εἶπε:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

—Τίποτα ἀπ' ὅ,τι συνέβη ἐδῶ μέσα τὶς δυὸ τελευταῖες μέρες δὲν πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν ἔξω. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ ἀκόμα, ὄχι μονάχα τοῦ καθενὸς ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἑταιρείας μας.

Προφέροντας αὐτες τὶς λέξεις ὁ μοναχός, εἶχε ἀνταλλάξει καὶ πάλι ἕνα βλέμμα συνεννοήσεως μὲ τὸν Κλαύδιο.

Ἐξακολούθησε σὲ τόνο ἐπιτακτικό.

—Καθένας ἀπὸ σᾶς πρέπει νὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ μοῦ κάνῃ τὸν ὅρκο ὅτι θὰ κρατήσῃ μυστικὸ ὅ,τι εἶδε καὶ ἄκουσε.

—Ναί! ἀπάντησαν ὅλοι.

Ὁ μοναχὸς ἐτράβηξε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα κομπολόϊ ποὺ κρεμῶταν καί, κρατῶντας ὑψωμένο τὸν σταυρὸ εἶπε:

—Κλαύδιε, ἄρχισε ἐσύ!

Ὁ Κλαύδιος ἅπλωσε τὸ δεξιό του χέρι πρὸς τὸν ἐσταυρωμένο καὶ εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Τὸ ὁρκίζομαι.

Κατόπιν ὅλοι ἐπέρασαν μπρὸς ἀπὸ τὸ μοναχὸ κι' ἐπρόφεραν ἕνας — ἕνας τὸν ὅρκο.

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς Ζακελίνας, ἡ ἀγαθὴ γρηοῦλα δὲν ἀρκέσθηκε νὰ δώσῃ τὸν ἀπαιτούμενο ὅρκο.

—Προσθέτω, εἶπε μὲ τὴν ἀδύνατη καὶ τρεμουλιάρικη φωνή της, ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ φυλάξωμε το μυστικό. Εἶνε ἀνάγκη ἐπίσης νὰ ὁπλισθοῦμε μὲ θάρρος καὶ μὲ ἀπόφασι, ν' ἀγωνισθοῦμε ἐναντίον τοῦ κακοῦ πνεύματος. Φυλαχθῆτε, φίλοι μου —ἐξακολούθησε—φυλαχθῆτε. Ὑπάρχουν ἐχθροὶ παντοῦ ,παντοῦ!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ βλέμμα της εἶχε προσηλωθῆ διαπεραστικὸ στὸν Μαθουρέν, ποὺ ἔμεινε γιὰ λίγο κατὰ μέρος συγκινημένος ἀπὸ τὴν ἐντύπωσι τῆς σκηνῆς ποὺ ἐκτυλισσόταν μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ὁ Μαθουρέν, ἐρωτευμένος ὁ δύστυχος μὲ τὴν Ἰωάννα, αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του πολὺ στενοχωρημένον μπροστὰ στὴ μάγισσα.

Ὑπερνικῶντας ὅμως τὴν κακὴ ἐντύπωσι, ἐψέλλισε:

—Ἡ σειρά μου νὰ κάνω τὸν ὅρκο.

Δὲν εἶχε τελειώσει καὶ τὸ χέρι τοῦ Κλαυδίου ἔπεφτε βαρὺ στὸν ὦμο του.

Καὶ ὁ Κλαύδιος ἐφώναξε:

—Πρὶν ὁρκισθῇς, ἐξέτασε τὴν ψυχή σου Μαθουρὲν καὶ ρώτησε τὸν ἑαυτό σου εἰλικρινῶς ἂν ὁ ὅρκος ποὺ θὰ κάνῃς σήμερα δὲν θὰ πνιγῇ στὸ πρῶτο ποτῆρι κρασιοῦ ποὺ θὰ πέσῃ στὸ χέρι σου.

Μὲ τὸ βλέμμα της ἡ Ἰωάννα παρακαλοῦσε τὸν πατέρα της νὰ λυπηθῇ τὸν δυστυχισμένο νέο ποὺ εἶχε χαμηλώσει τὸ κεφάλι συγκινημένος κι' ἐκοκκίνιζε ἀπὸ ντροπή.

Ὁ Κλαύδιος ὅμως ἤθελε να φθάσῃ ὡς τὸ τέλος τῆς δοκιμασίας στὴν ὁποίαν ὑπέβαλλε τὸν νεαρὸ συγγενῆ του.

—Ἔστω, τοῦ εἶπε. Θὰ μᾶς μιμηθῇς στὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἀναλαμβάνομε, ἀλλὰ ἀπαιτῶ πρὶν νὰ μᾶς ὑποσχεθῇς ἐπισήμως ὅτι δὲν θὰ πιῇς πιὰ οὔτε θὰ ξαναμεθύσῃς.

—Τὸ ὁρκίζομαι!... Τὸ ὁρκίζομαι!, ἐφώναξε ὁ Μαθουρέν.

Κι' ἐπῆγε νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸν ἐσταυρωμένο, ποὺ τοῦ παρουσίαζε ὁ ἐρημίτης.

ΤΡΟΜΕΡΗ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ καλύβα τοῦ ξυλοκόπου φάνηκε ὅτι θὰ παρεῖχεν ἀσφαλὲς ἄσυλο ἕως ὅτου ἡ νέα γυναῖκα θὰ δυνάμωνε καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Γαλλία χωρὶς ἀπευκταῖο.

Εἶχε ἀποφασισθῆ μεταξὺ τοῦ Κλαυδίου, τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ μυστηριώδους ἀρχηγοῦ, στὸν ὁποῖον ὑπάκουαν χωρὶς ἀντιλογία, ὅτι ἔπρεπε νὰ στείλουν στὸ ἐξωτερικὸ τὴν γυναῖκα ἐκείνη ποὺ ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ τὴν παντρέψῃ με τὸν μαρκήσιο ντὲ Κριβελί.

Ἕνα πλοῖο ποὺ θὰ ναυλωνόταν ἀπὸ πρίν, θὰ παραλάβαινε τὴ Μαγδαληνὴ ντὲ Μπλανζὶς γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὴν Ἀγγλία ὅπου ἀφωσιωμένοι φίλοι θὰ τὴν φιλοξενοῦσαν.

Δυστυχῶς ὅμως, ὁ πρόωρος τοκετὸς τῆς νέας γυναίκας εἶχε ματαιώσει τὰ σχέδιά τους.

Τώρα ἔπρεπε νὰ περιμένουν ὥσπου νὰ ἀναλάβῃ ἡ λεχὼ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τὸ ταξεῖδι χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ.

Πόσο φοβῶνταν ὁ Κλαύδιος κι' ὁ Λουδοβῖκος κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἐπακολούθησε τὸν τοκετό.

Ὅταν ἄκουγαν βήματα ἢ τὸ κύλισμα ρόδας κανενὸς ὀχήματος ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατά.

Ἐξ ἄλλου ὁ Κλαύδιος, ὅταν ἐγύριζε ἀπὸ τὸ δάσος ἢ ἀπὸ τὸ Παρίσι, φαινόταν σκεπτικὸς καὶ πολὺ στενοχωρημένος, γιατὶ ἐμάθαινε εἰδήσεις ποὺ ἐμεγάλωναν τοὺς φόβους του.

Πραγματικά, ὁ βασιλεὺς εἶχε ὀργισθῆ πολὺ γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς Μαγδαληνῆς ντὲ Μπλανζὶς καὶ εἶχε δώσει διαταγὴ στὴν ἀστυνομία νὰ φροντίσῃ με δραστηριότητα γιὰ τὴν ἀνακάλυψί της.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας ἔστειλε ἀμέσως νὰ φέρουν στὸ γραφεῖο του τὴν θεία τῆς δραπέτιδος. Ἀλλὰ ἡ γεροντοκόρη ντὲ Μπλανζὶς μόλις ἔμαθε τὴν εἴδησι, πέθανε ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς.

. . . .

Δυὸ μῆνες εἶχαν περάσει, ὅταν ὁ ξυλοκόπος ἐγύρισε στὴν καλύβα του ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἑβδομάδες ποὺ ἔλειπε. Ἦταν τρομερὰ ταραγμένος, γιατὶ ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ Ἁγίου Μερὺ τοῦ εἶχε πῆ ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Λουδοβίκου ἔπρεπε νὰ φύγῃ τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὴν καλύβα. Ἡ ἀστυνομία βρισκόταν ἐπὶ τὰ ἴχνη τους.

Ἔτσι, λοιπόν, ἔπρεπε νὰ φύγουν ἀμέσως γιὰ νὰ φθάσουν τὸ συντομώτερο στὸ λιμάνι τῆς ἐπιβιβάσεως. Ἐκείνη ἄλλωστε ποὺ ἐπαγρυπνοῦσε γιὰ τὸ καλὸ τῶν δυὸ συζύγων, εἶχε λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ διαφύγουν τὸν κίνδυνο.

Ἄρχισαν λοιπὸν ἀμέσως νὰ προετοιμάζωνται γιὰ τὴν ἀναχώρησι.

Ἡ μισὴ δυσκολία παρουσιαζόταν στὸ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἔπρεπε νὰ ταξειδέψῃ μόνη, χωρὶς τὴ συντροφιὰ τοῦ ἀνδρός της.

Ἡ Ἰωάννα ἀνέλαβε νὰ πείσῃ τὴ Μαγδαληνὴ κι' ὁ ξυλοκόπος ἐκάλεσε ἰδιαιτέρως τὸν Λουδοβῖκο γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ.

—Ἄκουσε, Λουδοβῖκε, εἶπε, ὅλα εἶνε ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς γυναίκας σου....

—Γιὰ τὴν ἀναχώρησί μας θέλεις νὰ πῇς!, ἀνέκραξε ὁ νέος.

—Ὄχι, Λουδοβῖκε. Μόνο ἐγὼ θὰ συντροφεύσω τὴν Μαγδαληνή. Εἶνε διαταγὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κατώρθωσε νὰ σοῦ δώσῃ γυναῖκα σου τὴν νέα ποὺ τόσον ἀγαποῦσες.

—Τοῦ κωδωνοκρούστη;

—Ναί! Καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς ὅτι στὶς ἀποφάσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀντίρρησι. Ἂν σοῦ μιλῶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔτσι, τὸ κάνω γιατὶ ἔχω νὰ σοῦ ἀποκαλύψω πράγματα ποὺ ὡς σήμερα γιὰ σένα ἦσαν μυστηριώδη. Ξέρεις, καλά, παιδί μου, τί ἐπιδιώκομε ἐμεῖς ποὺ μᾶς ὠνόμασαν «Δυσαρεστημένους». Δὲν ξέρεις, ὅμως ὅτι τὰ διασκορπισθέντα στίφη ἀνασυντάχθηκαν καὶ ἑνώθηκαν μὲ μᾶς, ὥστε νὰ ἀποτελοῦμε σήμερα ἕνα ἰσχυρότατο στρατό. Ἕνα στρατὸ ποὺ μπορεῖ νὰ διαλύσῃ μέσα σὲ μιὰ μέρα ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Καρδιναλίου. Ἔχομε στὴν κατοχή μας ἕναν πολεμικὸ θησαυρό, ποὺ εἶνε ἐντελῶς ἀσφαλισμένος, γιατὶ τὸν φυλάω ἐγώ!...

—Ἐσύ; Εἶπεν ὁ Λουδοβῖκος κατάπληκτος.

—Καταλαβαίνω τὴν ἔκπληξί σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξυλοκόπος. Δὲν σοῦ γεννήθηκε ὅμως ποτὲ ἡ ἀπορία γιατὶ συγχρόνως μὲ τὰ γράμματα καὶ τὶς ἐπιστήμες ποὺ σὲ ἐδίδασκε ὁ ἐρημίτης, σὲ ἐμάθαινε νὰ χειρίζεσαι καὶ τὰ ὅπλα;... Λοιπόν, γυιέ μου, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατὶ εἶσαι προωρισμένος μιὰ μέρα νὰ κυβερνήσῃς τὴν Γαλλία! Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ μέρα αὐτὴ ἐπλησίασε. Νά, γιατὶ σὲ μορφώσαμε καὶ σὲ κάναμε συγχρόνως καὶ πραγματικὸ στρατιώτη.

Μιὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ νέου.

—Ἀκολούθησέ με, συνέχισε ὁ ξυλοκόπος διευθυνόμενος πρὸς τὸ μαγειρεῖο.

Ὁ Λουδοβῖκος τὸν ἀκολούθησε χωρὶς δυσπιστία.

Μόλις ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τους, ὁ Κλαύδιος τοῦ ἔδειξε τὸ ράφι ποὺ βρισκόνταν ἀπάνω οἱ χύτρες καὶ τὰ ἄλλα μαγειρικὰ σκεύη καὶ τοῦ εἶπε:

—Στήριξε τὴν πλάτη σου στὸ ράφι...

Μετὰ ἐπίεσε μὲ τὸ δάκτυλό του ἕνα κουμπί, ποὺ μόλις ἐξεῖχε ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Ἀμέσως τὸ ράφι περιστράφηκε καὶ ἄφησε νὰ φανῇ ἕνα ἄνοιγμα ποὺ ὡδηγοῦσε σ' ἕνα σκοτεινὸ δωμάτιο.

Ὁ ξυλοκόπος δὲν ἔδωσε καιρὸ στὸ νέο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ.

—Θὰ σὲ ὁδηγήσω, τοῦ εἶπε.

Ἄρχισε νὰ βαδίζῃ μὲ σταθερὸ βῆμα, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια. Ἀφοῦ μέτρησε 20 βήματα, σταμάτησε.

—Σκῦψε καὶ ψάξε νὰ βρῇς ἕναν σιδερένιο κρίκο, εἶπε στὸν νέο.

Ὁ Λουδοβῖκος ὑπήκουσε. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ στὸ χέρι του κρατοῦσε τὸ ἀντικείμενο ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ.

—Τὸν κρατῶ, εἶπε.

—Καλά. Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ ὅτι σὲ μιὰ ἀνάγκη ποὺ θὰ παρουσιαζόταν, δὲν θὰ δυσκολευόσουν. Τώρα πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι, τραβῶντας πρὸς τὸ μέρος σου αὐτὸν τὸν κρίκο, θὰ ἀνοίξῃ μιὰ καταπακτή. Εἶνε τὸ ἄνοιγμα μιᾶς σήραγγος, ποὺ ὁδηγεῖ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀπέραντα ὑπόγεια τῶν «Ἐρειπίων».

—Ὥστε αὐτὸς ὁ ὑπόγειος διάδρομος ὁδηγεῖ στὰ «Ἐρείπια»; ρώτησε ὁ Λουδοβῖκος μὲ ζωηρότητα.

—Ναί. Ἀσφαλῶς θὰ ἀπορῇς γιατὶ ἐδιάλεξα ἄλλη εἴσοδο γιὰ νὰ σὲ στείλω στὸν πύργο πρὸ ἡμερῶν ποὺ ἔπρεπε νὰ σὲ προφυλάξω, ἐνῷ ὑπῆρχε τόση μεγάλη εὐκολία ἀπὸ δῶ. Αὐτὸ ἔγινε λοιπὸν γιατὶ ὡς τὴν ἡμέρα ἐκείνη μόνο ἐγὼ καὶ ὁ κωδωνοκρούστης γνωρίζαμε τὸ πέρασμα αὐτὸ ποὺ ὁδηγεῖ κατ' εὐθεῖαν στὸ μέρος ποὺ κρύβεται ὁ πολεμικός μας θησαυρός, τὸν ὁποῖον ἐδέχθηκα νὰ φυλάω...Τώρα, ἐσυνέχισεν ὁ ξυλοκόπος, μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπ' ἐδῶ...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, τὸ ράφι τοῦ μαγειρείου βρισκόταν πάλι στὴ θέσι του καὶ ὁ Κλαύδιος ἐξηγοῦσε στὸν Λουδοβῖκο τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἀνάγκασαν νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικό.

—Μᾶς ἐνδιέφερε, εἶπε, νὰ μάθῃς τὸ μυστικό, γιατὶ θὰ ἀναλάβῃς τὴν φύλαξι τοῦ θησαυροῦ ὅσον καιρὸ θὰ λείψω ἐγὼ συνοδεύοντας τὴν γυναῖκα σου καὶ τὸ παιδί σου.

Ὁ νέος εἶχε κατεβάσει τὸ κεφάλι του.

—Διαβάζω τὴ λύπη στὰ μάτια σου, εἶπε ὁ Κλαύδιος, συγκινημένος. Ξέρω ὅτι θὰ ὑποφέρῃς ἀπὸ τὸν χωρισμὸ τῆς Μαγδαληνῆς, ἀλλὰ ὁ κωδωνοκρούστης δὲν θέλει νὰ ἀφήσωμε νὰ ταξειδέψῃς αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ὁ δυστυχὴς Λουδοβῖκος δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρησι. Ἐφόσον τὸ διέτασσε ὁ κωδωνοκρούστης, ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

ΣΤ΄.

Ο ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Εἶχε δύσει ὁ ἥλιος, ὅταν στὸ δημόσιο δρόμο φάνηκε ἕνας ἱππεὺς ποὺ ἔτρεχε, λὲς καὶ τὸ ἄλογό του ἦταν ἀφηνιασμένο.

Ὁ ἱππεὺς φοροῦσε τὸν ποδήρη μανδύα τῶν προσκυνητῶν καὶ ἕνα καπέλλο χωμένο ὡς τὰ αὐτιά.

Ἐν τούτοις, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκάλπαζε τὸ ἄλογο, ἔδειχνε ὅτι ὁ καβαλλάρης του ἤξερε νὰ ἱππεύῃ.

Ὁ ἱππεὺς φαινόταν πολὺ ταραγμένος καὶ διαρκῶς κυττοῦσε πίσω του. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸν κυνηγοῦσαν καὶ προσπαθοῦσε νὰ γλυτώσῃ μὲ τὴ φυγή.

Ἔτρεξε ἀκόμη μισὴ λεύγα περίπου, ὅταν τὸ ἄλογο σταμάτησε ξαφνικά. Ὁ ἱππεὺς πήδησε κάτω καὶ ἐχάϊδεψε τὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου ποὺ ἀνάσαινε βαθειά, ἐνῷ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔτρεχαν ἀφροί, ἀνακατωμένοι μὲ αἷμα.

—Εὐτυχῶς ποὺ εἶμαι κοντὰ στὰ «Ἐρείπια», ψιθύρισε.

Ἔπιασε μετὰ τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου καὶ προχώρησε σ' ἕνα στενὸ μονοπάτι.

. . . .

Στὴν καλύβα τοῦ ξυλοκόπου ἦσαν ἕτοιμοι νὰ κοιμηθοῦν, ὅταν ἀκούστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

Ὁ Κλαύδιος ,ἀνήσυχος, ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Μόλις εἶδε τὸν ἐπισκέπτη, ὑποχώρησε ἕνα βῆμα ξαφνιασμένος

—Ἐσύ!, εἶπε, ἐδῶ;...Αὐτὴν τὴν ὥρα;..

—Ὁ κωδωνοκρούστης, ἐφώναξαν ὁ Λουδοβῖκος καὶ ἡ Μαγδαληνή

Ὁ νεοφερμένος τοὺς εἶπε ξερά:

—Ἂς μὴ χάνωμε καιρό... Γρήγορα!..

Καὶ ἐσυνέχισε, ἀναπνέοντας βαθειά:

—Νόμιζα ὅτι εἶχα τὸν καιρὸ νὰ προφυλάξω τὴν Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὶς ἔρευνες. Ἀλλὰ τίποτα. Ἡ ἀστυνομία ἔχει τρεῖς μέρες ποὺ βρῆκε τὰ ἴχνη της. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἱππεῖς ἔρχεται γιὰ νὰ συλλάβῃ αὐτὸν ποὺ κατώρθωσε νὰ τὴν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ μοναστῆρι.

Ὁ ξυλοκόπος τὸν διέκοψε:

—Μὰ ξέρουν ποῦ εἶνε κρυμμένη ἡ Μαγδαληνή; Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸ ξέρουν, ὁπόταν, ὥσπου νὰ ψάξουν στὸ δάσος, θὰ μπορέσουμε νὰ φυγαδεύσωμε τὸν Λουδοβῖκο καὶ τὴν γυναῖκα του.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο νόμιζα, τοῦ ἀπάντησε ὁ κωδωνοκρούστης, γι' αὐτὸ καὶ σοῦ εἶπα νὰ ξεκινήσωμε ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ἀλλὰ δυστυχῶς... Πρέπει ἀμέσως νὰ φύγετε... Προδοθήκαμε!... Ξέρουν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶνε ἐδῶ καὶ ἔρχονται γιὰ νὰ τὴν πάρουν...

— Εἶνε τὸ ἄνοιγμα μιᾶς σήραγγος, ποὺ ὁδηγεῖ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τῶν «Ἐρειπίων»

'Ο ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ὠνόμαζαν «Κωδωνοκρούστη», σταμάτησε γιὰ νὰ προσθέση μὲ ἀπειλητικὸ τόνο:

—Ἐφύλαξες καλά, ξυλοκόπε; Μήπως εἶδες κανέναν ξένο νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ δάσος;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Κλαύδιος, μὲ σταθερὴ φωνή.

—Οὔτε ἐγώ, ἐπρόσθεσε ἡ 'Ιωάννα.

Στὸν δημόσιο δρόμο φάνηκε ἕνας ἱππεύς, ποὺἔτρεχε, λὲς καὶ τὸ ἄλογό του ἦταν ἀφηνιασμένο..

Ξαφνικὰ ὅμως, ὁ Μαθουρέν, ποὺ ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ χωρὶς νὰ μιλάη, προχώρησε τρικλίζοντας λίγα βήματα καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ κωδωνοκρούστη.

—Ἐγὼ εἶδα κάποιον, ἐτραύλισε.

'Ο Κλαύδιος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τίναξε μὲ δύναμι. Ἀλλὰ ὁ Μαθουρὲν ἐξακολούθησε.

—Μπορεῖτε νὰ μὲ μαλώσετε, νὰ μὲ χτυπήσετε, ἔστω καὶ νὰ μὲ σκοτώσετε ἀκόμη. Ἐγὼ ὅμως θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια...

—Λέγε!, τὸν διέταξε ὁ κωδωνοκρούστης ἀγριεμένος... Λέγε γρήγορα τὶ εἶδες!...

—Συνάντησα χθὲς τὸ πρωῒ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ περπατοῦσε στὸ δάσος. Μοῦ μίλησε γιὰ χίλια πράγματα καὶ στὸ τέλος μοῦ ἔδωσε ἕνα σκοῦδο γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσω στὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ τοὺς τέσσερις δρόμους.

—Καὶ ἐδέχθηκες;

—Γιατὶ ὄχι, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ κερδίσω ἕνα ὡραῖο σκοῦδο;

—Ἐξακολούθησε!, ἐφώναξε ὁ προσκυνητὴς συγκρατῶντας μὲ μεγάλον κόπο τὴν ὀργή του.

—Λοιπόν, συνέχισε ὁ Μαθουρέν, φθάνοντας στὸ ξενοδοχεῖο ἐδιψοῦσα, καθὼς κι' ἐκεῖνος, γι' αὐτὸ ἤπιαμε γιὰ νὰ δροσισθοῦμε...

—Ἤπιες; ἀνέκραξε ὁ ξυλοκόπος ἔξω φρενῶν...

—Γιατὶ ὄχι, ἀφοῦ ἐδιψοῦσα;....

Καὶ ὁ Μαθουρὲν τραυλίζοντας συνέχισε:

—Ἐμιλήσαμε πολλὴ ὥρα καὶ κατάλαβα πὼς ἤθελε τὸ καλὸ μιᾶς νέας... ἀπὸ ἕνα μοναστῆρι....

—Τὶ σὲ ρώτησε καὶ τὶ τοῦ ἀπάντησες; τὸν διέκοψε ὁ Κλαύδιος, ἕτοιμος νὰ ὁρμήση κατ' ἐπάνω του.

—Νά, μοῦ ἔκανε μερικὲς ἐρωτήσεις καὶ τοῦ εἶπα ὅ,τι ἤξερα...

'Ο ξυλοκόπος δὲν περίμενε ν' ἀκούση περισσότερα. Ὥρμησε βρυχόμενος, γιὰ ν' ἁρπάξη τὸν Μαθουρὲν ἀπὸ τὸ λαιμό.

Ἀλλὰ ὁ Λουδοβῖκος τὸν σταμάτησε, ἐνῶ ἡ Μαγδαληνὴ κρεμῶταν στὸ δεξιὸ του μπράτσο. Τότε ὁ Κλαύδιος ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸν θυμό του ἐκραύγασε:

—Ἄθλιε!... Ἄτιμε!... Ἄνανδρε!... 'Η κατάρα μου νὰ πέση ἀπάνω σου!... Κατάρα σὲ κεῖνον ποὺ παρέβη τὸν ὅρκο του...

'Η 'Ιωάννα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πόνου.

—Πατέρα, ἱκέτευσε, προσσπίζοντας μὲ τὸ σῶμα της τὸν ἐξάδελφό της, μὴ τὸν καταριέσαι... 'Η κατάρα σου θὰ τὸν καταδιώκη σ' ὅλη του τὴ ζωή....

Μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία ὁ κωδωνοκρούστης ἐπέβαλε σιωπή. Ὅλοι μαζεύθηκαν γύρω του.

—Ἄκουσε, ξυλοκόπε, εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή. Τὸ σπίτι σου δὲν θὰ μπορῇ πιὰ νὰ προσφέρῃ ἄσυλο σ' αὐτοὺς ποὺ βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ καὶ πολὺ λιγώτερο σὲ ἐκείνη ποὺ κατωρθώσαμε νὰ τὴν ἁρπάξωμε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας. Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο. Πρέπει νὰ λάβωμε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί μας. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀπόψε τὴ νύχτα ὁριστικὰ ὁ ἐχθρὸς θὰ βρίσκεται ἐδῶ. Ἴσως μάλιστα νὰ ἔχῃ ἀρχίσει νὰ μὲ καταδιώκῃ, γιατὶ οἱ διαταγὲς τοῦ βασιλέως εἶνε ρητές. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἐκεῖνος ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὶς ἐκτελέσῃ ἐνδιαφέρεται νὰ τελειώσῃ μιὰν ὥρα ἀρχήτερα.

'Ο κωδωνοκρούστης σταμάτησε πρὸς στιγμήν, ἔβγαλε τὸ πλατύγυρο καπέλλο του καὶ συνέχισε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Μάρτυς μου ὁ Θεός, φίλοι μου, ὅτι ἂν ἄκουγα παρὰ μόνο στὴν ὀργή μου καὶ στὸ θάρρος σας θὰ μέναμε δῶ, γιὰ νὰ πολεμήσωμε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βασιλέως. Ἀλλά... πρόκειται γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Μαγδαληνῆς ντὲ Μπλανζὶς καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία σου ,Λουδοβῖκε. Πρέπει νὰ συγκρατήσω τὸ θάρρος μου καὶ νὰ κάνω ὅ,τι ἐπιβάλλει ἡ φρόνησις.

Ὅλοι ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους.

'Ο κωδωνοκρούστης ἐξακολούθησε, ἀποτεινόμενος στὸν Κλαύδιο.

—Ὅταν σου ἔδωσα τὶς ὁδηγίες μου, ἤξερα ὅτι οἱ κατάσκοποι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη τοῦ Λουδοβίκου. Εἶχα μάθει ἐπίσης ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε ἀναθέσει στὸν προστατευόμενό του, τὸν μαρκήσιο ντὲ Κριβελί, νὰ ἐπαναφέρῃ στὸ μοναστῆρι ἐκείνην ποὺ ὠνόμαζε φυγάδα, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀνασκάψῃ ὁλόκληρη τὴ Γαλλία. 'Ο μαρκήσιος εἶχε ζητήσει τότε τρεῖς μέρες προθεσμία γιὰ νὰ στρατολογήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοῦ χρειάζονταν. Τὸν περνούσαμε, λοιπόν, τρεῖς μέρες, τρεῖς μέρες ποὺ ἔφθαναν, Κλαύδιε, γιὰ νὰ φυγαδεύσῃς τὴν Μαγδαληνή.

'Ο ξυλοκόπος κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικὰ καὶ μετὰ ρώτησε τὸν κωδωνοκρούστη:

—Ποιὸς ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἀπέτυχε τὸ σχέδιό σου;

—Μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσις. 'Ο μαρκήσιος εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας ὅτι ἤξερε ποῦ βρισκόταν ἡ Μαγδαληνὴ ντὲ Μπλανζίς. Ἀμέσως ὁ εὐπατρίδης συνάθροισε τὸ στρατό του καὶ ἐξεκίνησε. Εἰδοποιήθηκα ἀμέσως καὶ κατώρθωσα νὰ φθάσω στὸ ξενοδοχεῖο τῶν τεσσάρων δρόμων, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἱππεῖς εἶχαν ξεπεζέψει γιὰ νὰ ἀφήσουν τὰ ἄλογά τους νὰ ξεκουρασθοῦν. Πῆρα ὅ,τι πληροφορίες μοῦ χρειάζονταν ἀπὸ ἕναν μεθυσμένο στρατιώτη, καβάλλησα ἕνα ἄλογο ποὺ τὸ βρῆκα δεμένο παράμερα σ' ἕνα δένδρο καὶ ἔφθασα ἐδῶ. Τώρα, φίλοι μου, καταλαβαίνετε γιατὶ σᾶς εἶπα πὼς δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο.

—Εἴμαστε σύμφωνοι!, ἐφώναξαν ὁ Κλαύδιος κι' ὁ Λουδοβῖκος συγχρόνως, ποὺ τὰ λόγια τοῦ κωδωνοκρούστη τοὺς εἶχαν ἐμψυχώσει.

(Συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Ὄνειρο ἀγάπης

Μιὰ ἀνοιξιάτικη ἀνάμνησις

Μιλούσαμε γιὰ τὰ ἐρωτικὰ ἐπεισόδια ποὺ εἶχαν προξενήσει τὴ μεγαλείτερη ἐντύπωσι στὸν καθένα μας.

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ Παύλου, ἑνὸς σαραντάρη μὲ χλωμὸ εὐγενικὸ πρόσωπο καὶ μὲ πρόωρα ἀσπρισμένους κροτάφους, μᾶς εἶπε:

—Ἤμουνα δεκαοχτὼ χρονῶν. Ἔφηβος, γεμᾶτος ὄνειρα, μὲ μιὰ ψυχὴ εὐαίσθητη, ρωμαντική—ἄς μὴ φοβώμαστε νὰ ποῦμε τὴ λέξι, ὅλοι εἴμαστε ρωμαντικοὶ στὰ δεκαοχτώ μας χρόνια—κι' ἀκόμα δὲν εἶχα ἀγαπήσει.

»Ἦταν ἄνοιξι. Εἶχα πάει νὰ περάσω δυὸ μῆνες σ' ἑνὸς ἀδελφοῦ τῆς μητέρας μου, ποὺ εἶχε ἕνα τεράστιο κτῆμα, μὲ μεγάλες δασωμένες ἐκτάσεις καὶ μὲ χιλιάδες στρέμματα, ὅπου κυμάτιζαν καταπράσινα τὰ στάχυα.

»Νόμισα πὼς βρῆκα ἐκεῖ τὸν παράδεισο. Τὶς ὧρες ποὺ δὲν κυνηγοῦσα μέσα στὸν λόγγο, τὶς περνοῦσα σὲ μακρυνοὺς περιπάτους μὲ τὸ ἄλογο ποὺ μοῦ εἶχε χαρίσει ὁ θεῖος μου.

»Ἕνα ἀπόγευμα εἶχα προχωρήσει μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια τῶν σταχυῶν καὶ τὸ δάσος, πρὸς τὴ βορεινὴ πλευρὰ τοῦ κτήματος, ὅπου δὲν εἶχα ξαναπάει ὥς τότε. 'Ο ἥλιος πήγαινε νὰ βασιλέψη.

»Ξαφνικά, μακρυά, ἀνάμεσα στὰ τελευταῖα δέντρα τοῦ δάσους, μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα μιὰ λευκὴν ὀπτασία νὰ προχωρῇ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος μου.

»Κράτησα τὸ ἄλογό μου κι' ἀνασηκώθηκα πάνω στοὺς ἀναβολεῖς γιὰ νὰ ἰδῶ καλλίτερα.

»Ἦταν μιὰ νέα ὥς δεκαεφτὰ χρονῶν μὲ μποῦκλες ποὺ πλαισίωναν ἕνα λεπτὸ πρόσωπο, μ' ἕνα φόρεμα λευκὸ σὰν ἀέρινο, γύρω ἀπὸ τὸ κυπαρισσένιο της κορμί. Κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μάτσο ἀγριολούλουδα καὶ προχωροῦσε ἀργά, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα.

»Μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἡ Ἄνοιξι ἡ ἴδια. Τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν ἀκόμα, τ' ἀγριολούλουδα εὐωδίαζαν κι' ἀπὸ μακρυά, ἀκουγόταν τὸ μονότονο τραγοῦδι τοῦ γρύλλου.

»'Η καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Μοῦ φαινότανε πὼς μέσα σ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ δάσος, σ' ὅλη τὴ γῆ, δὲν ὑπήρχαμε τὴν ὥρα ἐκείνη, παρὰ ἐγὼ κι' αὐτή. Κι' ἤμασταν νέοι, κι' ἦταν ἄνοιξι, καὶ τὰ πουλιὰ κελαϊδούσανε γιὰ μᾶς, καὶ τ' ἀγριολούλουδα εὐωδίαζαν γιὰ μᾶς, κι' ὁ ἥλιος ἔστελνε τὶς τελευταῖες του ἀχτῖδες γιὰ νὰ μᾶς στεφανώσῃ...
κι' ἔσπευσα κοντά της. Ἀκούγοντας τὸν τριποδισμό

»Δὲν μ' εἶχε προσέξει ἀκόμα. Χτύπησα τὸ ἄλογο του τινάχθηκε, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ φοβισμένη καὶ στηρίχθηκε πάνω στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

»—Σᾶς τρόμαξα; τὴν ρώτησα σταματῶντας τὸ ἄλογο κοντά της.

»Κοκκίνησε, μ' ἐκύτταξε μὲ τὰ μάτια της ποὺ ἀκόμα θυμᾶμαι τὴ φλόγα ποὺ ἄστραφτε στὸ σκοτεινό τους βάθος καὶ σφίγγοντας τ' ἀγριολούλουδα στὸ στῆθος, ἔτρεξε πρὸς τὸ ξέφωτο. Ντράπηκα νὰ τὴν παρακολουθήσω. Ἤμουν ταραγμένος καὶ συγχρόνως ἔνοιωθα μιὰν ἀνέκφραστη εὐτυχία νὰ μοῦ πλημμυρίζῃ τὰ στήθεια.

»Γύρισα σπίτι. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἐκοιμήθηκα. Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγα ἀπὸ τὸ πρωῒ στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους. Κι' αὐτὸ κάθε μέρα, βδομάδες ὁλόκληρες. Μὰ δὲν τὴν ξαναεῖδα, οὔτε ἔμαθα ποιὰ ἦταν. Πέρασαν ἀπὸ τότε πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Ὥς τόσο ἀκόμα τὴ θυμοῦμαι μὲ συγκίνησι—ἴσως γιατὶ τὴν κόρη αὐτὴ θὰ τὴν ἀγαποῦσα μ' ὅλη τὴ φλόγα τῶν δεκαοχτώ μου χρόνων».

Σώπασε κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Κανένας μας δὲν ἐμίλησε. Κι' ὅλοι μας σκεπτόμασταν μὲ συγκίνησι τὴ φευγαλέα ἐκείνη ἐρωτικὴ ὀπτασία τοῦ φίλου μας...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΦΟΥ-ΜΑΝΤΣΟΥ

Ὁ κίτρινος ἐφιάλτης τῶν λευκῶν
Τοῦ συγγραφέως Ζὰξ Ρῶμερ

12. (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα ἕνα παράξενο ὄνειρο ποὺ εἶδα καὶ τὰ ἐπακόλουθά του ποὺ εἶνε ἀκόμα πιὸ τραγικὰ καὶ περίεργα.

Μοῦ φάνηκε πὼς κυλιόμουνα χάμω στὸ ἔδαφος, μέσα σὲ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία.

Στὶς φλέβες μου κυλοῦσε φωτιὰ καὶ μολονότι ἤμουν σκεπασμένος ἀπὸ τα σκότη τοῦ θανάτου, ἐν τούτοις νόμιζα ὅτι ἔβλεπα τοὺς καπνοὺς ποὺ ὑψώνονται πάνω ἀπὸ τὸ κορμί μου ποὺ καιγόταν.

Ἐσκέφθηκα ὅτι ἦταν αὐτὸς ὁ θάνατος.

Ξάφνου μιὰ δροσερὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτη, διαπέρασε τὰ ροῦχα μου καὶ καταπράϋνε τὴ φωτιὰ ποὺ μ' ἔκαιγε.

Εἶχα λαχανιάσει ἀπὸ τὸ μαρτύριο ποὺ ἔνοιωθα.

Ἀναζοῦσα. Προσπάθησα ν' ἀνασηκωθῶ ἀλλὰ τὸ ἔδαφος ἦταν τόσο μαλακὸ ποὺ δὲν εὕρισκα στήριγμα νὰ κρατηθῶ. Μετακινιώμουνα σὰν τὸν κολυμβητὴ μέσα στὸ νερό. Τριγύρω μου τὸ σκοτάδι, ἀπόλυτο σκοτάδι! Μοῦ φαινότανε παράξενο πὼς τριγύρω μου δὲν ἔβλεπα παράθυρα. Καὶ νόμισα ξαφνικὰ πὼς ἤμουνα τυφλός.

Τέλος κατώρθωσα ν' ἀνασηκωθῶ στὰ πόδια κι' ἔμεινα ἔτσι γιὰ λίγο τρικλίζοντας.

Ἕνα βαρὺ ἄρωμα ἐρχότανε στὴν ὄσφρησί μου. Σὰ λιβανωτό!

Μιὰ ἀδύνατη ἀχτίδα φωτὸς φάνηκε σὲ λίγο. Μεγάλωνε. Ἅπλωνε σὰν γαλαζοκόκκινος λεκές, σὰν κάτι, ὑγρό. Νικοῦσε τὸ σκοτάδι. Ὅλα ξεκαθάρισαν. Εἶδα. Ναί, δὲ βρισκόμουνα στὴν κάμαρά μου.

Ἦταν ἕνα τεράστιο, μὰ πολὺ μεγάλο δωμάτιο. Φοβήθηκα τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ μεγάλο κενό. Οἱ τοῖχοι ἦσαι σκεπασμένοι μὲ ταπετσαρία. Πόρτες δὲν ὑπῆρχαν. Οἱ ταπετσαρίες ἦσαν ζωγραφισμένες μὲ θεριά, φείδια, δραγώνους, χρυσούς. Κάτω ὑπῆρχαν ταπέτα τόσο μαλακὰ καὶ παχειά.

Κι' αὐτὰ ἀκόμα ἦσαν σχεδιασμένα μὲ δραγώνους.

Στὸ βάθος ἦταν ἕνα χὼλ καὶ ὑπῆρχε ἕνα τεράστιο τραπέζι. Πάνω στὸ τραπέζι ὑπῆρχαν βάζα καὶ κύλινδροι. Μέσα στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε κι ἕνας ὀργανισμὸς ζωντανός. Ὑπῆρχαν βιβλία, ὑπῆρχαν ἐργαλεῖα ἄγνωστα σὲ μένα. Μιὰ λάμπα ἦταν κρεμασμένη ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ χρυσῆ ἀλυσίδα.

Μέσα σὲ μιὰ πολυθρόνα στολισμένη ἀπὸ μαξιλάρια καθόταν ἕνας ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν σκυμμένος πάνω στὸ τραπέζι καὶ διάβαζε. Τὸ φῶς τὸν φώτιζε ἀπὸ τὸ πλάϊ.

Τὸν κύτταζα, τὸν κύτταζα, δὲν εἶχα πιὰ μάτια παρὰ μονάχα γι' αὐτόν. Ἐ κ ε ῖ ν ο ν! Ἦταν ὁ Φοῦ—Μαντσοῦ!

Ἔνοιωσα ὅμως ξαφνικὰ ὅτι τὰ μάτια μου κλείσανε. Κλείσανε ὡς ποὺ ξανάπεσα. Πόση ὥρα πέρασε; Δὲν ξέρω.

Σὰν νὰ ἤμουνα ὅμως πιὸ ξαλαφρωμένος, σὰν νὰ βρισκόμουνα πάνω σὲ κάποιο κρεββάτι, σὰν νὰ ἔννοιωσα τὸ ἁπαλὸ χέρι μιᾶς γυναίκας νὰ μὲ χαϊδεύη, δυὸ χείλη νὰ μὲ φιλοῦν, καὶ ἕνας ψίθυρος κοντὰ στ' αὐτί μου νὰ μοῦ λέῃ:

—Γιατὶ δὲν μὲ καταλαβαίνεις;

Μέσα στὴν κατάστασι ποὺ βρισκόμουνα ἤμουνα βέβαιος ὅτι ἤμουνα νεκρός.

Ὅτι κάποιο ὅμως ἀγγελικὸ χεράκι μὲ χάϊδευε ἐπὶ ὧρες, σὰν νὰ γύρευε νὰ μὲ συνεφέρῃ. Νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ἄνοιξα τὰ βλέφαρα. Ὅτι εἶδα τὴ σκιὰ μιᾶς γυναίκας, ἡ ὁποία ὅμως ἐξαφανίσθηκε.

Ἔπειτα πάλι τὸ κενό...

. . . .

Πῶς μοῦ πονοῦσε τὸ κεφάλι μου. Θέλησα πολλὴ ὥρα νὰ καταλάβω ὅτι γύρω ἀπὸ τὰ χέρια μοῦ εἴχανε φορέσει μιὰ ἀλυσίδα. Ἡ ἀλυσίδα αὐτὴ ἔπιανε καὶ τὸ λαιμό μου.

Μουρμούρισα κλαψιάρικα:

Τὰ λόγια της μὲ συνεκίνησαν βαθειά...

—Σμίθ! Ποῦ εἶσαι Σμίθ;

Η ΣΚΛΑΒΑ

Τὴ νύχτα ποὺ ἐπακολούθησε ἔπειτα ἀπὸ τὴν διπλῆ τραγωδία τοῦ Ρόουαν Χάουζ, ὁ Νέϋλαντ Σμὶθ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀστυνόμο Γουεϋμάουθ πήγανε στὰ Τελωνεῖα γιὰ νὰ κάνουν κάποια ἔρευνα. Ἔμεινα μόνος στὸ σπίτι. Εἶχα ἀποδιαβάσει τὴν ἐφημερίδα μου καὶ—γιατὶ νὰ μὴν τ' ὁμολογήσω—μ' ἔπιασε κάποιος φόβος.

Τακτοποίησα τὶς σημειώσεις μου σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσι Μπάρτον. Ἦσαν ἀσυμπλήρωτες. Εἶχα τοποθετήσει ἀνάμεσα ἕνα χαρτὶ μὲ τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

1) Ὑπάρχει καμμία σχέσις μεταξὺ τῶν θανάτων τοῦ Ρουὰ καὶ τῶν δυὸ ἄλλων Κουΐ καὶ Στρότσα;

2) Τί ἀπέγινε ἡ μούμια ποὺ εἶχε βρῆ ὁ Λὲ Ρουά;

3) Πῶς κατώρθωσε ὁ δολοφόνος νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀφοῦ ἡ πόρτα ἦταν κλειστὴ ἀπὸ μέσα μὲ τὸ κλειδί;

4) Τί χρησίμευε ὁ καουτσουκένιος φίλος στὴ σαρκοφάγο;

5) Γιατὶ ὁ Κουΐ ἦτὰν κρυμμένος μέσα στὴν ἀποθήκη;

6) Ἐκείνη ἡ πράσινη ὁμίχλη ἦταν μιὰ παραίσθησις ἢ κάτι τὸ πραγματικό;

Ὅσο τὰ σημεῖα αὐτὰ μένανε σκοτεινά, ἡ ἔρευνά μου δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ καθόλου.

Ὁ Νέϋλαντ ἐπέμεινε ὅτι βρισκότανε μπροστὰ στὴ λύσι.

Χτύπησα τὴν πίπα μου στὴν καπνοδόχη καὶ εἶχα πέσει σὲ συλλογή. Τὸ σπίτι ἦταν σιωπηλό. Ἡ νοικοκυρά μου ἔλειπε.

Κανένας θόρυβος. Ἔπειτα...

Γλύστρησε τὸ χέρι μου μέσα στὸ συρτάρι, ἔβγαλα τὸ πιστόλι μου κι' ἐπερίμενα....

Κάποιος ἀνέβαινε μὲ προφύλαξι τὴ σκάλα.

Συνηθισμένος πιὰ ἀπὸ τὶς ἐκπλήξεις τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ, θέλησα νὰ τρέξω πρὸς τὴν πόρτα καὶ νὰ τὴν κλείσω μὲ τὸ κλειδί. Ἀλλὰ ὁ θόρυβος εἶχε ἤδη πλησιάσει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Δὲν εἶχα πιὰ τὸ θάρρος νὰ τὴν κλείσω, πολὺ περισσότερο νὰ τὴν ἀνοίξω. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Ἐκύτταζα μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Περίμενα.

Περίμενα δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Ἕνα αἰῶνα.

—Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; φώναξα. Ἀπαντῆστε ἢ πυροβολῶ!

Ἄ, ὄχι! ἀκούσθηκε μιὰ λεπτὴ φωνή. Κατεβάστε τὸ πιστόλι σας. Γρήγορα! Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε ὁλόκληρη. Τὸ πιστόλι παρὰ λίγο νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου. Μπροστά μου βρισκότανε ἡ μικρὴ βοηθὸς τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ, ἡ σκλάβα του. Δυὸ φορὲς τώρα ἡ μικρούλα αὐτὴ μοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωή. Τί ἐρχόταν νὰ κάνῃ τώρα;

Μὲ τὰ χείλη ἐλαφρὰ μισανοιγμένα, στεκότανε μπροστά μου, ντυμένη μ' ἕνα μεταξωτὸ παλτὸ καὶ μὲ κύτταζε μὲ τὰ φλογερά της μάτια..

—Πῶς....

Ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνυπομονησίας.

—Ἐ κ ε ῖ ν ο ς ἔχει ἕνα κλειδὶ τῆς πόρτας σας. Ἀλλάξετε κλειδαριά.

Πλησίασε καὶ ἀκούμπησε τὰ χεράκια της στὸν ὦμο μου.

—Ἦρθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ πάρετε μαζί σας. Νὰ μὲ ἀπομακρύνετε ἀπὸ κ ε ῖ ν ο ν...

Καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι της, μὲ κύτταξε.

Τὰ λόγια της μὲ συγκίνησαν βαθειά. Ἦταν πολὺ ὄμορφη. Δὲν μπορῶ νὰ περιγράψω τὴν ὀμορφιά της. Τί καθαρὸ πρόσωπο, μάτια βελουδένια σὰν Ἀνατολίτικη νύχτα. Τὸ στόμα της κόκκινο, τόσο κοντὰ στὸ δικό μου. Τὸ ὡραιότερο πλάσμα ποὺ ἔχω ξαναδῆ στὴ ζωή μου. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη συλλογίστηκα ὅλους ἐκείνους ποὺ στέλνουνε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ διάβολο πατρίδα, τιμή, καθῆκον, γιὰ τὸ φιλὶ μιᾶς τέτοιας γυναίκας.

—Θὰ σᾶς προστατεύσω, εἶπα σιγανά. Εἶνε τρομερὸ νὰ μιλᾷ κανεὶς γιὰ σκλαβιά, ἀφοῦ βρισκόμαστε στὴν καρδιὰ τῆς Ἀγγλίας. Εἶστε ἐλεύθερη καὶ θὰ μείνετε ἐδῶ. Ὁ Φοῦ Μαντσοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐλέγξῃ τὶς πράξεις σας.

Ἀ! ἔτσι; Μὰ πῶς δὲν μπορεῖτε νὰ καταλαβετε τί πᾶ νὰ πῆ σκλαβιά. Ξύλο, τρόμος, κίνδυνος. Διαρκῶς μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Τί ὄμορφη ποὺ ἦταν ἔτσι!

—Ἀλήθεια; Ἀλήθεια; Δὲν εἶμαι πιὰ μιὰ σκλάβα; Ὄχι; Τί εἶμαι λοιπόν;

Πέταξε ξαφνικὰ τὸ μεταξωτό της παλτὸ καὶ ὑπεχώρησα ἀπὸ θαυμασμό. Ἦτανε ντυμένη μ' ἕνα διαφανὲς μεταξωτὸ ποὺ ἐξεχώριζα ὅλες τὶς γραμμὲς τοῦ σώματός της φοροῦσε μιὰ μαργαριταρένια ζώνη ποὺ ἔσφιγγε τὴ μέση της. Ἡ θέσις τῆς κοπέλλας αὐτῆς ἔπρεπε νὰ εἶνε μέσα στοὺς κήπους τῆς Σταμποὺλ καὶ ὄχι σ' ἕνα διαμέρισμα κοινὸ ὅπως τὸ δικό μου.

—Σήμερα δὲν εἶνα τὸν καιρὸ νὰ ντυθῶ ὅπως οἱ Ἀγγλίδες, εἶπε. Μὲ εἴδατε πῶς εἶμαι ντυμένη.

Ἀπὸ τὰ ροῦχα της καὶ τὸ κορμί της ἔβγαινε ἕνα ὑπέροχο ἄρωμα.

—Γιατὶ νὰ ὑπερασπίζεσαι τὰ μυστικὰ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ μέσα στὴ σκέψι του ἔχει τὸ θάνατο τόσων ἀνθρώπων;

—Τὸ θάνατο; Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὴν ἀδελφή μου νὰ πεθαίνῃ στὴν ἔρημο ἀπὸ πυρετό. Εἶδα νὰ τὴν θάβουν σὰν σκυλί. Εἶδα νὰ δέρνωνται ἀλύπητα ἄνθρωποι ὡς ποὺ νὰ ξεψυχοῦν ἀπὸ τὸν πόνο. Γνώρισα καὶ γὼ πολλὲς φορὲς τὸ μαστίγιο. Τὸ θάνατο; Τί νὰ μὲ νοιάζῃ;

Εἶχα σαστίσει. Παρ' ὅλη τὴ μικρὴ διαφορὰ τῆς προφορᾶς της, αὐτὴ ἡ γυναῖκα μποροῦσε νὰ ξεπεράσῃ καὶ Εὐρωπαία ἀνεπτυγμένη. Στὸ στόμα της τὰ λόγια ἦσαν τρυφερά!

—Παραδεχθῆτε λοιπὸν στ' ἀληθινὰ ὅτι θέλετε νὰ ἐγκαταλείψετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Πές μου ποιὸς σκότωσε τὸν Στρότσα καὶ τὸν Κινέζο;

Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους της.

—Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά. Ἀλλὰ ἂν θέλετε νὰ μὲ πάρετε—καὶ σφίχτηκε περισσότερο στὴν ἀγκαλιά μου—κλεῖστεμε κάνετέ με ὅ,τι θέλετε, δεῖρτε με ἂν θέλετε, καὶ τότε θὰ πῶ ὅ,τι ξέρω. Ἐνόσῳ εἶνε κύριός μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸν προδώσω. Πάρτε με ἀπ' αὐτὸν διὰ τῆς βίας—ἀκοῦτε;—διὰ τῆς βίας. Καὶ θὰ μιλήσω. Μὰ δὲν μὲ καταλαβαίνετε. Ἡ ἐξουσία σας, ἡ ἀστυνομία σας. Ἀστυνομία!

Ἄ, εἶπα πάρα πολλά.

Ἕνα ρολόγι σήμανε.

Ερρίγησε καὶ ἀκούμπησε τὰ χέρια της στοὺς ὤμους μου. Δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά της.

—Δὲν καταλαβαίνετε, εἶπε, κι' ἀναστέναξε. Θὰ καταλάβετε καμμιὰ φορά; Πρέπει νὰ φύγω. Ἔμεινα πάρα πολύ. Ἀκοῦστε με. Φύγετε γρήγορα τώρα, ἀμέσως. Μὴν ξαναπατήσετε ἐδῶ μέσα... Φύγετε...

—Καὶ ὁ Νέϋλαντ Σμίθ;

Τί μὲ νοιάζει γιὰ τὸν Νέϋλαντ Σμίθ; Σεῖς μ' ἐνδιαφέρετε. Φύγετε! Φύγετε αὐτὴ τὴ νύχτα!

Ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Στὸ κατῶφλι σταμάτησε καὶ χτύπησε τὸ ποδαράκι της μὲ θυμό:

—Ἔχετε πόδια καὶ χέρια, φώναξε, καὶ μ' ἀφήνετε νὰ φύγω. Προσέχτε, σωθῆτε!

Ἕνας λυγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθη της.

Δὲν ἔκανα οὔτε μιὰ κίνησι νὰ τὴν συγκρατήσω. Ἄκουσα βήματα ἐλαφρὰ στὰ σκαλοπάτια. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε— ἡ πόρτα αὐτὴ ποὺ βρισκότανε πιὰ στὴ διάθεσι τοῦ Φοῦ—Μαντσοῦ. Βρισκόμουνα ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴ στάσι, ὅταν ὁ Νέϋλαντ Σμὶθ ἦρθε τρέχοντας.

—Τὴν εἶδες...τοῦ εἶπα.

Τέλος κατάλαβα ὅτι δὲν εἶδε τίποτα καὶ τοῦ εἶπα ὅλα ὅσα συνέβησαν μεταξύ μου καὶ ἐκείνης.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Θὰ πῆρε κανένα ἀμάξι, εἶπε. Ἐρχόταν ἀσφαλῶς ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φοῦ—Μαντσοῦ. Ἔπρεπε νὰ τὴν κρατήσῃς, Πετρί. Εἶνε ἡ τρίτη φορὰ ποὺ μποροῦμε νὰ τὴν κρατήσουμε καὶ τὶς τρεῖς μᾶς φεύγει.

—Ἀλλά, Σμίθ, ἐρχόταν μόνη της νὰ μὲ πληροφορήσῃ. Μὲ ἀφώπλισε.

—Γιατὶ τὸ ἤξερε πὼς σ' ἀγαπᾷ;

Γέλασε.

—Αὐτὸ εἶνε βέβαιο, Πετρί. Γιατὶ νὰ τὸ ἀρνούμεθα; Δὲν ξέρεις τί πᾶ νὰ πῆ ἀνατολίτισσα. Ἐγὼ ὅμως ξέρω. Φοβᾶται τὴν ἀστυνομία. Σὲ σένα ὅμως μπορεῖ νὰ παραδοθῇ. Ἂν τὴν ἁρπάξετε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν κλείσετε μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο καὶ τὴν ἀρχίσετε μὲ τὸ μαστίγιο, θὰ σᾶς πῆ ὅ,τι ξέρει ἐπαναπαύοντας τὴ συνείδησί της ὅτι ἐβιάσθη γιὰ νὰ τὰ πῆ. Δὲ χωρατεύω. Ἔτσι εἶνε. Καὶ αὐτὴ θὰ σᾶς ἐλάτρευε ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὴν ἀγριότητά σας, κρίνοντάς σας, ὡς δυνατὸ καὶ παντοδύναμο!

—Σμίθ! Ἂς σοβαρευτοῦμε λιγάκι. Ξέρεις τί σημαίνει ἡ προειδοποίησίς της;

—Τὴν καταλαβαίνω τώρα. Ἐμπρός!

Κτυποῦσαν δυνατὰ τὴν πόρτα.

—Δεν εἶνε κανεὶς στὸ σπίτι; εἶπε ὁ φίλος μου. Πηγαίνω ν' ἀνοίξω. Ξέρω τί εἶνε.

Ἐπανῆλθε ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ βαστῶντας ἕνα χοντρὸ δέμα στὰ χέρια του.

—Εἶνε ἀπὸ τὸ Γουεϋμάουθ, εἶπε ὁ Σμίθ. Τὸ εἶχα ἀφήσει στὸ Τελωνεῖο. Θὰ κανόνισε νὰ ἔχῃ κάτι γιὰ ἀποδείξεις. Ἴσως νάνε κανένα κομμάτι ἀπὸ τὴ μούμια.

—Πῶς; Τὴν εἶχαν λοιπὸν κλέψει;

—Ναί. Εἶμαι βέβαιος. Καὶ θὰ κρύφτηκε κάποιος ἄλλος στὴ θέσι της. Μιὰ σαρκοφάγος κλείνει ἑρμητικά. Ἐξηγῆστε τὸ καουτσουκένιο βούλωμα. Τρύπα ἐξαεριστῆρας. Πῶς αὐτὸ τὸ πρόσωπο σκότωσε τὸ Στρότσα τὸ ἀγνοῶ ἀκόμα.

—Ἀλλὰ πῶς ἐβγῆκε ἀπὸ ἕνα δωμάτιο κλεισμένο μὲ τὸ κλειδί; Καὶ ἡ «πράσινη σκιά»;

—Ἡ «πράσινη σκιά» μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ διαφοροτρόπως.

Αὐτὸ ποὺ βαστοῦσε στὰ χέρια του ἦταν ἕνα κουτί. Τράβηξε τὸ χαρτί, τὸ ξέσχισε καὶ ἔλυσε τὸ σπάγγο ποὺ ἦταν δεμένο. Καθὼς βγῆκε ὁ σπάγγος τράβηξε μαζί του καὶ ἕνα φύλλο ἀπὸ μολύβι, ὅπως αὐτὰ ποὺ βλέπομε νάχουν τὰ πακέττα μὲ τὸ τσάϊ.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμεν

Ο ΦΟΒΟΣ

Ὁ φόβος, μᾶς λένε οἱ εἰδικοί, εἶνε μιὰ μορφὴ τῆς ἀντιλήψεως γιὰ τὸ κακὸ καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ μᾶς πλησιάζει. Φτάνει μέχρι αὐθυποβολῆς κι' εἶνε ἔμφυτος στὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ζῶα. Κι' ὅμως, ἐδῶ καὶ λίγες ἑβδομάδες, ἕνας γεροδεμένος νέος μὲ μπρούντζινο κορμὶ κι' εὐθυτενὲς βλέμμα ἐπέφερε σύγχυσι στοὺς ἐπιστήμονες τοῦ Λονδίνου, διαβεβαιώνοντάς τους ὅτι ἡ θεωρία τους αὐτὴ περὶ φόβου εἶνε ἐσφαλμένη.

Τὸ παλληκάρι αὐτὸ ὀνομάζεται Οὐάϊναντ Ντάβις Χούμπαρ καὶ εἶνε ἐξερευνητής. Μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα κι' ἐπιμένει ὅτι τ' ἄγρια θηρία—ὅπως τουλάχιστον τὰ ὀνομάζομε— δὲν εἶνε ἄγρια ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ γίνονται λόγῳ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς στὴ ζούγκλα κι' ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς ἐπιρροῆς τῶν γονέων τους. «Δὲν ὑπάρχει ἔνστικτος φόβος στὰ ζῶα καὶ στοὺς ἀνθρώπους», δηλώνει ὁ Ἄγγλος αὐτὸς ἐξερευνητής. «Κάποτε, κυνηγῶντας ἕνα λιοντάρι μέσα σὲ μιὰ πεδιάδα, βρέθηκα ἀντίκρυ σ' ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἐλάφια πολὺ ἄγρια. Μόλις μᾶς εἶδαν, σκόρπισαν κι' ἐξαφανίστηκαν σὰν ἀστραπές, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα: Ἦταν ἕνα μικρὸ ἐλαφάκι, νεογέννητο σχεδόν.

Τὸ πλησίασα τὸ καϋμένο, ἔσκυψα, καὶ τοῦ μίλησα μὲ γλυκὸ τρόπο. Μὲ κύτταζε ἄφοβα. Τὸ πῆρα τότε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὸ χάϊδεψα. Τὸ ζῶο ὑποτάχθηκε δίχως καμμιὰ ἀντίστασι.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀκούστηκαν οἱ ἐπικλήσεις τῆς μητέρας του. Τὸ ἄφησα τότε χάμω καὶ συνέχισα τὸ δρόμο μου γιὰ νὰ συναντήσω τοὺς ἄλλους συντρόφους μου. Σὲ λίγο ἡ ἐλαφίνα φάνηκε ἀπὸ τὴν λόχμη καὶ μόλις εἶδε ν' ἀπομακρύνωμαι, πλησίασε τὸ παιδί της. Τὸ ἐλαφάκι τότε στηρίχθηκε στὰ πίσω του πόδια, κύτταξε ἕνα γύρω κι' ἀντὶ νὰ τρέξῃ στὴν μητέρα του ἔτρεξε σὲ μένα.

Ὁ Οὐάϊναντ Ντάβις Χούμπαρ γιὰ ν' ἀποδείξῃ πληρέστερα τὴ θεωρία του μεταχειρίσθηκε τὸ ἴδιο του τὸ παιδί, ποὺ «μπουσούλαγε» ἀκόμη.

«Τὸ μωρό μας, εἶπε, ἐσυνήθιζε νὰ πιάνῃ κάθε τι ποὺ ἔβλεπε νὰ κουνιέται. Καὶ φυσικά, ἀφοῦ βρισκόταν σ' ἕνα μέρος γεμάτο ἀπὸ κόμπρες, ἔχιδνες, κι' ἀπὸ κάθε ἄλλο δηλητηριῶδες ἑρπετὸ ἢ ἔντομο, δὲν τοῦ πέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι μποροῦσε ἕνα ἀπ' αὐτὰ νὰ τὸ δαγκώσῃ. Εἶχε διδαχθῆ νὰ σέβεται καὶ ν' ἀγαπᾷ τὰ ζῶα».

Μιὰ μέρα τὸ μωρὸ τοῦ Οὐάϊναντ τράβηξε τὴν οὐρὰ τῆς γάτας κι' ἐκείνη τὸ γρατζούνισε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη, μωρὸ καὶ γάτα διέκοψαν κάθε ἐπαφή, ἂν καὶ τὴ νύχτα, ἡ γάτα πήγαινε καὶ κούρνιαζε στὴν συνηθισμένη της θέσι: στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ.

ΛΕΩΝ ΜΠΑΧ

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε...

Τὸ ἀθάνατο ποίημα τῆς καρδιᾶς

Ὑπὸ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

12. Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Σχέρμπουρν 11 Νοεμβρίου

Διάνα, σοῦ στέλνω τὸ γράμμα αὐτὸ μὲ τὸ παιδὶ τοῦ ξενοδοχείου καὶ σὲ ἱκετεύω νὰ ἔλθῃς αὔριο τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας στὸ ἐκκλησάκι. Σὲ περιμένω, λοιπόν, αὔριο, Διάνα, σὲ ἐξορκίζει ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἡ ζωή του δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία χωρὶς τὴ δική σου παρουσία.

Σχέρμπουρν, 12 Νοεμβρίου

Δὲν ἦλθες σήμερα στὴν λειτουργία. Ἀντὶ γιὰ σένα ἦλθε ἡ Βιβίνα.

Ὁ πόνος μου ἦταν μεγάλος, ὅπως μεγάλη ἦταν καὶ ἡ ὀργή μου. Ναί, Διάνα, ἡ ὀργή μου, γιατὶ δὲν ἦλθες στὴν ἐκκλησία, μολονότι τόσο θερμὰ σὲ παρεκάλεσα.

Πρὶν τελειώσῃ ἡ λειτουργία, βγῆκα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ περίμενα στὴν πόρτα. Σὲ λίγο βγῆκε καὶ ἡ Βιβίνα.

—Ἐγγλέζικος καιρός, δόννα Βιβίνα, εἶπα, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ μειδιάσω κι' ἐγώ.

—Ἄσχημος, πολὺ ἄσχημος καιρός, ἐπεδοκίμασε ἡ Βιβίνα μορφάζοντας, καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἀκόμη....

—Θὰ μείνετε πολὺ ἀκόμη στὴν ἔπαυλι Μονταγκιοῦ; ρώτησα μὲ ψυχρὴ οἰκειότητα.

—Τρεῖς βδομάδες ἀκόμη. Ἔπειτα φεύγω γιὰ τὴν Ἰταλία. Ἔχω ἀφήσει ἐκεῖ μόνη τὴν μικρή μου ἀδελφή, τὴν Ἄννα, καὶ τοὺς ἀδελφούς μου. Ἐσεῖς θ' ἀργήσετε ἀκόμη νὰ γυρίσετε; μὲ ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον.

Φαίνεται ὅμως ὅτι μετανόησε γιὰ τὴν ἐρώτησί της αὐτή, γιατὶ ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ τὰ μάγουλά της ἔγιναν κατακόκκινα.

—Ὄχι, σὲ λίγες βδομάδες θὰ ἐπιστρέψω κι' ἐγώ, ἀπήντησα μὲ τὴν ἴδια ψυχρὴ εὐγένεια. Καὶ γιὰ ν' ἀλλάξω κουβέντα, συνέχισα: Εἶνε καλὰ ἡ λαίδη Μονταγκιοῦ;

—Λέει ὅτι εἶνε καλά. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ φαίνεται. Δὲν θέλει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἀλλὰ εἶνε φανερὸ ὅτι τὸ κλῖμα τὴν ἔβλαψε....

—Δὲν θέλει νὰ τὸ ὁμολογήσῃ; Γιατί;

—Γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν ἄνδρα της, ποὺ ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὴν πατρίδα του.

—Καὶ τὸν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν ἄνδρα της ἡ λαίδη Μονταγκιοῦ;

Κάπως σκεπτική, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε χαριτωμένη ἁπλότητα, ἡ Βιβίνα μοῦ ἀπήντησε:

—Ἡ ἀδελφή μου εἶνε πολὺ σεμνή. Εἶμαι βεβαία ὅτι σέβεται πολὺ τὸν σὲρ Μονταγκιοῦ.

—Τὸ ἀξίζει ὁ σὲρ Μονταγκιοῦ ἀπήντησα ἐγώ, μὲ σφιγμένα δόντια.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἦλθε σήμερα στὴ λειτουργία, ἀπὸ λεπτότητα ἀπέναντί του... ἂν καὶ ἐκεῖνος τὴν ἀφίνει ἐντελῶς ἐλεύθερη....

Μὲ τὴν συζήτησι εἴχαμε ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Τώρα στεκόμαστε δίπλα στὸ ἀμαξάκι τῆς Βιβίνας.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Διάνας μὲ κύτταξε μελαγχολικὰ καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἤθελα τόσο πολὺ νὰ σᾶς παρουσιάσω στὴν ἀδελφή μου, κ. Ροῦφο... Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κάνατε μιὰ πρώτης τάξεως γνωριμία. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπόρεσα...

Διέκοψε ἀπότομα τὴν κουβέντα της, σὰν νὰ εἶχε φοβηθῆ ὅτι εἶπε περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε.

—Δὲν πειράζει,... ἄλλη φορά, εἶπα ἐγὼ χαμηλόφωνα.

—Ἂς ἐλπίζωμε στὴν Ἰταλία. Θὰ ἰδωθοῦμε, ἐλπίζω, στὴν Ἰταλία, στὴν πατρίδα μας. Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

—Στὴν Ἰταλία...βέβαια... ἂς ἐλπίζωμε, ἀπήντησα ἐγώ.

Ἡ Βιβίνα ἀνέβηκε στὸ ἀμαξάκι της, μὲ ζωηρότητα. Πρὶν φύγῃ, ἐμειδίασε καὶ μοῦ πέταξε ἕνα μπουμπούκι, ποὺ εἶχε καρφιτσωμένο στὸ στῆθος της καὶ μοῦ ἐφώναξε:

—Ἐνθύμιον μιᾶς Ἰταλίδος...

... ...

Διάνα, δὲν θὰ φύγω αὔριο τὸ πρωΐ γιὰ νὰ μὴ συναντηθῶ μὲ τὸν ἄνδρα σου, ποὺ θὰ γυρίζῃ στὸ Λονδῖνο. Φεύγω. Διάνα, ἀφοῦ ἡ ἀρετή σου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε νὰ ἀπαρνῆσαι τὸν ἔρωτα, τὴ ζωή.

Εὐγενής μου κυρία, ἀναχωρῶ αὔριο τὸ βράδυ. Χαῖρε.

Λονδῖνον (Ξενοδοχεῖον Πικαντίλλυ)

15 Νοεμβρίου

Διάνα, βρίσκομαι ἐδῶ ἀπελπισμένος. Εἶμαι ἄρρωστος, μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι πολὺ ἄρρωστος, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου. Διάνα, σὲ λατρεύω....

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΥΛΛΟ

Νίκαια 20 Φεβρουαρίου

Ἕνα ματσάκι μενεξέδες διέγραψε μιὰ κομψὴ καμπύλη καὶ ἔπεσε στὸ στῆθος μου, ἀκριβῶς στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Ἕως ὅτου ἀναπνεύσω τὸ λεπτὸ ἄρωμά του, ἡ ἅμαξα ἀπὸ τὴν ὁποία μοῦ ἐρρίχτηκε εἶχε ἐξαφανισθῆ. Μιὰ ἄλλη ἅμαξα ἐπέρασε στολισμένη μὲ κόκκινα γαρύφαλλα.

Ἤθελα νὰ τρέξω γιὰ νὰ προφθάσω τὴν ἅμαξα ἀπὸ τὴν ὁποία μοῦ πέταξαν τοὺς μενεξέδες. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα. Ἔμεινα ἀκίνητος ἐκεῖ ποὺ βρισκόμουν, μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου μου, ὅπου ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἀπελάμβανα τὴν θαλπωρὴ τοῦ ἥλιου καὶ τὸ θέαμα τοῦ ἀνθοπολέμου.

Ἄνθη εἶχαν περάσει ἄφθονα ἀπὸ μπροστά μου. Τὸ ματσάκι, ὅμως, τῶν μενεξέδων, δὲν ρίχτηκε τυχαῖα ἀπὸ τὴν κυρία ποὺ ἦταν ντυμένη στ' ἄσπρα.

Κάποια θλιβερὴ καὶ περίεργη ἀνάμνησις, κάποια μακρυνὴ καὶ μυστηριώδης σύμπτωσις μὲ κρατοῦσε ἀκίνητο μέσα στὸ πλῆθος. Τὶς ὧρες ποὺ πέρασα βυθισμένος σὲ λήθαργο σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἔμεινα δυὸ περίπου μῆνες, εἶδα—ναί, εἶδα—μιὰ λευκοφορεμένη γυναῖκα νὰ πλησιάζῃ τὸ κρεββάτι τοῦ μαρτυρίου μου. Τὴν γυναῖκα αὐτὴ τὴν εἶδα δυὸ ἢ τρεῖς φορές. Δὲν ἦταν ἡ νοσοκόμος μου, οὔτε ἡ Λίζα, ποὺ μόλις ἔμαθε τὴν ἀρρώστεια μου ἦρθε ἀμέσως στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ μὲ περιποιηθῇ.

Ρώτησα τὴ Λίζα, ἀλλὰ μοῦ ἀπήντησε ὅτι δὲν εἶχε δῆ καμμιὰ γυναῖκα.

Τότε, λοιπόν, ποιὸς ἔφερε τοὺς μενεξέδες ποὺ βρῆκα δυὸ φορὲς στὸ τραπεζάκι δίπλα ἀπ' τὸ κρεββάτι μου; Τὴν πρώτη φορὰ ἴσως νὰ ἦσαν πλάσματα τῆς φαντασίας μου. Τὴν δεύτερη ὅμως, τοὺς ἔπιασα μὲ τὰ χέρια μου, τοὺς μύρισα...

Σαράντα ὁλόκληρες μέρες ἔμεινα στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου. Τὸ κρυολόγημα ποὺ εἶχα πάρει ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ ξενύχτησα ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τῆς λαίδης Μονταγκιοῦ ἐγύρισε σὲ πνευμονία. Τώρα εὐτυχῶς εἶμαι ἐντελῶς καλά. Ἦλθα ἐδῶ στὴ Νίκαια γιὰ νὰ ἀναλάβω λίγο καὶ μετὰ θὰ γυρίσω στὴ Ρώμη, ὅπου θὰ μὲ περιμένῃ ἡ Λίζα.

Νίκαια 22 Φεβρουαρίου

Γυρίζω ἀπὸ τὴν «Ρεντοὺτ μπλὰνς ἒ μώβ», ἀπὸ τὸ μεγάλο καρναβάλι τῆς Νικαίας, ἀπὸ τὸ περιφημότερο καρναβάλι τοῦ κόσμου. Εἶδα ἑκατοντάδες γυναικῶν μὲ ντόμινα, μὲ στολὲς ἀρλεκίνων καὶ μὲ ἄλλες διάφορες μεταμφιέσεις.

Σ' ἕνα θεωρεῖο τῆς πρώτης σειρᾶς καθόταν μιὰ νέα ποὺ φοροῦσε ἕνα μὼβ ντόμινο. Στὸ στῆθος εἶχε καρφιτσωμένο ἕνα ματσάκι μενεξέδες. Φαινόταν τόσο ἁγνὴ καὶ ἦταν τόσο μόνη, ὥστε ἀμέσως τὴν ἀναγνώρισα. Κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα της ἔλαμπαν δυὸ μεγάλα μάτια.

Διέσχισα ἀργὰ τὴν αἴθουσα, πλησίασα στὸ θεωρεῖο της καὶ ἐψιθύρισα:

—Καλησπέρα, κυρία τῶν μενεξέδων!..

Μοῦ φάνηκε ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐσκίρτησε, ὅτι ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Δὲν εἶμαι βέβαιος ὅμως γι' αὐτό.

Γύρισα τὴν πλάτη μου πρὸς τὴν αἴθουσα, ἔβγαλα τὴν μάσκα μου καὶ τῆς εἶπα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι:

—Εἶσαι ἡ ἴδια ἡ προχθεσινὴ κυρία ποὺ πέρασες ἔξω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ μοῦ ἔρριξες τοὺς μενεξέδες.

Δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε. Μοῦ φάνηκε ὅμως ὅτι ἐκούνησε τὸ κεφάλι της καταφατικά. Ἐγὼ τότε, ἐσυνέχισα μὲ τὴν ἴδια τρεμουλιαστὴ φωνή:

—Εἶσαι ἡ ἴδια γυναῖκα ποὺ στεκόταν στὸ προσκέφαλό μου ὅταν ἤμουν ἄρρωστος, ὅταν ἤμουν ἑτοιμοθάνατος... Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Μοῦ φάνηκε ὅτι κούνησε πάλι τὸ κεφάλι της καταφατικά. Τότε ἐτόλμησα νὰ ἀγγίξω ἐλαφρὰ τὸ γαντοφορεμένο χέρι της, ἐτόλμησα νὰ προφέρω τὸ μοιραῖο ὄνομα:

—Διάνα... Διάνα, σ' ἀγαπῶ. Θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια...

ΕΚΕΙΝΗ ΔΕΝ ΑΠΗΝΤΗΣΕ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἔμεινε τὸ χέρι της μέσα στὸ δικό μου. Μετὰ τὸ τράβηξε σιγά—σιγά, σηκώθηκε, μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ ἀποχαιρετήσῃ, καὶ κρύφθηκε στὸ βάθος τοῦ θεωρείου.

Σὰν τρελλός, σπρωχνόμενος ἀπὸ τοὺς χορευτὰς καὶ τὶς χορεύτριες, διέσχισα τὴν γεμάτη κόσμο αἴθουσα καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸν διάδρομο τῶν θεωρείων τῆς πρώτης σειρᾶς ζητῶντας τὸ θεωρεῖο ποὺ εἶχα δῆ τὴν βασίλισσά μου, τὴν «κυρία τῶν μενεξέδων». Τὴν εἶδα νὰ στέκεται στὴν πόρτα τοῦ θεωρείου ἀνάμεσα σὲ δυὸ κομψοὺς κυρίους καὶ σὲ δυὸ νέες γυναῖκες. Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν πλησιάσω νὰ τῆς μιλήσω. Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, τὴν ἔχασα. Συνοδευομένη ἀπὸ τὴν συντροφιά της ἐξαφανίστηκε μέσα στὸν κόσμο.

Ἔκανα ἀκόμη μερικὲς βόλτες καὶ τέλος διασταυρώθηκα μὲ δυὸ φίλους μου, ποὺ συνώδευαν δυὸ γυναῖκες τοῦ εὐθύμου κόσμου τῆς Νικαίας. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἡ Σερί, ἡ κατ' ἐξοχὴν «γκρὰντ — ντὰμ» τῆς Νικαίας. Θέλανε νὰ δειπνήσω μαζί τους. Ἐγὼ ἀρνήθηκα. Ἡ Σερὶ τότε μὲ ρώτησε:

—Ἀγαπᾷς τὴν Λιλὴ Φλερέτ, Ροῦφο;

—Ἐγώ; Τὴν Λιλὴ Φλερέτ; Πῶς σοῦ ἦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Σὲ εἶδα πρὸ ὀλίγου ποὺ τῆς μιλοῦσες καὶ τῆς ἔπιασες καὶ τὸ χέρι...

—Ἦταν ἡ Φλερέτ; Πῶς τὸ ξέρεις; Ποιὸς σοῦ τὸ εἶπε, Σερί;

—Ἐκεῖνο τὸ θεωρεῖο εἶνε δικό της. Ἄλλως τε φοροῦσε τὸ λιλὰ ντόμινό της ποὺ τὸ γνωρίζω πολὺ καλά, γιατὶ μοῦ τὸ εἶχε δανείσει καὶ μένα κάποτε....

Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ὅλο μου τὸ σῶμα καίει ἀπὸ ἔρωτα.

(Συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Γιὰ νὰ βγαίνῃ ὁ ἐπιούσιος

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ποὺ μαστίζει ὅλον τὸν κόσμο, ἀνάγκασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δημιουργήσουν νέα ἐπαγγέλματα.

Πρώην ἔμποροι, χρεωκοπημένοι βιομήχανοι καὶ ἀτυχήσαντες μικροεπαγγελματίαι ἄφησαν τὶς πρῶτες τους δουλειὲς καὶ ἐτράπησαν σὲ νέα ἐπαγγέλματα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἐπιούσιον.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ... ΞΥΠΝΗΤΗΡΙΑ

Ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε τὸ περίεργον. Τὰ νέα ἐπαγγέλματα ποὺ ἐπεδόθησαν δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ παληά. Εἶνε ἐντελῶς καινούργια καὶ σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς.

Μιὰ ἀγγλικὴ οἰκογένεια, π.χ. ὁ σὲρ Κνόξ, ἄλλοτε διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του, κατώρθωσαν νὰ ἐξασφαλίζουν τὰ καθημερινά τους ἔξοδα κάνοντας τὴν ἑξῆς πρωτότυπη δουλειά:

Ξυπνᾶνε τοὺς...ὑπναράδες!...

Ἂν θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὸ σύστημα τῆς ἐργασίας τους, ὁρίστε το:

Ὁ σὲρ Κνὸξ ἀπὸ βραδὺς γυρίζει ὅλες τὶς ταβέρνες τῆς συνοικίας του καὶ παίρνει τὰ ὀνόματα καὶ τὶς διευθύνσεις τῶν θαμώνων τους. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρη του, πηγαίνουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά τους καὶ ἀρχίζουν τὴν πρωτότυπη δουλειά τους. Βάζουν στὰ εἰδικὰ καλαμάκια ποὺ ἔχουν ἀπὸ ἕνα μπιζέλλι, καὶ μ' ἕνα δυνατὸ φύσημα τὸ ἐκτοξεύουν στὸ τζάμι τοῦ..πελάτου!

Μὲ τὸ θόρυβο, ὁ ...ὑπναρᾶς ξυπνάει καὶ ἡ δουλειὰ τοῦ σὲρ Κνὸξ τελειώνει.

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, ἡ κόρη τοῦ σὲρ Κνὸξ πηγαίνει στὸν πελάτη τὸν λογαριασμό, κάθε ξύπνημα στοιχίζει 5 πέννες, καὶ εἰσπράττει τὰ ὀφειλόμενα.

Ὁ κ. Κνὸξ ὅμως καὶ μὲ τὸ νέο του ἐπάγγελμα δὲν εἶνε εὐχαριστημένος γιατὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπναράδες πελάτες του...βαροῦν κανόνι!

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΜΕ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

Ἕνας Γερμανός, ὁ μαέστρος Φὶτς Γκλύς, ἀφοῦ ἔμεινεν ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα ἄνεργος, ἐπενόησε τὴν ἑξῆς δουλειά, ποὺ τὸν ἔκανε καὶ πλούσιο καὶ ἔνδοξο.

Πῆρε 10 καναρίνια καὶ τὰ ἔμαθε νὰ κελαϊδοῦν ἀνάλογα μὲ τὶς κινήσεις τῆς μπαγκέττας του!... Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ παιδευόταν τρία ὁλόκληρα χρόνια. Σήμερα ὅμως ζῇ εὐτυχισμένος. Κάθε κοντσέρτο ποὺ δίνει συγκεντρώνει χιλιάδες

κόσμου καὶ ἑπομένως καὶ χιλιάδες μάρκων. Καὶ μὴ νομίσετε ὅτι τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦν ὅ,τι νἄνε. Κάθε ἄλλο. Κάθε καναρίνι παίζει καὶ εἰδικὸ ρόλο. Τὸ ἕνα εἶνε...βαρύτονος, τὸ ἄλλο τενόρος, τὸ ἄλλο μπάσος κ.ο.κ. Μόλις δώσῃ τὸ σύνθημα ὁ πρωτότυπος αὐτὸς μαέστρος, ἀρχίζει καθένα νὰ κελαϊδᾷ τὸ μέρος του, ποὺ εἶνε πάντοτε κομμάτι ἀπὸ μιὰ μουσικὴ συμφωνία.

Ἡ ἐκτέλεσις τῶν κομματιῶν δίνει τὴν ἐντύπωσι ὀρχήστρας ἀπὸ φλάουτα.

ΖΩΝΤΑΝΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Ἕνας ἄλλος πρωτότυπος ἐπαγγελματίας εἶνε ὁ Γάλλος Ζὼρζ Καρτιέ. Αὐτὸς μὲ δεμένο κεφάλι καὶ μιὰ ταμπέλλα κρεμασμένη στὸ στῆθος του, ποὺ γράφει «πηγαίνω στὸν ὀδοντοϊατρὸ Ζορνώ» γυρίζει ὅλην τὴν ἡμέρα τοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. Γιὰ τὸν κόπο του εἰσπράττει 30 φράγκα ἡμερησίως.

Ἄλλη ζωντανὴ διαφήμισις εἶνε ὁ Ἀντρὲ Κροτώ. Κι' αὐτὸς γυρίζει στοὺς δρόμους τρώγοντας συνεχῶς... μακαρόνια μιᾶς μεγάλης φίρμας. Ἔχει μπροστά του κρεμασμένη μιὰ κατσαρόλα γεμάτη μακαρόνια κι' ὅλο τρώει!...

ΒΙΛ ΣΑΚΕΡ

Ἡ ἤπειρος τῶν παραδόξων

Ἂν ἡ Ἀμερικὴ λέγεται συνήθως χώρα τῶν παραδόξων, ἀσφαλῶς ἡ Αὐστραλία ἔχει δικαιώματα στὸν τίτλον τῆς «Ἠπείρου τῶν παραδόξων».

Τὰ πιὸ παράξενα, τὰ πιὸ περίεργα ζῷα ὑπάρχουνε στὴν ἤπειρο αὐτή.

Μερικὰ ἀπ' αὐτά, ὅπως οἱ σκίουροι, οἱ ποντικοί, οἱ διδελφεῖς τῆς Βιργινίας κι' ἄλλα, ποὺ στὴν ἐπιστημονικὴ γλῶσσα λέγονται «φαλαγγοφόρα», ἔχουν, ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν τους, ἕνα εἶδος μεμβράνης ποὺ τὰ ὑποβοηθεῖ στὸ νά...πετοῦν ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο στὸ ἄλλο μὲ μεγάλη εὐκολία.

Ἡ μεμβράνη αὐτὴ παρατηρεῖται μόνον στὰ ζῷα τῆς Αὐστραλίας, ὄχι ὅμως καὶ σ' ἄλλα συγγενῆ ζῷα τῶν ἄλλων ἠπείρων.

Πάντως ἡ Αὐστραλία θἄχῃ νὰ μᾶς προσφέρῃ κι' ἄλλα ζῷα καὶ φυτά, ἄγνωστα ὡς τώρα, γιατί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἶνε ἀνεξερεύνητη.

Τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἠπείρου αὐτῆς τὸ σκεπάζουνε δάση κι' ἔρημοι, στὶς ὁποῖες δὲν ἔχει εἰσδύσει ἀκόμα ὁ Εὐρωπαῖος.

Ἄγριες φυλὲς καννιβάλων ζοῦνε στὰ παρθένα δάση της, σ' ἐντελῶς πρωτόγονη κατάστασι, ἀγνοῶντας τὴ χρῆσι τῶν μετάλλων καὶ χρησιμοποιῶντας ὅπλα καὶ ἐργαλεῖα λίθινα, ὅπως οἱ πανάρχαιοι πρόγονοί μας, οἱ κάτοικοι τῶν σπηλαίων καὶ τῶν λιμναίων συνοικισμῶν.

Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ τῆς Αὐστραλίας, καννίβαλοι ὅλοι, ζοῦν κατὰ νομάδας, σὲ σπηλιὲς καὶ σὲ πρόχειρα καλύβια, ποὺ τὰ φτιάνουν ἀπὸ κλαριὰ δέντρων.

Ἀγνοοῦν σχεδὸν καὶ τὴ στοιχειώδη μαγειρικὴ καὶ τὸ νερὸ τὸ βράζουν... ρίχνοντας μέσα στὴ χύτρα λιθάρια ποὺ τὰ πυρώνουν προτήτερα στὴ φωτιά!

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρέφονται μὲ καρποὺς καὶ μὲ τὸ κυνῆγι, ποὺ εἶνε ἄφθονο στὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση.

Ὅταν βαρεθοῦν νὰ μένουν σ' ἕνα μέρος, τὸ ἐγκαταλείπουν, ἀναζητῶντας ἄλλο.

Κ' ἡ φυλὴ ὁλόκληρη βαδίζει συνεχῶς μέρες πολλές, ὥς ὅτου ὁ ἀρχηγὸς δώσει τὸ σημεῖον τῆς σταθμεύσεως.

Στὸ δρόμο ὅμως συμβαίνει συχνὰ νὰ σταματοῦν οἱ γέροι κ' οἱ ἀσθενεῖς, πρᾶγμα ποὺ ἐμποδίζει τὴν πορεῖαν τῶν ἄλλων.

Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα λύεται εὐκολώτατα. Οἱ «καθυστεροῦντες» σκοτώνονται μ' ἕνα χτύπημα τοῦ λιθίνου ροπάλου, τρώγονται ἐπὶ τόπου καί...τὸ κακὸ διορθώνεται.

Αὐτὸ μοιάζει κάπως σὰν τὶς συνταγὲς τῶν κομπογιαννιτῶν: «Πονεῖ δόντι, βγάζει δόντι. Πονεῖ κεφάλι, κόψει κεφάλι...»

Ζητοῦνται ἐπειγόντως σφῆκες

Οἱ σφῆκες ποὺ θεωροῦνται ὡς ἐπιβλαβῆ ἔντομα στὴ δενδροκομία καὶ καταδιώκονται ἀγρίως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἔκαναν ἐπὶ τέλους τὴν τύχη τους: Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Καναδᾶ ἐξουσιοδότησε τὸν καθηγητὴ Μώρρις τοῦ Ζωολογικοῦ καὶ Παρασιτικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Λονδίνου ὅπως παραγγείλῃ στὴν Οὐγγαρία, ὅπου ἀφθονεῖ τὸ ἐν λόγῳ ἔντομο, μιὰ μεγάλην ποσότητα ἀπὸ ζωντανὲς σφῆκες.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐλήφθη γιατὶ ἀποδείχθηκε ὅτι ἡ σφῆκα εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς τῆς μυίγας «τσὲ—τσέ» ποὺ προκαλεῖ μὲ τὸ τσίμπημά της τὸν ἐγκεφαλικὸ λήθαργο στοὺς ἰθαγενεῖς πολλῶν περιοχῶν τοῦ Καναδᾶ.

Ἔτσι, ὅταν τὸν περασμένο Αὔγουστο τὸ οὐγγαρέζικο χωριὸ Ἴζσακ προσεβλήθη ἀπὸ ἑκατομμύρια σφῆκες, ποὺ ἀπειλοῦσαν ν' ἀποστερήσουν τοὺς χωρικοὺς ἀπὸ ὅλη τους τὴ συγκομιδὴ τῶν καρποφόρων δένδρων, κατάπληκτοι εἶδαν ὅτι ἡ κατάρα αὐτὴ μετεβλήθη σ' εὐλογία. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ καθηγητὴς Μώρρις προσέφερε 70 λίρες σὲ κάθε χωρικὸ ποὺ θὰ τοῦ μάζευε 100 σφῆκες!

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἕνα δλιβερὸ ρομάντσο

Αὐτὰ συνέβαιναν πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια, ὅταν εἶχε πιάσει ἕνας πυρετὸς τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ κατακτήσουν τὸ χρυσάφι. Φουρνιὲς ἔφευγαν κάθε βδομάδα οἱ χρυσοθῆρες γιὰ τὸν Καναδᾶ: εἶχαν ἀνακαλυφθῆ, λέει, νέες, τεράστιες φλέβες χρυσοῦ ἐκεῖ κάτω... Κι' εἶχαν ξεμυαλισθῆ νέοι — ἀμούστακα παιδιὰ ἀκόμη — μεσόκοποι, γέροι παπποῦδες... Τοὺς τραβοῦσε σὰν ἕνα μαγικὸ ὄνειρο γεμᾶτο ὑποσχέσεις εὐτυχίας τὸ χρυσάφι, ἐκεῖ μακρυά... Ἄλλοι ἐγύριζαν χαρούμενοι, εὐτυχισμένοι... Κι' ἄλλοι δὲν ἐγύριζαν ποτέ. Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ ρωτήσῃ γι' αὐτούς.. Οἱ χῆρες τους τριγυρνοῦσαν σὰν τρελλὲς στὸν δρόμο τὰ ροῦχα τους εἶχαν γίνει κουρέλια πιὰ ἀπὸ τὴ φτώχεια, ἀπ' τὶς στερήσεις: κι' ὅμως μια λάμψις ἐλπίδας, μιὰ λάμψις ἀρρωστιάρικη ἄστραφτε ἀκόμη στὰ μάτια τους...

Ἄ, ναί, ὁ πυρετὸς τοῦ χρυσοῦ...

Μόνο ὁ Χὰνς καὶ ἡ Ἔλσα δὲν εἶχαν προσβληθῆ ἀπὸ τὸν πυρετὸ αὐτόν. Ζοῦσαν τόσο εὐτυχισμένοι μέσα στὸ μικρὸ σπιτάκι, τὸ τόσο μικρὸ γιὰ τὴ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔκλεινε!... Ἕνα χρόνο τώρα ἦσαν παντρεμένοι. Ὁ Χάνς, ἕνα βράδυ ποὺ γύριζε κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειά του — ἅ εἶνε βαρειὰ ἡ δουλειὰ τοῦ λιμανιοῦ, τὸ καλοκαίρι, μὲ τὸ λιοπῦρι — συνάντησε, στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου ἕνα κοριτσάκι τόσο λεπτό, μὲ μιὰ τέτοια παρθενικὴν ἔκφρασι στὴ ματιά της!..

Τὰ βλέμματά τους, τότε, διασταυρώθηκαν, κι' ἔνοιωσαν κι' οἱ δυό τους τὸ ἴδιο χτυποκάρδι — ὅπως εἶχαν νὰ λένε ἀργότερα...

Ὁ Χὰνς ἔνοιωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πὼς αὐτὴ ἡ μικρούλα θὰ γέμιζε τὴν ὕπαρξί του — τὴν τόσο ἄδεια, τὴν τόσο σκοτεινὴ ἴσα μὲ τότε...

Ὁ Χὰνς πλησίασε τὴ μικρούλα. Μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε — αὐτός, ποὺ δὲν δείλιαζε ὅταν μιλοῦσε και στὴν πιὸ ξεσκολισμένη ἀκόμη γυναῖκα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἐπισκέπτονταν μαζὶ μὲ τοὺς φίλους του, τοὺς ἐργάτες τοῦ λιμανιοῦ — μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε σαστισμένα τὴν ρώτησε πῶς τὴ λέγαν.

—Ἔλσα..., ἀπάντησε αὐτή, χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε: Ἀχ, ναί... ἐργαζόταν κι αὐτὴ ὅλη τὴν ἡμέρα, μὲ τὸ βελόνι...Δὲν εἶχε στὸν κόσμο παρὰ ἕνα πατέρα: τόσο γέρο ὅμως, καὶ ποὺ βρισκόταν μακρυὰ στὴν πολιτεία... Ἦταν ἀναγκασμένη νὰ κερδίζῃ μονάχη της τὸ ψωμί της...

Ἀπὸ τότε ἐβλέπονταν ταχτικά. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐδούλευαν κι' οἱ δυό τους, χαρούμενα ὅμως τώρα, μὲ καρδιὰ ἀνάλαφρη... Ἐδούλευαν γιὰ κάποιο σπιτάκι, μὲ μιὰ κληματαριὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἕνα σπιτάκι ποὺ θὰ στέγαζε τὴν ἀγάπη τους, τὴ χαρούμενη φωνὴ τοῦ Χὰνς καὶ τὰ γλυκὰ τραγούδια τῆς Ἔλσας...

Καὶ τὸ ἀπέκτησαν τὸ σπιτάκι.

Ὁλόγυρά τους ὠργίαζεν ὁ πυρετὸς του χρυσοῦ.

Ἕνα βράδυ, ἡ Ἔλσα ὑποδέχθηκε γεμάτη ἀνησυχία τὸν Χάνς. Αὐτός, ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε, κατάλαβε πῶς ἡ γυναῖκα του κάτι τοῦ ἔκρυβε. Δὲν τῆς εἶπε τίποτε ὅμως. Περίμενε νὰ μιλήσῃ πρώτη αὐτή.

Καὶ νά: μετὰ τὸ δεῖπνο...

—Χάνς, τοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή. Χάνς.— σκέφθηκα πῶς... Δὲν βλέπεις πόσοι φεύγουν κάθε μέρα γιὰ τὸν Καναδᾶ, γιὰ τὸ χρυσάφι... Τί λές, λοιπόν; Δὲν θὰ μπορούσαμε ἴσως κι' ἐμεῖς.

Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Χὰνς πετάχθηκαν φλόγες.

—Ἔλσα!... Ἐσὺ ποτὲ δὲ μιλοῦσες για πλούτη... Πῶς, λοιπόν, σκέφθηκες τώρα, νὰ χωρισθῇς ἀπ' τὸν ἄνδρα σου;...

—Μὰ ὄχι, Χάνς μου... Δὲν θὰ χωρισθοῦμε... Μαζὶ θὰ φύγουμε... Δὲν φεύγουν τόσες γυναῖκες μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρες τους;...

—Ἔλσα... Κύτταξέ με καλά... Μήπως... μήπως...

—Ἀχ, ὄχι, Χάνς μου... Μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι, ἀγάπη μου... Καλά.. Ἂς μὴ φύγουμε... Ἂς μὴν πᾶμε πουθενά...

Ὁ Χὰνς σκέφθηκε λίγο.

—Θὰ ξεκινήσωμε αὔριο! εἶπεν ἀπότομα, μὲ βαρειὰ φωνή. Ναί. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του. Θὰ ξεκινοῦσαν αὔριο, μὲ τὸ πρῶτο καραβάνι... Κι' ἐὰν ἡ Ἔλσα εἶχε ζητήσει νὰ φύγῃ γιὰ νὰ συναντήσει ἴσως κάποιον ἐκεῖ κάτω, ὤ, τότε... — Κι' ἔσφιγγε τὶς γροθιές του μὲ λύσσα ὁ Χάνς...

Τώρα γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε πόσο μυστηριῶδες, πόσο σκοτεινό, πόσο ἄγνωστο γι' αὐτὸν ἦταν τὸ παρελθὸν τῆς γυναίκας του — τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ ποὺ εἶχε συναντήσει ἕνα βράδυ στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς του...

Ἔφθασαν στὸν Καναδᾶ μὲ τὸ πρῶτο καραβάνι.

Στοὺς δρόμους τῆς Πολιτείας κυκλοφοροῦσαν ἄνθρωποι κάθε φυλῆς: ὅλοι εἶχαν μιὰν ἀνήσυχη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό τους... Ὁ πυρετὸς τοῦ χρυσοῦ.

Ἡ Ἔλσα ὅμως δὲν διασκέδαζε μὲ τὸ παράξενο θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν ὁλόγυρα της. Προχωροῦσε, κυττάζοντας ἀνήσυχα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὡσάν, μέσα στὸ φανταχτερὸ αὐτὸ πλῆθος νἄψαχνε γιὰ νὰ βρῇ κάποιον. Ὁ Χάνς, χλωμός, μὲ τὰ χείλη σφιγμένα, τὴν ἀκολουθοῦσε...

Ἔξαφνα, ἀκούσθηκε μιὰ κραυγή. Ἡ Ἔλσα σταμάτησε, ἐγύρισε τὸ κεφάλι ἀνήσυχα.

—Θεέ μου, ψιθύρισε.

Στὴ γωνιὰ τοῦ πεζοδρομίου, μπρὸς ἀπ' τὴν εἴσοδο ἑνὸς καταστήματος, εἶχε μαζευθῆ κόσμος.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Χὰνς ἕναν Μεξικανὸ ποὺ στεκόταν κοντά του.

—Ὤ, συνηθισμένα πράματα..., ἀπάντησε αὐτὸς γελῶντας. Κάποιος γέρος — χρυσοθήρας, φαίνεται, καὶ τοῦ λόγου του! λιποθύμησε... Ἀπ' τὶς κακουχίες, ἀπ' τὸν κόπο, ἀπ' τὴ συγκίνησι γιὰ τὰ πλούτη ποὺ μάζεψε;... Ποιὸς ξέρει.

Ὁ Χὰνς γύρισε: ἡ Ἔλσα δὲν βρισκόταν ὅμως στὸ πλάϊ του. Εἶχε διασχίσει τὸ πλῆθος, εἶχε πλησιάσει τὸ γέρο... εἶχε πέσει μὲ λυγμοὺς πλάϊ του...

Ὁ Χὰνς τὴν ἔφθασε. Τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι.

—Ποιὸς εἶν' αὐτός' τὴν ρώτησε μὲ φωνὴ τρομερή.

—Εἶνε... ὁ πατέρας μου..., ἀπάντησε ἡ μικρούλα μέσ' στοὺς λυγμούς της. Εἶχα φύγει πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἀπὸ τὸ σπίτι, κρυφά, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ ζῶ κοντὰ του... Κι' ὅμως μὲ ἀγαποῦσε... Τώρα τὸν βλέπω... Ξεκίνησε καὶ ἦρθε ὡς ἐδῶ, γιὰ τὴν ευτυχία μας... Ἂν καὶ τὤξερε πως θα πέθαινε... γι' αὐτὸ μοῦ τηλεγράφησε... Ἄ! Πόσο θὰ εἶχε πικραθῆ τότε... Πόσο μετανοῶ, γιατὶ τὸν εἶχα περιφρονήσει...

—Μὰ γιατί;... γιατὶ εἶχες περιφρονήσει τὸν πατέρα σου;... τὴν ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Χάνς.

Ἡ Ἔλσα ὅμως δὲν ἀπάντησε. Ὁ γέρος ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ μὲ φωνὴ σιγανὴ ψιθύρισε:

—Ἄ... Ἦρθες λοιπόν, παιδί μου... Μπορῶ τώρα νὰ κλείσω ἥσυχος τὰ μάτια μου... Θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι... Σᾶς ἀφήνω πολὺ χρυσάφι... Καὶ πρὸ παντός... μὴ λυπᾶσαι, Ἔλσα μου... Σ' ἀγαποῦσα τόσο, ὥστε σὲ συγχώρεσα... Ἔλεγα, βέβαια, νὰ μάζευα πολὺ χρυσάφι, γιὰ νἄρχόμουν τότε κοντά σας... νὰ τὤρριχνα στὰ πόδια σας... καὶ νὰ σᾶς ζητοῦσα νὰ ξεχάσετε ποιὸς εἶμαι... καὶ νὰ μ' ἀφήσετε νὰ ζήσω σὲ μιὰ γωνιά, ἀπ' ὅπου ν' ἀναπνέω κι' ἐγὼ λίγο ἀπ' τὴν εὐτυχία σας... Ἀπόκαμα ὅμως... Δὲν πειράζει... Πεθαίνω εὐτυχισμένος... Μὴν κλαῖς, Ἔλσα μου... Μιὰ χάρι θὰ σοῦ ζητήσω ἀκόμα: νὰ μὲ ξεχάσῃς... νὰ ξεχάσῃς τὸν πατέρα σου... τὸν Δήμιο τῆς Χριστιανίας....

Ὁ γέρος ἔγειρε τὸ κεφάλι....

Ἦταν νεκρός.

Τὸ μικρὸ ἄσπρο σπιτάκι ἔγινε βίλλα θεόρατη, μὲ κήπους καὶ μὲ στέρνες...

Δὲν ἀντηχοῦσε ὅμως πλέον ἀπὸ μέσα τὸ χαρωπὸ γέλιο τῆς Ἔλσας...

ΚΑΡΕΝ ΜΠΡΑΜΣΟΝ

Σιλουέττες

ΜΑΡ. ΓΑΛ.

Κούκλα

Τ' ἁπαλὸ φωσφόρισμα γλυστροῦσε στὴν ἀτάραχη ἐπιφάνεια τῶν νερῶν καὶ ξαπλωνόταν ἴσαμε κάτω στὸ ἀπροσπέλαστο βάθος, σὲ μιὰ οὐντ' ἀμοὺρ ὁλόφωτη, ποὺ ἄφηνε ἀσημένιες ἀντανακλάσεις, σὰν ρευστὸ χαμόγελο ἢ σὰν φωτεινὸ ποίημα. Καὶ κάτω ἀπ' τὴ γοητεία τῶν ἀνταυγειῶν, τὴν ὥρα ποὺ κάθε τί γονάτιζε ναρκωμένο ἀπ' τὴν θεϊκιὰ εἰκόνα μιᾶς ἀσύγκριτης βραδυᾶς φάνηκε αὐτή, μιὰ ἀχτίδα παραπλανημένη, μιὰ πινελιὰ ἀπρόσεχτη, βιαστική, ἀπάνω στὸ ταμπλὼ τῆς ζωῆς, ἔτσι ἀπ' ἕνα χρωστῆρα γεμᾶτο δύναμι κι' ἁπαλότητα, ποὔδωσε μιὰ σκεφτικὴ ἔντασι στὸ ἄψυχο χρῶμα καὶ τὸ ζέστανε μὲ τὴ θέρμη ποὺ ξεγλυστράει ἀπ' τὴν ψυχή.

Μιὰ πινελιὰ ἀπρόσεχτη, βιαστική, ἀπάνω στὸ ταμπλὼ τῆς ζωῆς, σὰν γαλατερὴ σάρκα ἀπάνω σὲ κατάμαυρο βελοῦδο — πετάχτηκε ἀπὸ μιὰ ἰδιότροπη ἔντασι τοῦ χρωστῆρος νὰ πλάση κάτι ὄμορφο, πικάντικο, πλημμυρισμένο ἀπὸ ρεύματα ἀτίθεσσα κι' ἐπαναστατικά. Σὰν χρῶμα χυμένο ἀκαλάστατα, ἀνακατωμένο, ποὺ κάτω ἀπ' τὰ κύματα παιχνιδιάρικου ἀέρα, πέρνει παράξενες ἀποχρώσεις.

Χρυσάφι βενέτικο, χλωμό, μαλακό, κίτρινο χρυσάφι βενέτικο τὰ μαλλιά της. Δυὸ γαλανοὶ προσκυνητάδες τῆς χαρᾶς τὰ γαλανὰ φωτεινὰ της μάτια. Μικρό, λεπτὸ καὶ διάφανο τὸ πρόσωπό της, ποὺ σὰν εὐγενικὴ γαρδένια λικνίζεται σ' ἕνα ἀγαλματένιο, κουκλίστικο σῶμα, ποὺ ἀπάνω του μίλησε ἡ σμίλη ἑνὸς Σκόπα, ὅταν γύρω του ψιθύριζαν λαχτάρες οἱ πόθοι μεθυσμένων ἀπὸ γοητεία χειλιῶν.

Μέσα ἀπ' τὸ κεφάλι της θὰ περνᾶνε ἁρμονίες ἄγνωστες κι' ἀκατάληπτες, γιατὶ πότε θὰ εἶνε ἡ σκέψι της τρικυμισμένη κι' ἀπελπισμένη καὶ τότε ἡ ψυχή της θὰ νανουρίζεται σ' ὄνειρα ἀπραγματοποίητα, καὶ τότε, παραδομένη στὰ ρίγη τῆς φαντασίας της, θἄθελε νὰ σηκώση τὰ πανιὰ μιᾶς φανταστικῆς γολέττας καὶ νὰ ξεφύγη στὰ βάθη τοῦ πόντου καὶ ἐκεῖ νὰ ἀναπνεύση ἐλεύθερα καὶ νὰ νοιώση τὴν ἁλμύρα τῆς θάλασσας. Καὶ 'κεῖ βαθειά, μόνη ἀνάμεσα στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ θὰ μπορῆ ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά της καὶ νὰ τοῦ πῆ τὰ μυστικά της, ποὺ θὰ σκορπίσουν καὶ θὰ χαθοῦν στὸ ἄπειρο σὰν προσευχὲς στὴ μεγαλειότητα τοῦ ἀχανοῦς.

Ποιὸς ξέρει — ἀλήθεια — τί χρώματα, τί ἤχοι, τί ὁραματισμοὶ περνᾶνε μέσα στὴν ψυχή της κάτι τέτοιες ὧρες ποὺ βρίσκεται μὲ τὸν ἑαυτό της καὶ κυττάζει ἀόρατα ἀόρατες γραμμὲς στὸ ἄπειρο; Καὶ ποιὸς ξέρει ἂν πίσω ἀπ' τὸ φῶς τῶν γαλανῶν ματιῶν της δὲν γεννιῶνται πόθοι ποὺ ξεψυχᾶνε ἀπάνω στὸ ἄρωμα ὠχρῶν τριανταφύλλων;

LUX

ΝΕΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

Νοσταλγικὸ

Τῆς Πόλης στενάκια, σοκάκια
μπαλκόνια φαρδειὰ κι' ἁπλωτά,
μικρὰ κερασιὰ πασουμάκια,
χανοῦμ μὲ γιασμάκια ριχτά...

Τζαμιὰ μὲ ψηλοὺς μιναρέδες,
μικρὲς θολωτὲς ἐκκλησιές,
σαρίκια γκρενά, φερετζέδες
καὶ μύριων λογιῶν φορεσιές...

Σὰν ὄνειρο τώρα ἐγίνη
στὰ θάμπη τοῦ νοῦ μου τ' ἀχνὸ
γλυκειὰ ἡ φωνὴ τοῦ μουεζίνη,

ποὺ τὰ περασμένα ξυπνᾶ
κι' ἁπλώνει μὲ πόνο καὶ σβύνει
καὶ τὴ Νοσταλγία κερνᾶ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Τέρπειν ἅμα καὶ διδάσκειν

Γλωσσολογία

ΠΩΣ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ ;

Οἱ χωρικοὶ ἔχουν γιὰ κάθε μῆνα μιὰν ἰδιαίτερην ὀνομασία, σὲ μερικὰ δὲ μέρη τῆς Ἑλλάδος δὲν τοὺς ἀναφέρουν διόλου μὲ τὰ ὀνόματα ποὺ τοὺς ξέρομε. Στὴ γλῶσσα τῶν χωρικῶν λοιπὸν λέγονται:

Ὁ Ἰανουάριος	Κολαντάρης.
Ὁ Φεβρουάριος	Κλαδευτής.
Ὁ Μάρτιος	Βλαστάρης.
Ὁ Ἀπρίλιος	Λουλουδᾶς.
Ὁ Μάϊος	Καρπερός.
Ὁ Ἰούνιος	Θεριστής.
Ὁ Ἰούλιος	Ἁλωνάρης
Ὁ Αὔγουστος	Δρυμάρης.
Ὁ Σεπτέμβριος	Τρυγητός.
Ὁ Ὀκτώβριος	Τραγουδιστής.
Ὁ Νοέμβριος	Σποράρης.
Ὁ Δεκέμβριος	Ἀντριᾶς.

Πρακτική

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΤΕ ΧΑΡΤΗ ΜΥΙΟΚΤΟΝΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ;

Τώρα τὸ καλοκαῖρι δὲν ὑπάρχει ὀχληρότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὶς μυῖγες. Ἡ μυιγοπαγίδα ἢ «μυιοκτόνος χάρτης» εἶνε ἄριστος ἐξολοθρευτής των. Μπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε μόνοι σας τέτοιον. Οἱ μυιοπαγίδες αὐτὲς ἀποτελοῦνται συνήθως ἀπὸ κολλώδη οὐσία τοποθετημένη ἐπάνω σὲ χαρτὶ κοινό, σὲ σπάγγο ἢ καὶ σὲ σιδερένια σύρματα. Ἐσεῖς θὰ προτιμήσετε τὰ μεγάλα φύλλα μυιοκτόνου ἰξώδους χάρτου. Ἡ παρασκευὴ τῆς κολλώδους οὐσίας θὰ γίνη ὡς ἑξῆς: Θὰ πάρετε 5 μέρη ρετσινόλαδο καὶ 8 μέρη ρετσίνη σὲ σκόνη. Θὰ λυώσετε τὸ ρετσίνι στὸ λάδι, ζεσταίνοντας μέχρι βρασμοῦ καὶ θὰ χύσετε κατόπιν τὸ ζεστὸ μῖγμα σὲ στρώματα λεπτὰ ἐπάνω στὸ χαρτί.

Ἐθνολογία

ΓΙΑΤΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΝΕ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΙ ;

Ὁ διακεκριμένος νευρολόγος καὶ ψυχίατρος κ. Σ. Βλαβιανὸς ὑποστηρίζει σ' ἕνα τελευταῖο ἄρθρο του ὅτι ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶνε νευροπαθεῖς. Τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος, φέροντας μέσα του τὰ σπέρματα μιᾶς βαρυμένης κληρονομικότητος γίνεται ὁλοένα καὶ περισσότερο νευροπαθές. Τὰ συμπτώματα αὐτῆς τῆς νευρασθενείας ἐκδηλώνονται σωματικῶς καὶ ψυχικῶς σὲ κάθε σχεδὸν Ἕλληνα. Καὶ σ ω μ α τ ι κ ὰ μὲν εἶνε: α) ἡ σμίκρυνσις τοῦ ἀναστήματος, β) ἡ ὠχρότης καὶ ἡ ἀναιμία τῶν λαϊκῶν τάξεων γ) ἡ ἐλεεινὴ γαστρικὴ κατάπτωσις τῶν περισσοτέρων, δ) ἡ γενετήσιος ἐξάντλησις τοῦ ἄρρενος πληθυσμοῦ, ε) ἡ ἐξάντλησις τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε ἡ ἑλονοσία, φθίσι καὶ ἀλκοολισμός. Ψ υ χ ι κ ὰ δὲ συμπτώματα εἶνε: α) ἡ μεμψιμοιρία, β) ἡ ἔλλειψις θελήσεως, γ) οἱ ἰδέες ἀπογοητεύσεως, ἀπελπισίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, δ) τὸ εὐμετάλλακτον καὶ ἡ ἀστάθεια, ε) ἡ ἔλλειψις δυνάμεως πρὸς συνεχῆ καὶ εὐμέθοδον ἐργασίαν καὶ ὁ γρήγορος κορεσμὸς καὶ ἡ ταχεῖα κόπωσις, στ) ἡ φιλυποψία, ἡ ὁποία φτάνει μέχρι μανίας καταδιώξεως καὶ παραληρήματος, ζ) ἡ ἔλλειψις αὐτοπεποιθήσεως, η) ἡ νευρικότης καὶ τὸ εὐερέθιστον, θ) ἡ ἀναποφασιστικότης καὶ ἡ ἀμφιβολία, ι) οἱ φόβοι καὶ φόβοι συνήθως διάφοροι τελείως ἀδικαιολόγητοι, ια) ἡ εὐπιστία, ιβ) ἡ ραθυμία καὶ ὀκνηρία.

Ὥστε κατὰ τὸν κ. Βλαβιανὸ οἱ Ἕλληνες ἔχουν καὶ....ἐθνικὴν νόσο, τὴν νευρασθένεια !

Ὑγιεινή

ΠΟΣΟ ΝΕΡΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΝΩΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ;

Ἡ ποσότης τοῦ νεροῦ ποὺ μπορεῖ νὰ πιῆ ἀκινδύνως ἕνας ἄνθρωπος, τὸ καλοκαῖρι, ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας του, τοῦ βάρους καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ στομάχου του. Πάντως ἕ ξ η π ο τ ή ρ ι α νερὸ ἀνταποκρίνονται σ' ὅλες τὶς ἀνάγκες, χωρὶς νὰ λογαριάζεται τὸ νερὸ ποὺ περιέχεται στὶς τροφές. Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ πάσχουν ἀπὸ σοβαρὲς ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς, τοῦ στομάχου ἢ τῶν νεφρῶν πρέπει νὰ πίνουν λιγώτερο. Εἶνε καλὸ νὰ πίνετε τὰ ἕξη ποτήρια νερὸ κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: ἕνα τὸ πρωΐ νηστικοί, ἕνα πρὶν τὸ μεσημέρι, ἕνα τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀπὸ ἕνα στὸ κάθε φαγητό. Ὅταν ἱδρώνετε πολύ, θὰ αὐξάνετε φυσικὰ αὐτὴ τὴ δόσι.

Συνταγολογία

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΗΛΙΔΕΣ ΜΠΥΡΑΣ, ΚΑΦΕ, ΚΕΡΙΟΥ ;

Οἱ κηλῖδες ἀπὸ μπύρα σὲ ὑφάσματα ἄβαφα, καθαρίζονται μὲ πλύσιμο μὲ νερὸ καὶ σαπούνι. Σὲ ὑφάσματα βαμμένα ρίχνομε 10—12 σταγόνες θειϊκοῦ ὀξέος σ' ἕνα ποτῆρι νερό. Βρέχομε τὶς κηλῖδες μὲ τὸ διάλυμα αὐτὸ καὶ ξεβγάζομε ἐπιμελῶς μὲ νερὸ καθαρό.

Οἱ κηλῖδες ἀπὸ καφέ, σὲ ἄσπρα ροῦχα, ἀφαιροῦνται μὲ δυὸ πλυσίματα, τὸ πρῶτο μὲ νερὸ κρύο καὶ τὸ δεύτερο μὲ σαπουνόνερο ζεσταμένο σὲ 40 ἢ 50 βαθμοὺς ἑκατονταβάθμου. Ἔπειτα ἐκθέτομε τὸ ροῦχο στὸν ἀτμὸ τοῦ θείου. Σὲ ὑφάσματα χρωματιστὰ πλένομε τὶς κηλῖδες δυό—τρεῖς φορὲς μ' ἕνα κιτρινάδι αὐγοῦ ἢ τρεῖς φορὲς μ' ἕνα κιτρινάδι αὐγοῦ ὠμοῦ λυωμένου σὲ λίγο νερὸ χλιαρό. Οἱ κηλῖδες κεριοῦ, ἂν ὀφείλωνται σὲ καθαρὸ κερί, βγαίνουν ὅταν τὶς βρέξωμε μὲ καθαρὸ οἰνόπνευμα ἢ μὲ βενζίνη. Ἂν εἶνε λιπαρές, τότε μόνη ἡ βενζίνη ἀρκεῖ.

Ἱστορία

ΑΠΟ ΠΟΤΕ Η ΙΑΠΩΝΙΑ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΕΚΠΟΛΙΤΙΖΕΤΑΙ ;

Τὸ 1863 σκοτώθηκε ἕνας Ἄγγλος ὑπήκοος σὲ μιὰ συμπλοκὴ μὲ Ἰάπωνας. Ἀμέσως κατέπλευσε ὁ Ἀγγλικὸς στόλος, ὁ ὁποῖος ἐβομβάρδισε μίαν Ἰαπωνικὴ πόλι. Ἕνας ἄρχων, διοικητὴς τῆς περιοχῆς τοῦ Σιμονοζέκι, ἔκρινε σκόπιμο νὰ ἀνοίξη πῦρ ἐναντίον τῶν ξένων πλοίων. Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἕνας στόλος ἀποτελούμενος ἀπὸ βρεττανικά, Γαλλικά, Ὁλλανδικὰ καὶ Ἀμερικανικὰ πλοῖα κατέστρεψε τὰ πυροβολεῖα του καὶ διεσκόρπισε τοὺς Ἰάπωνας πολεμιστάς. Τέλος, ἡ συμμαχικὴ μοῖρα ἀγκυροβόλησε στὸ Κιότο καὶ ἐπέβαλε στὴν Ἰαπωνία συνθῆκες οἱ ὁποῖες τὴν ἀνάγκαζαν νὰ ἀνοίξη τὶς πύλες της στὸν ἔξω κόσμο. Ἀπὸ τότε ἡ Ἰαπωνία ἄρχισε νὰ προσαρμόζη τὸν ὀργανισμό της καὶ τὸν πολιτισμό της στὸ ἐπίπεδο τῶν λαῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὑπερέβη.

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΙΟΥΣ ΙΔΡΥΘΗΚΕ Η «Κ. Τ. Ε.»;

Ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἱδρύθηκε στὶς 28 Ἀπριλίου 1919 ἀπὸ τὸ συμβούλιον τῶν Τεσσάρων Δυνάμεων, Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας, Γαλλίας, καὶ Ἰταλίας. Κυρίως στὴν ἵδρυσί της πρωτοστάτησε ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Οὐΐλσων. Τὰ δικαιώματα τῆς Κ.Τ.Ε. καὶ σήμερα ἀκόμη εἶνε πολὺ περιωρισμένα, γιατὶ ἀντιπροσωπεύονται σ' αὐτὴν ὅλα σχεδὸν τὰ κράτη τοῦ κόσμου προασπίζοντας τὰ συμφέροντά τους. Κυρίως ὁ ρόλος τῆς Κ.Τ.Ε. εἶνε ρόλος διαιτητοῦ, ἀνίσχυρου ὅμως νὰ προλάβη ἐνδεχόμενον πόλεμον ἢ ἀδικίαν ἑνὸς ἰσχυροῦ κράτους κατὰ ἑνὸς ἀδυνάτου.

Πνευματισμός

ΤΙ ΕΙΝΕ Η «ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΓΡΑΦΗ»;

Στὸν πνευματισμό, αὐτόματος γραφὴ εἶνε μιὰ μέθοδος ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς νεκρούς. Ἡ αὐτόματος γραφὴ ἐπιτυγχάνεται μόνο ἀπὸ εὐαισθήτους ὀργανισμούς. Τὸ χέρι τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν γράφει χωρὶς τὴν θέλησίν τους, ὁδηγούμενο κατὰ τοὺς πνευματιστὰς ἀπὸ πνεύματα. Ἡ μέθοδος τῆς αὐτομάτου γραφῆς εἶνε ἀπὸ τὶς εὐκολώτερες γιὰ ἐπικοινωνία. Ὁ πειραματιζόμενος ἀποσύρεται σὲ ἀπολύτως ἥσυχο μέρος, συγκεντρώνει τὴν σκέψι του ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρα, ἀφοῦ τοποθετήση προηγουμένως ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι φύλλα χαρτιοῦ καὶ κρατήση στὸ χέρι ἕνα μολύβι. Σκέπτεται ἔντονα ὅτι τὸ χέρι του θ' ἀρχίση νὰ γράφη καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖο ἐπικαλεῖται, χωρὶς τὴν θέλησί του. Ἔπειτα ἀπὸ 10—15 λεπτά, τὸ χέρι τρέμει καὶ ἀρχίζει νὰ χαράζη ἀκανόνιστες γραμμές. Ἐφ' ὅσον ὅμως περνᾶ ἡ ὥρα σχηματίζονται γράμματα, λέξεις, φράσεις. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ πειράματος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν βαθμὸ ἐπιδεκτικότητος τοῦ πειραματιζομένου.

Ἐγκυκλοπαιδεία

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΛΗΓΟΥΝ ΕΙΣ—ΙΣΜΟΣ;

Μ α κ ι α β ε λ λ ι σ μ ό ς = Καταχθόνιοι σκοποί. Ἀ ρ ρ ι β ι σ μ ό ς = Τάσις πρὸς τὴν ἐξέλιξ καὶ τὴν πρόοδο. Ἀ χ θ ο σ α ρ ο υ ρ ι σ μ ό ς = Τεμπελιά. Ἀ β δ η ρ ι τ ι σ μ ό ς = Νωθρότης. Ν α ρ κ ι σ σ ι σ μ ό ς = Θαυμασμὸς τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ μας. Χ α φ ι ε δ ι σ μ ό ς = Κατασκοπεία. Ο ὑ μ α ν ι σ μ ό ς = Φιλανθρωπία. Ἀ τ α β ι σ μ ό ς = Μίμησις προγόνων, προγονοπληξία. Ο ὐ τ ο π ι σ μ ό ς = Πλάνη. Ν τ ε τ ε ρ μ ι ν ι σ μ ό ς = Ἀκριβολογία. Κ α σ σ α ν δ ρ ι σ μ ό ς = Κακοπιστία. Μ α λ θ ο υ σ ι α ν ι σ μ ό ς = Περιορισμὸς γεννετησίου ὁρμῆς. Ο ὑ ρ μ π α ν ι σ μ ό ς = Τάσις πρὸς ἐγκατάστασιν ἐκ τῆς ὑπαίθρου στὶς πόλεις.

Ὁ προδότης καλόγερος

Ἀπὸ τὸ χαλασμο τῶν Κολοκοτρωναίων

Γεννάρη τοῦ 1806 ἔφτασε τὸ Σουλτανικὸ φερμάνι στὸν Μορηᾶ νὰ χαλαστοῦν οἱ Κολοκοτρωναῖοι.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς δυνατώτερες οἰκογένειες κλεφτῶν κι' ἀρματωλῶν, ἀδέρφια καὶ ξαδέρφια καὶ μπαρμπάδες κι' ἀνήψια, ὁλόκληρη φάρα πολεμική. Οἱ Τοῦρκοι τοὺς τρέμανε κι' ὁ Σουλτᾶνος ἀπεφάσισε νὰ τελειώση μιὰ καὶ καλὴ μ' αὐτούς, κηρύσσοντας τὸν ἀπηνῆ διωγμό τους.

Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ἔχει ἀποθανατίσει αὐτὸν τὸν ἄγριο διωγμό:

Ἕνα μεγάλο σύγνεφο κι' ἕνα κομμάτι ἀκόμα
στους κάμπους ρίχνει τὰ νερὰ καὶ στὰ βουνὰ (τὰ χιόνια.
Δὲν εἶνε χιόνια μὲ νερό, μόν' εἶνε δάκρυα (μαῦρα,
τοῦ χύνει ὅλος ὁ Μορηᾶς γιὰ τὸ φερμάνι (ποὖρθε :
«Τοῦρκοι, Ρωμαῖοι, στ' ἄρματα, τοὺς κλέφτες (νὰ σκοτῶστε!
Τοὺς κλέφτες, τοὺς ἀρματωλούς, τοὺς Κολοκο- (τρωναίους!»

Ὁ Γέρος τοῦ Μορηᾶ, ὁ μετέπειτα ἀρχιστράτηγος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, εἶχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἑκατὸν πενῆντα παλληκάρια μαζί του: Ὅλοι συγγενεῖς του.

Μόλις ἔφθασε τὸ σουλτανικὸ φερμάνι, ξεσηκώθηκε ὅλη ἡ Πελοπόννησος στὸ πόδι.

Πολυάριθμα ἀποσπάσματα Τουρκαλβανῶν περιέτρεχαν τὴν ὕπαιθρον, κυνηγῶντας ἀπηνῶς τοὺς κλέφτες.

Χωριὰ ὁλόκληρα χριστιανικὰ ὑποχρεώνονταν νὰ βγοῦνε «παγάνα» γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς Κολοκοτρωναίους.

Ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἀπαγορευόταν στὸν καθένα Τοῦρκο ἢ Ρωμηὸ — νὰ δώση ἄσυλο ἢ καὶ ψωμὶ ἀκόμα, σ' αὐτοὺς ποὺ καταδιώκονταν.

Τοὺς κυνηγοῦσαν σὰν νὰ ἦσαν ἀγρίμια.

Χειμῶνας, κρύα, παγωνιές, χιόνια, βροχές, θύελλες.

Καί, μέσα στὴν ἄγρια, τὴν ἐχθρικὴ φύσι, οἱ Κολοκοτρωναῖοι γυρνοῦσαν ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, κι' ἀπὸ λημέρι σὲ λημέρι, πολεμῶντας, ὑποχωρῶντας, κάνοντας γιουρούσια, βαδίζοντας καὶ μαχόμενοι συνεχῶς, νύχτα καὶ μέρα.

Τοὺς χτύπησαν στὴν Ἀνδροῦσα, στὰ Μπούγα τῆς Μεσσηνίας, στὴ Μαρμαριά, παντοῦ.

Ὁ γέρος τοῦ Μορηᾶ ἦταν τῆς γνώμης πὼς ἔπρεπε νὰ καταφύγουν στὴ Ζάκυνθο, ὡς ποὺ νὰ ἠρεμήσουν τὰ πράγματα.

Οἱ ἄλλοι ὅμως δὲν τὸ θέλησαν.

—Ἐμεῖς δὲν πᾶμε στὴ Φραγκιά— τοῦ εἶπαν. Θέλομε νὰ πεθάνωμε ἀπάνω στὴν πατρίδα μας.

Ἀκόμα κι' ὁ νεώτερος ἀδερφός του, ὁ Γιάννης, ποὺ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀτιθάσσου χαρακτῆρος του ἐπωνομαζόταν Ζορμπᾶς, ἀντέτεινε στὸ σχέδιο αὐτό:

—Θέλω νὰ μὲ φᾶνε τὰ ὄρνια τοῦ τόπου μας! τοῦ εἶπε.

Κι' ἀφοῦ ἡ γνώμη του δὲν εἰσακούστηκε, ὁ γέρο Κολοκοτρώνης ἐτράβηξε πρὸς τὰ βουνὰ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ μπαϊράκι του ποὺ εἶχε ἀπάνω κεντημένο ἕνα Χ κι' ἄστρα μὲ φεγγάρι.

Στείλανε στὰ Δέρβενα γιὰ ζωοτροφίες, κι' ἀπὸ κεῖ τοὺς ἀπάντησαν: «Ἔχουμε βόλια καὶ μπαροῦτι».

Οἱ κλέφτες ἐκδικήθηκαν τὴν προσβολή, μὰ ξεσηκώθηκαν ἐναντίον τους ὅλα τὰ χωριά, Τοῦρκοι καὶ Ρωμηοί.

Πουθενὰ καταφύγιο, πουθενὰ ἕνας φίλος. Νηστικοί, ξαγρυπνισμένοι, πολεμῶντας ἀδιάκοπα, τριγυρνοῦσαν ἀπὸ διάσελο σὲ διάσελο κι' ἀπὸ λαγκάδι σὲ λαγκάδι.

Ἡ δημοτικὴ μοῦσα βρῆκε τρόπο νὰ παραστήση τὴ δραματικὴ αὐτὴ καταδίωξι:

Σήκω πουλάκι μ' τὴν αὐγὴ καὶ κάτσε σὲ κλα- (ράκι,
καὶ τίναξ' τὰ φτερούγια σου νὰ πέσουν οἱ δρο- (σοῦλες
καὶ μὴ λαλεῖς παράκαιρα, παράκαιρα τὴ νύχτα,
γιατ' ἡ λαλιά σου ἡ πικρὴ κι' ἡ παραπονεμένη
δείχνει σημάδια τῶν κλεφτῶν, τῶν Κολοκοτρω- (ναίων.
Δὲν ἔχουν τόπο νὰ σταθοῦν, λημέρι γιὰ νὰ (κάνουν...

Οἱ κλέφτες γυρίσαν στὰ Σαμπάλικα, ἔπειτα στὸ μοναστῆρι τῆς Βαλανιδιᾶς, κατόπιν τραβήξανε γιὰ τὴν Καλαμάτα.

Ὁ Κεχαγιάμπεης τοὺς κυνηγοῦσε μὲ δυὸ χιλιάδες Τούρκους καὶ μὲ δημίους ποὺ κουβαλοῦσανε παλούκια μαζί τους, γιὰ νὰ παλακώσουνε τοὺς κλέφτες.

Διαρκὲς κυνήγημα. Ὁ Κολοκοτρώνης, στ' ἀπομνημονεύματά του, τὸ περιγράφει παραστατικώτατα, μὲ τὴν ἁπλότητα τοῦ ἥρωος:

«Τὸ βράδυ ἐπήγαμεν εἰς τὸ Ἀλιτοῦρι καὶ ἐκεῖ μᾶς ἐπλάκωσαν Ἀνδρουσανοί, Λεονταρῖτες καὶ λοιποὶ ἕως 700 ἦλθαν τὴν αὐγήν, ἀρχίσαμε τὸν πόλεμο, ἡμεῖς ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ χωριό, τοὺς πήραμε κυνηγῶντας ἕως μίαν ὥρα μακρυά, τοὺς ἐπήραμε τέσσερα ἄτια, πολλοὶ ἐπνίγηκαν εἰς τὸ ποτάμι καὶ ἄλλους ἐσκοτώσαμε, καὶ πήραμε πολλὰς ζωοτροφίας καὶ πολεμοφόδια.

»Ἤκουσαν τὸν πόλεμον τὰ στρατεύματα ὅπου ἦσαν εἰς τὴν Σκάλα καὶ ἦλθαν εἰς βοήθειαν τῶν ἐδικῶν των. Ἡμεῖς ὀπισθογυρίσαμεν καὶ ἐκλεισθήκαμεν εἰς τὸ χωριὸ Ἀλιτοῦρι καὶ ἐπολεμήσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ βράδυ ἐτραβήξαμε τὰ σπαθιὰ κι' ἐπήγαμε κατὰ τὰ Ἀρκαδοχώρια· ἐπήγαμεν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ χωριὰ καὶ εὑρήκαμε 300 Τούρκους μέσα καὶ δὲν ἠμπορέσαμε νὰ πάρωμε ψωμί. Οἱ Τοῦρκοι, ἀφοῦ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἀλιτοῦρι βλέποντες τὸν τορόν μας ἐγύρισαν καὶ ἦλθαν ἀπὸ κοντὰ γυρεύοντάς μας. Ὁ Κεχαγιᾶς ἄρχισε νὰ παλουκώνη τοὺς χριστιανοὺς διὰ νὰ δώση φόβον εἰς τὸν κόσμον. Ἦλθαν οἱ Τοῦρκοι ἐπάνω μας, ἡμεῖς ἐφκιάσαμε ταμπούρια γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσουμε. Οἱ Τοῦρκοι ἦσαν ἐντόπιοι καὶ μᾶς ἔστειλαν νὰ φύγωμεν διότι μᾶς ἐφοβοῦντο ἀκόμη. Ἐφύγαμεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὰ Κοντοβούνια διὰ ψωμὶ καὶ ἔπειτα ἐπήγαμεν εἰς ἕνα βουνὸ νὰ λημεριάσωμεν· ἐστείλαμεν εἰς τοὺς φίλους μας διὰ νὰ εὕρουν καΐκια νὰ ἔβγουμε νὰ φύγουμε καὶ μᾶς ἀπεκρίθησαν ὅτι τὰ καΐκια ἀπὸ τὸν Πύργον ἕως τὸ Νιόκαστρον τὰ ἔχουν ἐμποδισμένα ὅλα, διὰ νὰ μὴν περάσωμεν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἐγυρίσαμε τότε εἰς τὰ μεσόγεια τῆς Πελοποννήσου· μᾶς ἐπῆραν ἀπὸ κοντὰ οἱ Τοῦρκοι, ἐπέρναμε ψωμὶ ἁρπακτά...»

Αὐτὴ ἡ κατάστασις, βέβαια, δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέση ἐπ' ἄπειρον.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ χωριστοῦνε σὲ μικρὰ μπουλούκια, γιὰ νὰ μποροῦν ἔτσι νὰ ξεφεύγουν εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν καταδίωξι τῶν Τούρκων.

Χώρισαν λέγοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλον:

—Καλὴν ἀντάμωσι στὸν κόσμο τὸν ἄλλον!

Ὁ γέρο Κολοκοτρώνης ἔμεινε μὲ 19 συγγενεῖς του καὶ μ' ἕναν καπετὰν Γιώργο ποὺ δὲν εἶχε ποῦ νὰ πάη.

Κ' ἡ καταδίωξις, φοβερή, ἄγρια, διαρκής, μέρα καὶ νύχτα, ἐξακολουθοῦσε...

Χωρίσαν ξανὰ σὲ τέσσερα μπουλούκια.

Ὁ Ἀντώνης Κολοκοτρώνης, μ' ἕναν ἄλλον ἐκρύφτηκε σὲ κάτι συγγενεῖς του κι' ἐγλύτωσε. Ὁ Δημητράκης Κολοκοτρώνης πῆγε μ' ἄλλους τρεῖς στὴ Βυτίνα, μὰ προδόθηκε, πιάστηκε καὶ σκοτώθηκε ἔπειτα ἀπὸ φριχτὰ μαρτύρια.

Ὁ Γιάννης Κολοκοτρώνης, ὁ Ζορμπᾶς, πῆγε μ' ἄλλους τέσσερες σ' ἑνὸς φίλου του σ' ἕνα χωριὸ τῆς Δημητσάνας. Μὰ δὲν τὸν βρῆκαν ἐκεῖ κι' ἐτράβηξαν στοὺς Αἱμναλούς, σ' ἕνα μοναστῆρι.

Βρίσκουν ἕναν καλόγερο, ποὺ προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς κρύψη μέσα σὲ κάτι δεμάτια ἀπὸ κληματόβεργες, ὥς ποὺ νὰ πάη νὰ τοὺς φέρη ψωμί.

Μὰ δὲν πῆγε γιὰ ψωμί. Νὰ πῶς ἀποθανάτισε τὴν προδοσία του τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι:

Καλόγερος ἐκλάδευε στοὺς Αἱμναλοὺς στ' ἀμ- (πέλι.
βλέπει δυὸ κλέφτες κ' ἔρχονται, δυὸ λεροφορε- (μένους·
ἀπὸ μακρυὰ τὸν χαιρετοῦν κι' ἀπὸ μακρυὰ τοῦ (λένε
«Γιὰ κρύψε μας, καλόγερε, κρύψε μας μπουρα- (ζέρη
ψωμί, κρασί, γιὰ φέρε μας τ' εἴμαστε πεινα. (σμένοι.
—Ἐλᾶτε μπᾶτε στὸ ληνό, νὰ κάμετε λημέρι.
—Τήρα καλά, καλόγερε, νὰ μὴ μᾶς μαρτυ- (ρήσης
σοῦ κόβει ὁ Γιῶργος τὰ μαλλιὰ κι' ὁ Γιάννης (τὸ κεφάλι !»
Καὶ τὸν ἀνήφορο ἔκαμε, στὴ Δημητσάνα πάει,
κι' εὐθὺς τελάλη ἔβαλε σὲ τρεῖς μεριὲς στὴ

Ο Ζορμπᾶς ἦταν ὁ φοβερώτερος διώκτης τῶν Τούρκων

Ἕνα φάντασμα πάνω στὰ κύματα

Ὁ θρῦλος τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικοῦ

Ἄκουσα νὰ τὸν διηγῆται γιὰ πρώτη φορὰ ἕνας γέρος ψαρᾶς τοῦ κόλπου, μιὰ νύχτα μὲ ἀέρα καὶ μὲ θύελλα γεμάτη βροντὲς καὶ ἀστραπές, μέσα στὴν καλύβα του, ποὺ τὰ κύματα χτυποῦσαν ὀργισμένα στὸ μῶλο τοῦ λιμανιοῦ.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου γινότανε ποῦ καὶ ποῦ βραχνή, μυστηριώδης, σὰ νὰ ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὰ τρίσβαθα τοῦ εἶναι του κι' ἄλλοτε πάλι ἀντηχοῦσε μεταλλικὴ καὶ στριγγλιάρικη.

«Ἦταν —ἄρχισε— ἕνας ψαρᾶς ὡραῖος καὶ νέος μὲ ἕνα γερὸ καλοφτιαγμένο κορμὶ καὶ μὲ μπράτσα Ἡρακλῆ, ποὺ σὲ κάθε κίνησί του ξεπετάγονταν οἱ ἀτσαλένιοι του μῦς.

Ἦταν εἴκοσι χρόνων, ἰνδιάνος καὶ τὸν λέγανε Τὸ - Τόκο, ποὺ στὴν γλῶσσα των σημαίνει «δόντι τῆς τίγρεως».

Πηγαίναμε μαζὶ στὸ ψάρεμα.

Ἦταν παντρεμένος. Ἡ γυναῖκα του ἦταν μιγάς. Ὡραία κι' ἐκείνη. Εἶχε μιὰ φυσικὴ καὶ ἄγρια ὀμορφιά. Κάτι μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες. Κι' ἕνα προσωπάκι μπρούντζινο, γλυκό.

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΑΓΑΠΗ

Ὅταν μαζί μου μέσα στὴ βάρκα ὁ Τὸ - Τόκο, κουραζόταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ κουπιά, σταματοῦσε νὰ μοῦ μιλήση γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε στὴ γυναῖκα του.

Πράγματι τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ, μ' ἕναν ἔρωτα φοβερὸ καὶ τρομερὸ ἀπὸ κείνους ποὺ συναντᾶ κανεὶς μονάχα σὲ μανιακούς.

Μ' ἕναν ἔρωτα ποὺ γεννιέται μέσα στὴ σιωπὴ καὶ κάτω ἀπὸ τὶς φλογερὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου.

Μ' ἕναν ἔρωτα ἀπὸ κείνους ποὺ τὰ φιλιὰ μοιάζουν μὲ δαγκωματιὲς καὶ τ' ἀγκαλιάσματα εἶνε τόσο δυνατὰ ποὺ τσακίζουν τὴ ραχοκοκκαλιά.

Κι' ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη του ἔκλεινε τὰ μάτια, σὰν νὰ βυθιζόταν σὲ κάποιο γλυκὸ ὄνειρο, καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τὸ κορμί του ὅλο ταραζότανε.

Ἐκεῖνος ἦταν εὐτυχής. Ἡ εὐτυχία ὅμως δὲν εἶνε ποτὲ αἰώνια.

Κάποια νύχτα ἥρεμη ἐνῷ ἑκατομμύρια ψάρια κάναν τὴ θάλασσα νὰ φωσφωρίζῃ κάτι χρειάστηκα—δὲν θυμᾶμαι τί—καὶ πῆγα στὴν καλύβα του νὰ τὸ ζητήσω.

Ἐκεῖ, μόλις ἔφτασα, καὶ πρὶν νὰ μπῶ ἀκόμη μέσα ἄκουσα κλάματα, ἄκουσα λόγια ποὺ παγώνουνε τὸ αἷμα, τόσο παγερὰ ποὺ φοβήθηκα νὰ σπρώξω τὴν πόρτα καὶ ἔσκυψα μονάχα νὰ κυττάξω ἀπὸ μιὰ τρύπα ἀνοιχτὴ ἀνάμεσα σὲ δυὸ καλάμια.

Καὶ αὐτὸ ποὺ εἶδα μὲ γέμισε ἀπὸ φόβο καὶ κατάπληξι.

ΜΙΑ ΣΚΗΝΗ ΖΗΛΟΤΥΠΙΑΣ

Ὁ Ἰνδιάνος Τὸ - Τόκο κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴ γυναῖκα του τόσο σφιχτὰ ποὺ θαρροῦσα πὼς ἤθελε νὰ τῆς τσακίσῃ τὰ κόκκαλα καὶ τῆς ἔλεγε:

—Εἶνε ἕνας ἄσπρος ἔ; Πές το. Λευκὸς εἶνε; Θέλω νὰ μάθω τ' ὄνομά του.

Ἦταν τρομερὸ νὰ τὸν ἔβλεπε κανείς, νὰ ἔβλεπε τ' ἀτσαλένια ἐκεῖνα μπράτσα νὰ μαγκώνουν μὲ τόση δύναμι τὴν ἁπαλὴ της σάρκα.

Κατάλαβα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σκηνὴ ζηλοτυπίας χωρὶς βάσι καὶ περίμενα νὰ περάσῃ ἡ φουρτούνα.

Πράγματι σιγὰ - σιγὰ οἱ φωνὲς λιγόστεψαν, γίνηκαν ψιθυρισμοὶ καὶ κατέληξαν σὲ φιλιὰ καὶ χάδια.

Ἀφοῦ ἡσύχασαν, ἡ γυναῖκα του τοῦ γύρεψε νὰ τὴν βγάλῃ ἔξω γιὰ νὰ περπατήσουνε λιγάκι στὴν ἀκρογιαλιά.

Αὐτὸς ἐδέχτηκε μὲ χαρὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο τοὺς εἶδα νὰ βγαίνουν καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΜΕ ΤΟ ΣΤΙΛΕΤΟ

Εἶχα κρυφτῆ καὶ τοὺς κύτταζα, ὅταν ξαφνικά, πίσω ἀπὸ ἕνα γιγάντιο δένδρο, ποὺ ἦταν πεσμένο, εἶδα νὰ φανερώνεται μιὰ σκιά. Πρὶν προφτάσω νὰ φωνάξω, ἕνα χέρι μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ἔμπηξε στὸ λαιμὸ τοῦ Ἰνδιάνου ἕνα πελώριο στιλέτο.

Τὸ οὐρλιαχτὸ ποὺ ἄκουσα ἦταν τρομερό, ἔμοιαζε μὲ βρυχηθμὸ πληγωμένου λιονταριοῦ. Ἡ ἀναπνοή μου σταμάτησε.

Ὁ Ἰνδιάνος ἐλύγισε κι' ἔπεσε. Ὁ δολοφόνος τὸν ἔφερε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τὸν ἔρριξε στὴ θάλασσα. Ἔπειτα γύρισε πίσω στὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε μείνει σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἀκίνητη καὶ εἶδα τότε τοὺς δυό τους ν' ἀγκαλιάζωνται καὶ νὰ φιλιοῦνται μὲ πάθος.

Πετάχτηκα ἀπὸ τὴ θέσι μου καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ φωνάξω, ὅταν βλέπω τὸν Ἰνδιάνο, ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῆ μερικὰ μέτρα ἀπὸ τὴν ἀκτή, νὰ κουνιέται, νὰ σηκώνεται καὶ νὰ βγάζῃ ἕνα οὐρλιαχτὸ ποὺ ἔμοιαζε μὲ μούγκρισμα βωδιοῦ.

Σηκωθήκαν οἱ τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ μου ἀπὸ τὸν τρόμο.

Οἱ ἄλλοι μόλις τὸν εἶδαν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ νερὸ πῆραν δρόμο κι' ἐξαφανίστηκαν μέσα στὸ δάσος.

Καὶ ὁ Ἰνδιάνος Τὸ - Τόκο δὲν ἐπέθανε.

Γυρίζει ὅλο τὸν Μεξικανικὸ Κόλπο γιὰ νὰ συναντήσῃ τοὺς δυὸ δολοφόνους του.

Ὅταν ἕνα καράβι συναντᾷ τρικυμία πάνω ἀπὸ τὰ κύματα στριφογυρίζει ἡ σκιὰ τοῦ Τὸ - Τόκο.

Ὅταν τὴ νύχτα ἀκούγωνται στὴ θάλασσα οὐρλιαχτὰ καὶ θρῆνοι εἶνε ἐκεῖνος ποὺ κλαίει καὶ σπαράζει.

Τὸν ἔχουν δῆ στὴ μέση τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὰ καὶ στὰ ἀκρογιάλια τῆς Νορβηγίας μαῦρος καὶ τρομερὸς ν' ἀπομακρύνεται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΛΟΜΠΑΡΔΟ

—o—

Μεχλικό

Ἕνα περίεργο ψάρι

Ἀνάμεσα στὶς χιλιάδες εἰδῶν ψάρια ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλες τὶς θάλασσες τῆς γῆς, ζῆ κι' ἕνα περίεργο ψάρι, ποὺ ἡ ἐπιστήμη τὸ ὀνομάζει Μεχλικό. Τὸ ψάρι αὐτὸ ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν «τετραδοντιδῶν», ἡ ὁποία διακρίνεται γιὰ τὸν περίεργο σχηματισμὸ ποὺ ἔχει τὸ στόμα τῶν ψαριῶν ποὺ ἀνήκουν στὸ εἶδος της. Τὸ ψάρι αὐτὸ ἀντὶ δοντιῶν ἔχει ἕνα εἶδος κοφτεροῦ ρύγχους ποὺ εἶνε σχισμένο στὴ μέση, στὸ πάνω καὶ στὸ κάτω μέρος κατὰ τρόπον ὥστε τὸ σύνολό του νὰ φαίνεται σὰν τέσσερα δόντια.

Τὰ Μεχλικὸ ζοῦν στὶς τροπικὲς θάλασσες καὶ γενικὰ σ' ὅλες τὶς θάλασσες τῶν θερμῶν περιοχῶν. Ἔχουν σχῆμα μακρουλό, ὅπως ὅλα τὰ ψάρια, ὁ οἰσοφάγος τους ὅμως εἶνε πάρα πολὺ ἐλαστικὸς καὶ ἀνοίγει τόσο πολύ, ὥστε μποροῦν νὰ καταπίνουν μεγάλη ποσότητα ἀέρος. Ὁ ἀέρας αὐτὸς δὲν παραμένει μέσα στὰ ἀναπνευστικά τους ὄργανα, ἀλλὰ μέσα σ' ἕναν εἰδικὸ «θήλακα», ποὺ στηρίζεται πάνω στὸ περιτόναιο. Ἕνα εἰδικὸ νεῦρο σταματάει τὸν ἀέρα—κατὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ψαριοῦ—στὸν φάρυγγα, τὸ ὁποῖο ἔτσι μπορεῖ νὰ φουσκώνῃ καὶ νὰ ξεφουσκώνῃ κατὰ βούλησιν. Τὸ φούσκωμα αὐτὸ καὶ τὸ ξεφούσκωμα εἶνε καὶ τὸ μοναδικὸ μέσο ἀμύνης τοῦ μεχλικό.

Στὶς ὄχθες τῶν τροπικῶν θαλασσῶν, ὅπως ἐπίσης καὶ στὶς ὄχθες τοῦ Νείλου στὴν Αἴγυπτο, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ζέστης καὶ τῆς ξηρασίας, βρίσκονται στὴν ἄμμο μεχλικὸ φουσκωμένα καὶ ἀποξηραμένα, ποὺ τὰ μαζεύουν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν ὡς..παιχνίδια.

Τὰ μεχλικὸ εἶνε πολὺ μέτριοι κολυμβηταί. Μόλις ἕνα μεχλικὸ ἀπειληθῆ ἀπὸ κανέναν κίνδυνο, ἀνεβαίνει ἀμέσως στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ καταπίνει τόσην ποσότητα νεροῦ, ὥστε νὰ μὴ χάσῃ ἐντελῶς τὸ σχῆμα του καὶ νὰ γίνῃ σφαιρικό. Ὕστερα ἀναποδογυρίζεται, ἐπιπλέοντας πάντα στὸ νερὸ κι' ἔτσι μὲ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ ἐπάνω ἀφήνεται νὰ παρασύρεται πρὸς τὸ ρεῦμα.

Ἂν παρ' ὅλην αὐτὴ τὴν τεχνικὴ μεταμφίεσί του ὑποστῆ καμμιὰν ἐπίθεσι, ξεφουσκώνει ἀμέσως καὶ ἐνῷ ὁ ἀέρας ποὺ βγαίνει ἀφήνει ἕνα σφύριγμα, τὸ μεχλικὸ πετάει νερὸ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Κατόπιν ὅταν ἀπελπιστῆ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἀμύνης, τὸν πλησιάζει καὶ προσπαθεῖ λυσσασμένο ἀπὸ θυμὸ νὰ τὸν δαγκώσῃ ὅπου προφθάσῃ. Τελικὰ ὅμως νικιέται καὶ καταβροχθίζεται ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του. Ὡστόσο τὸν ἐκδικεῖται μετὰ τὸ θάνατό του: Τὸ κρέας του εἶνε δηλητηριῶδες, καὶ σπάνια ὁ ἐχθρὸς ποὺ θὰ φάῃ ἕνα μεχλικὸ κατορθώνει νὰ γλυτώσῃ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο.

(χώρα:
«Μὲς στὸ λημὸ γιατάκιασσα τοὺς Κολοκοτρω-(ναίους,
μικροὶ μεγάλοι στ' ἄρματα, τοὺς κλέφτες νὰ (σκοτῶστε»

Ὅλοι ἀναστατώθηκαν. Τοῦρκοι καὶ ραγιάδες βγῆκαν παγάνα γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς κλέφτες.

Περάσαν ἀπὸ τὸ λημό, προσποιήθηκαν πὼς διάβαιναν τυχαῖα, κι' ἀφήσανε ἀρκετοὺς κρυμμένους μέσα σὲ μιὰ ρεματιά.

Ἔπειτα γυρίσαν πίσω.

Ὁ Γιάννης ὁ Ζορμπᾶς κατάλαβε τότε τὴν προδοσία.

Ἔρριξε μιὰ μπαταριά, οἱ Τοῦρκοι ἀπαντῆσαν.

Τὸ τουφεκίδι βάσταξε ὥρα, μὰ οἱ κλέφτες δὲν παραδίνονταν.

Τότε οἱ Τοῦρκοι στείλανε καὶ φέρανε ἀπὸ τὴ Δημητσάνα ὅσο θειαφοκέρι ἤτανε στὰ μαγαζιά. Τὸ κάμανε κουβάρι κι' ἀνάβοντάς του, τὸ ρίξανε πάνω στὰ κλήματα τοῦ λημοῦ.

Γέμισε ὁ τόπος φωτιὰ καὶ βρῶμα ἀπὸ τὸ θειάφι.

Οἱ κλέφτες ἀναγκαστῆκαν νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν κρύπτη τους μὲ τὰ γιαταγάνια στὰ χέρια.

Πολεμήσανε στῆθος μὲ στῆθος. Οἱ Τοῦρκοι ἦσαν πάμπολλοι, οἱ τουφεκιὲς τους πέφτανε σὰν βροχή.

Δὲν ἔμεινε ἕνας κλέφτης ζωντανός...

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ὁ τρελλὸς ἑκατομμυριοῦχος

Ἕνα θῦμα τοῦ Μαμωνᾶ

Ὁ Γιοὺβ Ρόμπλες—ἕνας καθαρόαιμος ἰνδομεξικανός— ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴν οἰκογένειά του στὰ περίχωρα τοῦ Πανοῦκο.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς κακὲς συνήθειες ποὺ ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς περιφερείας.

Ἕνα Σαββατόβραδο ὁ Γιοὺβ δὲν ἐπέστρεψε σπίτι του καὶ ἐμφανίσθηκε μονάχα τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης. Ἡ γυναῖκα του τὸν ὑποδέχτηκε μὲ φωνὲς καὶ τὸν γέμισε μὲ διάφορες ἐρωτήσεις.

—Ἤσουνα στὴν ταβέρνα; τἄπινες ἔ;... Ἔπαιξες κιόλας;... Θάχασες ἀσφαλῶς...

Ντροπιασμένος ὁ Γιοὺβ ὡμολόγησε ὅτι ἔμπλεξε μὲ κάτι φίλους ποὺ τὸν ἔπεισαν νὰ πᾶνε νὰ παίξουν στὴν ταβέρνα τῆς «Χρυσῆς βροχῆς», κι' αὐτὸς ἦταν τόσο ἀφηρημένος, ποὺ δὲν κατάλαβε πότε κιόλας ξημέρωσε. Ὄχι, ὄχι, δὲν εἶχε πιῆ. Εἶχε παίξει μονάχα. Ἔπαιξε, ἀλλὰ κέρδισε, δὲν ἔχασε. Κέρδισε εἴκοσι δολλάρια καὶ εἶχε τὸ ἑβδομαδιάτικο ὁλόκληρο.

Τότε ἡ γυναῖκα του μαλάκωσε, ἀλλὰ τοῦ πῆρε τὰ λεφτά.

—Καὶ τώρα, εἶπε στὸ σύζυγό της, πρέπει ν' ἀρχίσῃς νὰ δουλεύῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου πιά, κι' ὄχι γιὰ κεῖνον τὸν παληοχασάπη, τ' ἀφεντικό σου. Πρέπει νὰ γίνῃς κι' ἐσὺ ἀφεντικό. Μὲ 18 δολλάρια θ' ἀγοράσῃς μισὸ βῶδι καὶ θὰ τὸ πουλήσῃς, νὰ ὠφεληθῆς τὰ κέρδη μόνος σου.

Κι' ἔτσι τὸ μισὸ βῶδι ἀγοράσθηκε καὶ πουλήθηκε λιανικῶς μὲ καλὸ κέρδος, γιατὶ ὁ Γιοὺβ εἶχε πολλοὺς φίλους. Ἔπειτα ἀγόρασαν ὁλόκληρο βῶδι, ἕνα κατσίκι, ἕνα γουρούνι, ἕνα πρόβατο, καὶ στὸ τέλος ὁ Γιοὺβ κατώρθωσε νὰ ἔχῃ τὸ καλλίτερο χασάπικο στὸ Πανοῦκο.

Τότε βρέθηκε στὴν ἀνάγκη ν' ἀγοράζῃ ζωντανὰ πιὰ τὰ ζῶα, γιὰ νὰ τοῦ κοστίζουν ἀκόμη φθηνότερα.

Μιὰ χήρα δίπλα στὸ σπίτι τους εἶχε ἕνα οἰκόπεδο. Τὸ νοίκιασε φτηνὰ καὶ μάζεψε σιγὰ—σιγὰ πολλὰ καὶ διάφορα ζῶα ποὺ τὰ ἔσφαζε, τὰ πουλοῦσε καὶ κέρδιζε διαρκῶς.

Στὸ τέλος ὁ Γιοὺβ ἀγόρασε καὶ τὸ κτῆμα κι' ἔγινε ἰδιοκτήτης.

Τὰ χρόνια πέρασαν καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Γιοὺβ ἔγιναν πιὰ ἄνδρες.

Μιὰ μέρα φτάσανε στὴν πόλι τους διάφοροι ξένοι ποὺ ψάχνανε καὶ παρατηροῦσανε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὸ ἔδαφος.

Τὸ μυστικὸ ἐπὶ τέλους μαθεύτηκε. Οἱ ξένοι αὐτοὶ εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ βροῦν πετρελαιοφόρους πηγές. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀγόρασαν πολλὰ κομμάτια γῆς, ἐπρότειναν καὶ στὸν Γιοὺβ ν' ἀγοράσουν τὸ κτῆμα του.

Οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ δὲν ἤθελε ὁ Γιοὺβ. Καὶ ποῦ θὰ ἔβοσκε τὰ ζῶα του;

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μῆνες, τὸν ἔπεισαν, νὰ τὸ παραχωρήσῃ παίρνοντας ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα κι' ἀκόμη νὰ τοῦ δώσουν καὶ ἕνα τόσο τὰ ἑκατὸ ἀπὸ τὰ κέρδη, χωρὶς νὰ τοῦ στερήσουν τὸ δικαίωμα νὰ βόσκῃ στὸ ἴδιο μέρος καὶ τὰ ζῶα του.

Ὅταν ὁ Γιοὺβ ἐπῆγε νὰ ὑπογράψῃ τὸ συμβόλαιο, ἐρώτησε ποῦ εἶνε τὰ λεφτά.

—Νάτα, εἶπε κάποιος, δείχνοντάς του μιὰν ἐπιταγὴ τραπέζης.

—Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ Γιοὺβ.

—Μιὰ ἐπιταγὴ γιὰ ἕνα ἑκατομμύριο φράγκα.

—Ὄχι, αὐτὸ εἶνε ἕνα κομμάτι χαρτί.

Προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν ὅτι τὸ χαρτὶ αὐτὸ ἀντιπροσώπευε ἀσῆμι καὶ χρυσάφι, ἀνώφελα ὅμως. Κι' ἔτσι ἡ ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου ἀναβλήθηκε, ὥς που νὰ τοῦ φέρουν τὴν ἀξία σὲ μετρητά.

Μιὰ μέρα φτάσανε λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ Γιοὺβ ἑκατοντάδες σακκιὰ ἀπὸ ἀσημένια καὶ χρυσᾶ νομίσματα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Γιοὺβ δὲν ἐμίλησε μόλις τὰ εἶδε. Πλησίασε, ἄνοιξε κι' ἔπιασε μιὰ φουχτιὰ ἀπὸ νομίσματα.

Τὰ χάϊδεψε καὶ ρώτησε:

—Ἔ, εἶνε ὅλα...δικά μου;

Καὶ ὅταν τὸν βεβαίωσαν ὅτι εἶνε δικά του, εἶπε καὶ πάλι:

—Δὲν φανταζόμουνα ὅτι ὑπάρχει τόσο πολὺ χρῆμα στὸν κόσμο.

Ἡ ἰδιοκτησία ἑνὸς τόσο μεγάλου πλούτου τὸν ἐπλημμύρισε ἀπὸ κατάπληξι καὶ φόβο.

Ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται τὸν καθένα, ἀκόμα καὶ τοὺς δικούς του.

Μὲ τὸ τουφέκι στὸ χέρι, ἔμενε ὁλόκληρη νύχτα μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν τὰ λεφτά, φυλῶντας τα νὰ μὴν τὰ πάρουν κλέφτες.

Ὅλες οἱ προσπάθειες τῆς γυναίκας του καὶ τῶν παιδιῶν του δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν πείσουν νὰ ξαπλώσῃ μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ κοιμηθῆ στὸ κρεββάτι του.

Δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ δωμάτιο μὲ τὰ χρήματα, ἀκόμα οὔτε τὴν ὥρα τοῦ τραπεζιοῦ. Μὰ καὶ δὲν ἤθελε οὔτε κἂν νὰ δοκιμάσῃ τὰ φαγητά τους, ἀπὸ φόβο μὴν τὸν δηλητηριάσουν.

Μὲ τὸν καιρὸ ἡ μανία του αὐτὴ ἔπαιρνε μιὰν ἀλλόκοτη τροπή.

Κουβάλησε στὸ σπίτι του ἕνα τεράστιο κιβώτιο μέσα στὸ δωμάτιο καὶ μέσα σ' αὐτὸ ἄδειασε ὅλα τὰ νομίσματα. Διασκέδαζε λοιπὸν νὰ τὰ φουχτιάζῃ καὶ νὰ τὰ ἀδειάζῃ πάλι μέσα, περνῶντας τα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

Τὶς περισσότερες φορὲς γδυνότανε κι' ἔμπαινε ὁλόγυμνος μέσα στὸ μεγάλο κιβώτιο καὶ σκεπαζότανε μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσῆμι.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ του δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν πῶς ζῆ ἀκόμα χωρὶς νὰ τρώῃ καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν ἐπιβλέπουν, γιὰ νὰ ξεδιαλύνουν αὐτὸ τὸ αἴνιγμα.

Ἀνακάλυψαν λοιπὸν ὅτι τὴ νύχτα, ἀφοῦ ὅλοι πήγαιναν στὴν κάμαρά τους νὰ πλαγιάσουν, αὐτὸς πήγαινε στὸ κοτέτσι, ἔπνιγε μιὰ κόττα, τὴν μαδοῦσε καὶ τὴν ἔψηνε. Τὴν ἔτρωγε κατόπιν χωρὶς ψωμί.

Ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ πετρελαίου ἀπὸ τὸ κτῆμα τοῦ Γιοὺβ προχωροῦσε κανονικά.

Καὶ ἄλλα νέα νομίσματα προέκυπταν ἀπὸ τὰ κέρδη καὶ πλήθαιναν μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ποὺ δὲν εἶχαν λιγοστέψει οὔτε κατὰ ἕνα κομμάτι, ἀφοῦ τὰ κέρδη τοῦ χασάπικου, ποὺ διατηροῦσαν τὰ παιδιά του ἐπαρκοῦσαν γιὰ τὴν πλούσια συντήρησι τοῦ σπιτιοῦ.

Τέλος ὁ δυστυχὴς Γιοὺβ κατάντησε τόσο κακὸς κι' ἐπιθετικός, ποὺ ἐθεωρήθηκε ὡς ἐπικίνδυνος γιὰ τὸ σπίτι καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Ἀποφάσισαν τότε νὰ τὸν μεταφέρουν σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

Τὶς πρῶτες ἡμέρες ἦταν κάτι τὸ τρομερὸ γιὰ τὸν Γιούβ. Ἀρνιώτανε καὶ νὰ φάῃ καὶ ἀναγκάζονταν νὰ τὸν ταΐζουν μὲ τὸ ζόρι.

Τέλος ἔγινε πιὸ λογικός, κι' ἀποφάσισε νὰ τρώῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους τῆς δυστυχίας του.

Ἀκόμα βρίσκεται στὸ φρενοκομεῖο ὁ Γιούβ. Φορεῖ στὸ κεφάλι του ἕνα ψάθινο καπέλλο μὲ φτερά, κατὰ τὸ ἰνδιάνικο ἔθιμο καὶ διαρκῶς μιλᾷ γιὰ τὰ πλούτη του.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Γιοὺβ Ρόμπλες, τοῦ ἑκατομμυριούχου ποὺ καταστράφηκε ἀπὸ τὰ πλούτη του.

ΤΖΟΥΛΙΑ ΛΟΡΕΝΤΣΟ

Ἔμπαινε ὁλόγυμνος μέσα στὸ μεγάλο κιβώτιο καὶ σκεπαζότανε μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσῆμι

Τὸ ἔμμετρο-εὔθυμο ἱπποτικὸ μυθιστόρημα τῶν 13 εὐθυμογράφων καὶ 13 σκιτσογράφων σὲ 13 συνέχειες

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Τὸ σκότος ἦτο ζοφερὸν ὡς μαύρη πυκνὴ πίσσα
καὶ ὁ Μεγαλειότατος Βρακίσκος μας ἐλύσσα,
ἔξωθεν μόνος τῆς σκηνῆς μὲ νεῦρα βηματίζων
καὶ μὲ μανίαν φοβερὰν τὸ σύμπαν φοβερίζων.
Τὰς χεῖρας εἶχεν ὄπισθεν σφικτὰ συμπεπλεγμένας
καὶ...ἀνεγίνωσκε φρικτὰς εἰδήσεις, ἐρχομένας
ἀπὸ τὸν φίλον τὸν πιστὸν τοῦ Οἴκου Μεζεδίκων
Ριχάρδον τὸν Βραβάντιον, τοῦ Στέμματός του λύκον.

«Κέλευσον Ἄρχων Βασιλεῦ κι' ὁ λόγος σου ὡς νόμος
θὰ ἐπιπέση τιμωρὸς σ' αὐτοὺς ποὺ παρανόμως
τὸ μέτωπόν σου κόσμησαν μὲ τόσα παρακλάδια,
ποὺ εἰς αἰῶνας ἅπαντας θὰ μένουν τὰ σημάδια.
Τὸν ἄπιστον τὸν Σαπριστὶ θὰ πνίξωμεν στὸ αἷμα
καὶ θὰ στὸν ἀποστείλωμεν μὲ συστημένο δέμα.
Πλὴν μάθε, Ἄρχων βασιλεῦ, πὼς ὁ γνωστὸς Γασκῶνος
μᾶς γέλασε ὁ Ἀρμενιὰν ὁ πεισματώδης ὄνος
κι' αὐτόμολος ἐδήλωσε στὸν Σαπριστὶ φιλίαν
τρέμων ἐμπρὸς στὸν Σαλετὲ μὲ ἰταμὴν δειλίαν».

«Πὲρ μπάκο!» ἀνεφώνησεν ὁ Ἄναξ «ὢ πὲρ μπάκο!»,
πρεζάροντας μιὰ ρουφηξιὰ ἀπὸ τσάμικο ταμπάκο.
«Οἴμοι μὲ ἐγκατέλειψαν οἱ πιὸ πιστοί μου φίλοι
καὶ ἀπὸ Ἄνακτα τρανὸν μὲ ἔκαναν ρεζίλι!»

Καὶ ἔμπλεος ὁ δυστυχὴς ἀπὸ περίσσιον πόνον
«Αἰκατερίνη! ἐφώναξε «σὺ πταίεις, σὺ καὶ μόνον!»

Πλὴν ὅμως μέσα στὴν σιγὴν ἠκούσθη μιὰ φωνή....
«Ὦ οὐρανοί, πενθήσατε, ὁ Βασιλεὺς θρηνεῖ!».
—Τίς εἶ, θρασύτατον μωρὸν καὶ ἄφρον ἀνθρωπάριον,
ποὺ ἐν τῷ σκότει ψαλμωδεῖς λυπητερὸν τροπάριον.
—Ἐγὼ εἰμί, ὦ Βασιλεῦ, βαφτισιμιὸς Λασκάρεως,
Βανδῶρος ὁ Ἐπιστολεὺς καὶ ὑμνητὴς τοῦ Ἄρεως.
Τὰς πολλαπλᾶς πικρίας σου μὲ οἶκτον ἀτενίζω
καὶ τοὺς αἰτίους βροχηδόν, νυχθημερὸν ὑβρίζω.
—Ἄκουσον, ἄκουσον, βαβαί, τὸ σύμπαν μὲ οἰκτίρει.
Ἄχ! Σαπριστί, οὐτιδανέ, εἰς κόρακας...σικτίρι!
—Τί πταίει, Ἄρχων Βασιλεῦ, ὁ Σαπριστὶ ὁ βέρος
Γαλάτης κι' εὐγενὴς σωστός; Ὁ φταίχτης εἶν' ὁ ἔρως!»
—Ὦ, ναί, δὲν τὸ ἐσκέφθηκα, αὐτὸς εἶν' ὁ ἐχθρός μου,
ποὺ μ' ἔκαμε περίγελων τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ κόσμου.
Βανδῶρε, μάθε πὼς αὐτὸς εἶνε τὸ μόνο τέρας
ποὺ μοῦ ἐκάρφωσε βαθειὰ στὸ μέτωπόν μου...κέρας.
Σπεῦσον καὶ κάλεσον εὐθὺς καὶ τοὺς ἐπιτελεῖς μου
συναγερμὸν σαλπίζοντας δι' ὅλους τῆς Αὐλῆς μου!»

⁂

Τουτουρουτοῦ ἀντήχησεν ἀμέσως στοὺς στρατῶνας
κι'εὐθὺς οἱ ἄνδρες ἥρπασαν σπαθιά, κοντοὺς καὶ ζῶνας
ἕτοιμοι πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ εἰσβολέως
ποὺ τοὺς ἀφήρπασεν σκληρὰ ἀπὸ τὰς τοῦ Μορφέως
γλυκὰς καὶ χουζουρλούδικας καὶ μαλακὰς ἀγκάλας,
γιὰ ν'ἀκονίσουν τὰς σκληρὰς καὶ φοβερὰς των πάλλας
«Ἄνδρες γενναῖοι, τολμηροί, ὁ Βασιλεὺς προστάζει!»,
κράζει Βανδῶρος ὁ κλεινὸς ἐνῷ πολὺ νυστάζει.

Οὖρα καὶ ζήτω, ἰαχές, χασμουρητὰ καὶ κρότοι
ἀπὸ παντοῦ ἀκούονται κι' ὅλοι σὰν Δὸν Κιχῶτοι
περιπετείας εὔχονται καὶ γιγαντομαχίας
ὡς αὐστηροὶ ἐκδικηταὶ τῆς ποταπῆς μοιχείας..
Ἡ νὺξ οὐδόλως ἤλλαξε τὴν ἄπειρον γαλήνην
Κι' ἐνῷ τὰ νέφη ἔκρυπτον τὴν ἀργυρᾶν σελήνην,
ὁ Βασιλεύς, προσλαλιὰν ποιεῖται στοὺς Ἱππότας
ζητῶν ἀμέσως ἀπ' αὐτοὺς νὰ πιάσουν τοὺς προδότας
καὶ νὰ τοὺς φέρουν δέσμιους ἀμέσως στὴν σκηνήν του
μαζὶ μὲ τὴν περικαλλῆ καὶ ἄπιστον γυνήν του...

⁂

Σιγὴ παντοῦ βασίλευεν ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων
ποὺ τὴν ἐτάραζαν φωνὲς γειτονικῶν κοκόρων..
Ἡ ροδοδάκτυλος Αὐγὴ ὑπέφωσκε τὰ σκότη
καὶ ὁ Βρακίσκος ὤμνυε πὼς θὰ τοῦ φάῃ τὸ σκότι
τοῦ ἄτιμου τοῦ Σαπριστὶ
τοῦ ἐρωτοσφετεριστῆ,
ποὺ ἐκοιμᾶτο στὰ σεντονάκια
κι' αὐτὸς ἐγύριζε μέσ' στὰ σοκάκια.
Τὰς πέριξ ἐκ τῆς πόλεως μακρὰς ὀροσειρὰς
χρυσαῖ ἀκτῖνες ἔλουον μὲ λάμψεις πορφυρᾶς
ἐνῷ ἡ τρανὴ Βασίλισσα μὲ μάτια λιγωμένα
κι' ὡσὰν μίδια μπαγιάτικα στὰ ἔξω πεταμένα,
τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἐζήτει ἀπὸ τὰ χείλη
τοῦ ἐραστοῦ της Σαπριστὶ κι' ἐκεῖνος τὴν ἐφίλει.

Πλήν, φεῦ, μαυρίλα πλάκωσε σὰν καλιακούδα μαύρη
καὶ ὁ Ἱππότης Σαπριστὶ τὴν σπάθην του πρὶν νἄβρῃ
αἰχμάλωτος εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ Ριχάρδου
τοῦ τρομεροῦ Βραβάντιου, Ἱππότου τε καὶ Βάρδου,
ὅστις ἐκρύπτετο καλῶς πίσω ἀπ' τὰ παραπετάσματα
κι' ἐνεφανίσθη τὴν στιγμὴν ποὺ χαν γλυκοσαλιάσματα.

«Ἀρκεῖ πλέον, μὴ κινεῖσθε, χαμερπεῖς, οὐτιδανοί,
γιατ' ἀλλέως σᾶς ἀρχίζω ποῦ πονεῖ ποῦ δὲν πονεῖ...».
Κι' ἐκ τῶν πέριξ τοῦ κοιτῶνος πλείστων ὅσων κουρτινῶν
κεφαλαὶ πισταὶ προβάλλουν ἱπποτῶν μ' ὕφος δεινόν.

«Οἶκτον, ἔλεος καὶ δέος» κράζει ἡ τῶν Μεζεδίκων
καὶ εὐθὺς στὸν Ὀνωρῖνον δείχνει λίγον μεζετζῖκον.

—Τὰ κάλλη σας κρύψτε, κυρία Τρανή!
Σκεφθῆτε ποιὰ εἶσθε, γενῆτε σεμνή!
Καὶ σεῖς, ἄπιστε, τώρα, Σαπριστί,
Ὁ τρανός μας Αὐθέντης ποὺ στὴν ὕπαιθρον πάει
δὲν ντρεπόμαστε λίγο; Dites vons u' aveZpas houe;
γιατὶ στέγη καμμιὰ τώρα πιὰ δὲν χωράει
τὸ σεπτό του κεφάλι καὶ τὸ τρισδοξασμένο
ποὺ μὲ ἔξάρτια κι' ἀντένες εἶνε γαρνιρισμένο,
παρευθὺς ἐμπροστά του σᾶς προστάζει νὰ ρθῆτε
γιὰ νὰ δώσετε λόγον καὶ γιὰ νὰ δικασθῆτε!

... ...

Εἰς ἄλλον ἡ συνέχεια γιὰ τοῦτον τὸν παιᾶνα
ἀναφωνῶ ἅπαξ καὶ τρίς...καὶ τὸ λουρὶ στὴ μάνα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

Ἕνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα πάθους, αἵματος καὶ φρίκης

Ὑπὸ Ἰουλίου Μαρὺ

12. (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Φαίνεται ὅτι ὁ Μαυρίκιος κρατήθηκε ἀπ' αὐτὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεφτε.

—Καὶ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι δὲν σώθηκε μὲ τὸ μέσον αὐτό, ἢ τοὐλάχιστον δὲν κρατήθηκε ἐπὶ πολλὴ ὥρα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὥστε νὰ προλάβω νὰ φτάσω. Τὸ κλαδὶ ἦταν δυνατὸ καὶ τὸ παιδὶ δὲν ἦταν βαρύ.

—Φαίνεται ὅτι, ἐνῷ προσπαθοῦσε ν' ἀνέβῃ, ἔσπασε τὸ κλαδί.

—Ἀναμφιβόλως. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶνε παράξενο. Ἤθελα νὰ τὸ ἐξετάσω καλλίτερα. Ἔτσι θὰ ἔχω τὴ συνείδησί μου πιὸ ἥσυχη. Σταθῆτε.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μακρὺ σχοινί, ἐπῆρε μιὰ πέτρα, τὴν ἔδεσε στὴν ἄκρη τοῦ σχοινιοῦ καὶ τὴν ἔρριξε πρὸς τὸ κλαδί.

Τὸ σχοινὶ ἐμπλέχθηκε στὸ κλαδὶ καὶ ὁ Φλανκάρ, ποὺ κρατοῦσε τὴν ἄλλη ἄκρη τὸ ἐτράβηξε. Ἔτσι τὸ κλαδὶ ἔφθασε ὡς τὴν ὄχθη, τὸ ἔπιασε καὶ τὸ ἔφερε ἔξω στὴν χλόη.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ τὸ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ στὸ μέρος ποὺ ἦταν σπασμένο.

Ἡ ἐξέτασις αὐτὴ δὲν ἐκράτησε πολύ. Ἐσήκωσαν κι' οἱ δυὸ τὸ κεφάλι κι' ἀλληλοκυττάχθηκαν.

Καὶ οἱ δυὸ ἦσαν ὠχρότατοι.

—Εἶνε φρικτό· ψιθύρισε ὁ Πέτρος Μοργκάν.

—Φρικτό, ναί, εἶπε ὁ Φλανκάρ. Εἶνε εὔκολο νὰ διακρίνωμε τί συνέβη. Τὸ παιδὶ εἶχε πιαστῆ. Ὁ δολοφόνος ἔκοψε τὸ κλαδὶ μὲ τὴν ἀξίνα. Τὰ χτυπήματα φαίνονται. Νά, εἶνε δύο—τρία... ὄχι περισσότερα καὶ κατεφέροντο μὲ πολλὴν ἀκρίβεια, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δολοφόνος εἶνε συνηθισμένος στὴ χρῆσι αὐτοῦ τοῦ ἐργαλείου. Κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε χρήσιμο νὰ τὸ ξέρωμε.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπή, εἶπε:

—Κατάλαβα. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια πρᾶξι δὲν εἶνε ἀπίθανο, ὁ δολοφόνος νἄρριξε τὴν ἀξίνη του κάπου ἐδῶ κοντά. Γιατί βέβαια, ἡ ἀξίνη θὰ τὸν ἐδυσκόλευε στὴ φυγή του. Κι' ἔπειτα ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φεύγει μὲ τὴν ἀξίνη στὰ χέρια, ἐμπνέει πάντα ὑπόνοιες. Ἡ πρώτη φροντίδα του, λοιπόν, εἶνε νὰ τὴν κρύψῃ. Ἄς τὴν ἀναζητήσωμε!

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς ἀξίνης μέσα σὲ τόσους θάμνους δὲν ἦταν εὔκολη.

Οἱ ἔρευνές των ἐκράτησαν πολύ, ἀλλὰ δὲν κατέληξαν σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Ὁ Φλανκὰρ φαινόταν νὰ δυσανασχετῇ.

—Εἶνε κρῖμα! ψιθύριζε. Αὐτὴ ἡ ἀξίνη θὰ ἦταν πολύτιμο πειστήριο. Μποροῦσα ἐγὼ ἔπειτα νὰ βρῶ τὸν κάτοχό της. Πιστεύω νὰ τὰ κατάφερνα. Ἐνῷ μὲ τὸ τίποτα, δὲν μπορῶ τίποτα νὰ κάνω. Εἶμαι ἄτυχος.

Κι' ἔπειτα εἶπε στὸν Μοργκάν.

—Δὲν ἔχω πιὰ νὰ κάνω τίποτα ἐδῶ. Καὶ θὰ πάω στὸ σπίτι νὰ ζεσταθῶ λιγάκι. Ἴσως νὰ συναντηθοῦμε μπροστὰ στὸν ἀνακριτή, ποὺ θὰ μᾶς καλέσῃ ἀσφαλῶς γιὰ ν' ἀκούσῃ τὶς πληροφορίες ποὺ ἔχω νὰ τοῦ δώσω. Ἄς μὴν ἐγγίζωμε, λοιπόν, τὸ κλαδὶ αὐτό. Ἄς τ' ἀφήσωμε ὅπως ἔχει. Πιστεύω ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν θὰ περάσῃ ἀπ' ἐδῶ τὴ νύχτα νὰ τὸ πάρῃ, νὰ τὸ κόψῃ καὶ νὰ ζεσταθῇ.

⁂

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἐχωρίστηκαν. Ὁ Μοργκὰν γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν πύργο, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν ἐπιστρέψει ὁ κόμης καὶ ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Φλανκὰρ γιὰ νὰ πάῃ στὸ μικρὸ ἐξοχικό του σπιτάκι.

Ἀλλά, μόλις ἐξαφανίσθηκε ὁ Μοργκάν, ὁ ἀστυνόμος ξαναγύρισε ἥσυχος στὸ ποτάμι καὶ ξανάρχισε τὶς ἔρευνες ποὺ εἶχαν κάνει προτήτερα μαζί. Ὁ Φλανκὰρ ἦταν ὑπομονητικὸς κι' ἐπίμονος. Κι' ἔπειτα δὲν ἤθελε νὰ ἐμφανισθῇ τὴν ἄλλη μέρα στὸν ἀνακριτὴ κ. Πουλβερὲλ χωρὶς νὰ τοῦ ὑποδείξῃ, ἂν ὄχι τὸ δολοφόνο, τοὐλάχιστον ὅμως τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρῃ γιὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ.

⁂

Ἄς ἀφήσωμε ὅμως τὸν Φλανκὰρ καὶ ἄς παρακολουθήσωμε τὸν Πέτρο, στὸν πύργο τοῦ Φουσερόλ.

Ἡ Λευκὴ εἶχε ξαναγυρίσει χωρὶς τὸν πατέρα της.

Μόλις ἔμαθε τὴν τρομερὴ εἴδησι ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἴδιου τοῦ Ροσκώφ, ἔχασε, ὅπως καὶ ἡ Μαργαρίτα, τὶς αἰσθήσεις της, στὸ ἄκουσμα τῆς φρικτῆς αὐτῆς συμφορᾶς.

Ἐλιποθύμησε καὶ τὴν μετέφεραν στὸ δωμάτιό της.

Οἱ ὧρες περνοῦσαν καὶ ὁ Ζὺλ δὲν ἐπέστρεφε στὸν πύργο.

Εἶχε φύγει μὲ τὴν κόρη του. Ἀλλὰ ποῦ, καὶ γιατὶ τὴν εἶχε ἀφήσει;

Τέλος, ἔπειτ' ἀπὸ πολλὴ ὥρα, τὸν εἶδαν νὰ διασχίζῃ τὴ δενδροστοιχία τοῦ πάρκου καὶ νὰ ἔρχεται καλπάζοντας μὲ τ' ἄλογό του.

Εἶχε συναντήσει βέβαια τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν σταλῆ νὰ τὸν βροῦν γιατὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν θανάσιμα ὠχρό.

Ἔπεσε μᾶλλον, παρὰ κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄλογό του καί, ταλαντευόμενος καὶ κλονιζόμενος σὰν μεθυσμένος, ἀνέβηκε τὴ μαρμάρινη σκάλα.

Κρατιῶταν ἀπὸ τὰ κάγκελλα, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του.

Ἡ ἀναπνοή του ἀκουγόταν σὰν βαθὺ ψυχορράγημα.

Ὅταν ἔφτασε, στηριζόμενος ἀπὸ τὸ Ροσκὼφ στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν νεκρὸ τὸ παιδί του, ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ, ἐρρίχτηκε στὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ Μαυρικίου, τὸ ἀγκάλιασε κι' ἔκλαιγε ἕνα κλάμα σπαρακτικό.

Καὶ μέσα στοὺς λυγμούς του, ψιθύριζε ἕνα παράπονο μὰ τόσο σιγά, ὥστε νὰ μὴν ἀκούῃ ὁ Ροσκὼφ ποὺ ἐστεκόταν στὸ βάθος τοῦ δωματίου.

—Μαυρίκιε! Ἐσὺ τὸ μόνο παιδί μου!

Γονατισμένος μπροστὰ στὸ κρεββάτι, τρελλὸς ἀπὸ τὴ λύπη ἔμεινε ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὰ χείλη του κολλημένα στὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ του.

Ἐκεῖ τὸν εἶχε βρῆ ὁ κ. Πουλβερέλ, ὅπως ἄλλοτε, κατὰ τὸ φόνο τοῦ Κρέβκερ.

Ἄν καὶ δὲν ἦταν ἀκόμη βέβαιος ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Μαυρικίου προερχόταν ἀπὸ ἔγκλημα, εἶχε τέτοια προαίσθησι, γιατὶ χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ἐξηγῇ τὸ γιατί, ἔκρινε ὅτι ὁ φόνος τοῦ βαρώνου καὶ ὁ φόνος τοῦ κληρονόμου του, ποὺ εἶχαν γίνει κι' οἱ δυὸ μέσα σὲ τόσο βραχὺ χρονικὸ διάστημα, συμπλήρωναν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Χωρὶς ἀμφιβολία τὸ ἴδιο χέρι θὰ εἶχε διαπράξει καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα, ποὺ θὰ τὰ εἶχε ἐμπνεύσει ἡ ἴδια σκέψις καὶ ἔτειναν πρὸς τὸν ἴδιο σκοπό.

Καὶ πῶς ὁ κ. Πουλβερὲλ κατέληγε σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα;

Θυμῶταν ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Κρέβκερ εἶχε συμπέσει μὲ τὴν ἐξαφάνισι τῆς διαθήκης, τῆς ὁποίας εὐτυχῶς εἶχε βρεθῆ ἀντίγραφο στὸ συμβολαιογράφο κ. Μπερνάρ.

Εἶχε ἐπιδιωχθῆ, λοιπόν, ἡ ἐξαφάνισις τῆς διαθήκης ποὺ καθιστοῦσε τὸ Μαυρίκιο γενικὸ κληρονόμο τῆς κολοσσιαίας περιουσίας τοῦ βαρώνου Κρέβκερ.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ σχέδιο εἶχε ἀποτύχει, γιατὶ προσέκρουσε στὴν πρόνοια τοῦ βαρώνου.

Καὶ ὅταν ἐπέθανε ὁ Κρέβκερ, ἐξαφάνισαν καὶ τὸ Μαυρίκιο, τὸν κληρονόμο του.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶχε συμφέρον ἀπὸ τὸν δεύτερο αὐτὸ θάνατο;

Καὶ ὁ κ. Πουλβερέλ, ἐξακολουθῶντας ἔτσι τὶς σκέψεις του, ἐπρόσεχε καὶ τὶς ἐλάχιστες κινήσεις τοῦ κόμητος ντὲ Μιρμόν.

—Ἄν ὁ βαρῶνος Κρέβκερ ἐπέθαινε —δολοφονημένος— χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν πρόνοια νὰ συντάξῃ εἰς διπλοῦν τὴ διαθήκη του, τί θὰ γινόταν τότε; Θὰ τὸν κληρονομοῦσαν ὁ κόμης ντὲ Μιρμὸν καὶ ἡ κόμησσα. Ἀντὶ ὅμως νὰ συμβῇ αὐτό, ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά τους φαίνεται γενικὸς κληρονόμος του. Ἔχουν μὲν τὴν ἐπικαρπία τῆς περιουσίας μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ Μαυρικίου, ἀλλά, μετὰ τὴν ἐνηλικίωσι γίνονται φτωχοί. Ἕνα μέλλον θλιβερὸ προμηνύεται γι' αὐτούς. Ἀλλὰ ἡ τύχη —ἄς ὑποθέσωμε πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶνε ἔργον τῆς τύχης— πηγαίνει μὲ τὸ μέρος τους καὶ τοὺς εὐνοεῖ. Μετὰ τὸν αἰφνίδιο θάνατο τοῦ διαθέτου, ἔρχεται τώρα ὁ θάνατος τοῦ κληρονόμου. Κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ὑπάρχει διαθήκη, θὰ κανονίσῃ τὸ ζήτημα τῆς κληρονομίας ὁ νόμος. Συνεπῶς, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μαυρικίου κληρονομεῖ τὴν περιουσία τοῦ βαρώνου. Ὥστε ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα, αὐτὴ εἶνε ποὺ ἐπωφελεῖται. Εἶνε ὅμως δύσκολο νὰ παραδεχθῇ κανεὶς ὅ-

τι ἡ κόρη ἐσκέφθηκε ἕνα τόσο τρομερὸ ἔγκλημα. Ἡ Λευκὴ εἶνε μικρή, τὴν λατρεύουν ὅλοι, εἶνε προικισμένη μὲ πολλὰ προτερήματα καὶ φυσικὰ εἶνε ξένη σὲ τέτοια ζητήματα.

... Θὰ δοκίμαζε μεγάλη ἔκπληξι αὐτὴ ἡ νέα, ἄν τῆς ἀνήγγελλε κανεὶς ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ γινόταν κάτοχος ἑκατομμυρίων. Μήπως, λοιπόν, ὑπάρχουν γύρω της πρόσωπα ποὺ ἔχουν συμφέρον νὰ τὴν κάνουν κληρονόμον τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ βαρώνου; Καὶ ποιοὶ εἶνε αὐτοί; Ὁ κ. Φλανκάρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω λάβει τόσον καιρὸ πληροφορίες, ἴσως θὰ ξέρη νὰ μοῦ πῆ.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀγνοοῦσε ἀκόμη ὅτι ὁ ἀστυνόμος, τὸ ὄργανό του, εἶχε παίξει σπουδαῖο ρόλο σ' αὐτὸ τὸ δρᾶμα καὶ ὅτι ἀπὸ ἐκεῖνον θὰ ἔπαιρνε τὶς πρῶτες πληροφορίες.

Ὁ Ροσκώφ, στὸν ὁποῖον ἀπευθύνθηκε πρῶτα, τοῦ διηγήθηκε πῶς ἔφτασε ἡ εἴδησις στὸν πύργο.

Ἀπὸ ὅσα ἄκουσε γιὰ τὸν ψαρᾶ μὲ τὸ ἀγκίστρι, ὁ κ. Πουλβερὲλ ἐννόησε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Φλανκὰρ καὶ μὴ θέλοντας νὰ χάση στιγμή, ἐζήτησε νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ εἰσοδηματίου Ἀθανασίου Μπαμπελὸν — τὸ ψευδώνυμο ποὺ εἶχε πάρει ὁ Φλανκὰρ — γιὰ ν' ἀρχίση ἀμέσως τὶς ἀνακρισεις του.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπέστρεφε δυσαρεστημένος στὸ σπίτι του, ἀφοῦ εἶχε μαζέψει τὰ ἐργαλεῖα τῆς ψαρικῆς, ὅταν ἔφτασε ὁ κ. Πουλβερέλ.

Κι' ἐγύριζε δυσαρεστημένος ὁ Φλανκὰρ γιατὶ δὲν εἶχε βρῆ, ὅπως φανταζόταν, κάποιο σπουδαῖο πειστήριο, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε στὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἐνόχου.

Ἦταν πολὺ ταραγμένος καὶ ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ προϊσταμένου του τὸν ἔκανε νὰ τὰ χάση.

Ἀφηγήθηκε στὸν κ. Πουλβερὲλ ὅ,τι ἤξερε. Εἶπε ποιὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του κι' ὅταν ὁ κ. Πουλβερὲλ τὸν ἐρώτησε ἄν εἶχε καμμιὰ ὑποψία γιὰ κανένα, ἀπάντησε:

—Ὄχι, δὲν ὑποψιάζομαι κανένα πρὸς τὸ παρόν. Δὲν εἶδα τίποτα, ὅταν ἔτρεξα κοντά, δὲν ἦταν πιὰ ἐκεῖ κανείς. Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἤμουν ἐκεῖ κοντὰ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, σὲ ἀπόστασι διακοσίων μόλις μέτρων. Ἂν ἤμουν λίγο τυχερός, θὰ μποροῦσα νὰ τὸν προφθάσω, νὰ συλλάβω τὸν δολοφόνο, ἢ νὰ τὸν δῶ τουλάχιστον. Ἄ, εἶμαι ἄτυχος, πολὺ ἄτυχος!

Ὁ κ. Πουλβερὲλ εἶπε:

—Ἀφοῦ μένετε ἐδῶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τοῦ βαρώνου Κρέβκερ, θὰ ἔχετε βέβαια συγκεντρώσει πληροφορίες γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ κατοικοῦν ἐδῶ καθὼς καὶ γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες ποὺ ἔρχονται στὸν πύργο.

—Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κύριε ἀνακριτά, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σᾶς δώσω πληροφορίες. Μπορεῖτε νὰ μ' ἐρωτήσετε καὶ θὰ μείνετε ἱκανοποιημένος.

—Τί εἶνε αὐτὸς ὁ ἰατρὸς Ροσκὼφ ποὺ τὸν βλέπω πάντα στὸν πύργο καὶ φαίνεται νὰ ἔχη τόσο στενὲς σχέσεις μὲ τὸν κόμητα κα τὴν κόμησσα;

—Εἶνε ἐραστὴς τῆς κυρίας ντὲ Μιρμόν.

Ὁ Φλανκὰρ εἶχε πάρει μιὰ πόζα θεατρικὴ γιὰ νὰ πῆ αὐτὸ τὸ σοβαρὸ νέο. Ἀλλὰ ἔμεινε πολὺ ἔκπληκτος, βλέποντας ὅτι ἡ ἀποκάλυψίς του δὲν ἔκανε καμμιὰν ἐντύπωσι στὸν κ. Πουλβερέλ.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸ ἐνόησε αὐτὸ καὶ εἶπε:

—Δὲν ἀμφέβαλλα.

—Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως συμβαίνει καὶ κάτι ἄλλο στὸν πύργο. Δὲν ἔχω συμπληρώσει τὶς πληροφορίες μου γι' αὐτό, ἀλλὰ ὁ Καραντὲκ θὰ μὲ βοηθήση καὶ αὔριο—μεθαύριο τὸ πολὺ θὰ τὰ ξέρω ὅλα. Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ ντὲ Μιρμόν, σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τῆς μητέρας της, ἴσως ἔχει τὸν ἐρωμένο της κι' αὐτή.

—Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μιρμὸν εἶνε γνωστὸ πὼς ἀγαπᾷ τὸν μαρκήσιο ντὲ Τεβάν.

—Τὸ ξέρω. Ἀλλὰ τὰ φλογερὰ ἐκεῖνα λογάκια ποὺ ἄκουσα δὲν τὰ γράφει ὁ μαρκήσιος ντὲ Τεβάν. Αὐτὸς βλέπει τὴν κόρη τόσο ἐλεύθερα, ὥστε δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ γράφη τὶς ἐντυπώσεις του.

Καὶ ἔδωσε στὸν ἀνακριτὴ ἕνα φύλλο χαρτὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Καραντέκ.

Ὁ κ. Πουλβερὲλ τὸ ἐδιάβασε βιαστικὰ κι' ἐψιθύρισε.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας δὲν μοῦ εἶνε ἄγνωστος.

—Τότε, εἶπε ὁ Φλανκάρ, θὰ προχωρήσωμε πολὺ γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο φανταζόμουνα. Ἄλλως τε καὶ ὁ Καραντὲκ θὰ μοῦ φέρη τὴν πληροφορία ποὺ ζητᾶμε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἄνοιξε βιαστικὰ ἕνα δέμα ἐγγράφων ποὺ εἶχε ρίξει στὸ τραπέζι, ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ διάφορα ἔγγραφα τῆς ἀνακρίσεως σχετικὰ μὲ τὸ φόνο τοῦ Κρέβκερ καὶ ἀπὸ ἕνα φάκελλο ἔβγαλε μιὰ ἐπιστολὴ τῆς ὁποίας τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα ἄρχισε νὰ παραβάλλη μὲ τὴ γραφὴ τοῦ χαρτιοῦ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Φλανκάρ.

Καὶ ὁ Φλανκὰρ ποὺ εἶχε πλησιάσει, ἐφώναξε:

—Εἶνε ὁ ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος.

—Ναί, εἶπε κι' ὁ ἀνακριτὴς συγκινημένος. Εἶνε ὁ ἴδιος.

—Καὶ τίνος εἶνε, κ. Πουλβερέλ; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε;

—Πρέπει νὰ τὸ μάθετε, γιατὶ αὐτὸ μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήση στὶς ἔρευνές σας καὶ στὰ συμπεράσματά σας. Κατὰ τὴν πορεία τῆς ἀνακρίσεως γιὰ τὸ φόνο τοῦ βαρώνου Κρέβκερ εἶχα παρακαλέσει τὸν κόμητα ντὲ Μιρμὸν νὰ μοῦ στείλη μ' ἕνα γράμμα μερικὲς πληροφορίες ποὺ μοῦ ἔλειπαν. Ὁ κόμης μοῦ ἔγραψε. Νὰ ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, εἶνε δική του. Καὶ τὸ χειρόγραφο πάλι ποὺ μοῦ δώσατε εἶνε ἀπὸ τὸν ἴδιο.

—Μὰ εἶνε ἀδύνατον, κύριε ἀνακριτά. Γιὰ σκεφθῆτε το λιγάκι! Ἂν συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ ἦταν ἀποτρόπαιο. Στὸ χειρόγραφο αὐτὸ πρόκειται γιὰ τὴν δεσποινίδα Λευκή. Καὶ τὰ λόγια ποὺ γράφονται, δὲν εἶνε λόγια πατέρα πρὸς τὴν κόρη του. Εἶνε λόγια ἐραστοῦ πρὸς τὴν ἐρωμένη του.

—Παραβάλλετε μόνος σας τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα.

Ὁ Φλανκὰρ ἐκύτταξε τὰ δυὸ γράμματα κι' ἔπειτα εἶπε:

—Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία. Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ἔγραψε καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς ἐπιστολές. Τώρα καταλαβαίνω τὰ πάντα.

—Τί ἄλλο ξέρετε;

—Καὶ ἄλλα χαρτιὰ ἦσαν ἐκτεθειμένα στὸ γραφεῖο τοῦ κόμητος, ὅταν ἐμπῆκε ὁ Καραντὲκ γιὰ νὰ κλείση τὸ παράθυρο. Κι' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ ὁ κόμης τὰ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα συρτάρι, χωρὶς νὰ παρατηρήση ὅτι μερικὰ φύλλα τὰ εἶχε πάρει ὁ ἀέρας. Τὰ κρυμμένα αὐτὰ φύλλα περιέχουν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐξομολογήσεώς του καὶ πρέπει νὰ μάθωμε τὸ περιεχόμενό τους. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶπα στὸν Καραντὲκ νὰ φροντίση νὰ μοῦ φέρη ὁπωσδήποτε αὐτὰ τὰ χειρόγραφα, ἔστω καὶ μιὰ ὥρα μόνο.

—Θὰ τὰ ἔχωμε.

—Εὑρήκατε τὸ μέσον;

—Ἴσως.

—Ἔτσι ξεδιαλύνεται ἡ ὑπόθεσις, εἶπε ὁ Φλανκάρ... Ἔχω ἀρχίσει νὰ σχηματίζω τὴ γνώμη μου, ἀλλὰ μὲ τρομάζει τόσο, ὥστε θὰ ἤθελα προηγουμένως νὰ ἐμάθαινα τὴ δική σας γνώμη.

—Ἡ γνώμη σας εἶνε καὶ δική μου, εἶπε μὲ ὕφος πολὺ σοβαρὸ ὁ ἀνακριτής.

Ὁ ἀστυνόμος ἀνατρίχιασε.

—Ἤθελα νὰ μποροῦσα ν' ἀμφιβάλλω ἀκόμα, εἶπε ὁ ἀνακριτής, γιατὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε φρικτό. Καὶ ὅμως εἶνε φανερό. Ὁ κόμης τρέφει γιὰ τὴν κόρη του ἕναν παράφορο ἔρωτα, ποὺ αἰσχύνεται νὰ ὁμολογήση. Τῆς τὸν ἐφανέρωσε ἆρά γε; Δὲν ξέρομε τίποτα γι' αὐτό. Ἴσως θὰ τὸ μάθωμε ἀργότερα. Δὲν βλέπει ἄλλον στὸν κόσμο παρὰ μόνον τὴ Λευκὴ καὶ σ' αὐτὴν στρέφονται ὅλες οἱ σκέψεις του. Μαθαίνει ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ πρόκειται ν' ἀποκληρωθῆ, ξέρει πὼς ὑπάρχει διαθήκη ποὺ τὴν καταδικάζει σὲ φτώχεια πρὸς ὄφελος τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ μέλλει νὰ γίνη βαθύπλουτος. Τί μποροῦσε νὰ προξενήση σ' αὐτὸν μιὰ τέτοια εἴδησι; Ἀσφαλῶς ἀπελπισία, μανία, παραλογισμούς. Καὶ τί θὰ σκεπτόταν ἀμέσως; Βεβαίως νὰ ἐμποδίση τὸ πρᾶγμα. Καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάνη γι' αὐτό; Νὰ καταστρέψη, φυσικά, τὴ διαθήκη. Ἀλλὰ ὅταν ὁ βαρῶνος θὰ ἔβλεπε τὴν καταστροφὴ τῆς διαθήκης, θὰ συνέτασσε καινούργια καὶ θὰ ἔπαιρνε καὶ τ' ἀπαιτούμενα προφυλακτικὰ μέτρα. Τότε, λοιπόν, ἕνα μέσον ὑπολείπεται μονάχα. Νὰ σκοτώση τὸν βαρῶνο πρὶν ἐννοήση τὴν καταστροφὴ τῆς διαθήκης. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἀλλὰ τὰ σχέδιά του ἀπέτυχαν. Καὶ πάλι, μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Κρέβκερ, ὁ Μαυρίκιος κληρονομεῖ. Νέα ἀπελπισία λοιπόν, νέα λύσσα, ἀκόμη μεγαλείτερη, γιατὶ ὑπάρχει καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως γιὰ ἕνα ἔγκλημα ἀνωφελές, τὸ ὁποῖον ζητάει δεύτερο. Καὶ τὰ δεύτερο διαπράττεται ὅπως καὶ τὸ πρῶτο. Ὁ Μαυρίκιος δολοφονεῖται, ὅπως καὶ ὁ Κρέβκερ. Τώρα πιὰ τίποτα δὲν ἐμποδίζει τὴ Λευκὴ ντὲ Μιρμὸν νὰ κληρονομήση τὴν περιουσία τοῦ γέρω—βαρώνου.... Ὁ πρῶτος φόνος ἦταν φρικτός. Ὁ δεύτερος ἀκόμη περισσότερο. Ὁ πατέρας ἐσκότωσε τὸ παιδί του, ἢ ἔβαλε νὰ τὸ σκοτώσουν, πρᾶγμα ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια θὰ ἐδίσταζα νὰ πιστέψω σὲ μιὰ τέτοια πρωτοφανῆ πρᾶξι ἄν δὲν εἴχαμε ὑπ' ὄψιν μας καὶ ἄλλα παρόμοια παραδείγματα τόσων τρομερῶν καὶ ἀποτροπαίων ἐγκλημάτων. Ἕνας πατέρας ποὺ ἐρωτεύεται τὴν κόρη του, δὲν εἶνε τάχα ἄξιος γιὰ τὸ τρομερώτερο κακούργημα;

Οἱ σκέψεις αὐτὲς ἦσαν πραγματικὰ τόσο τρομακτικές, ὥστε μὲ ὅλη τὴν πεῖρα τους καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἦσαν συνηθισμένοι στὸ θέαμα τέτοιων ἐγκλημάτων, ἦσαν καὶ οἱ δυὸ κάτωχροι.

Ὁ ἀνακριτὴς ἔδεσε καὶ πάλι τὶς δικογραφίες.

—Ἐπιστρέφω στὸν πύργο, εἶπε. Αὔριο περιμένω τὸ γραμματέα μου, ὁ ὁποῖος θὰ φτάση πολὺ νωρίς. Σᾶς παρακαλῶ, νὰ εἶσθε κι' ἐσεῖς στὸ Φουσερόλ. Ἀσφαλῶς θὰ μὲ χρειασθῆτε. Λοιπόν, ὠρεβουὰρ γι' αὔριο.

XII

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀνακριτὴς εἶχε σηκωθῆ πολὺ πρωΐ, καὶ στεκόταν στὸ ἀνοιχτό του παράθυρο περιμένοντας τὸν γραμματέα του, ποὺ θαρχόταν ἀπὸ το Ραμπουγιὲ καὶ τὸν ἀστυνόμο.

Πρῶτος ἦρθε ὁ γραμματεύς, ἐνῷ ὁ ἀστυνόμος Φλανκάρ, ποὺ ἦταν τόσο ἀκριβὴς συνήθως, εἶχε ἀργήσει.

Ἀλλὰ ὁ κ. Πουλβερὲλ δὲν ἀνησυχοῦσε.

Ἤξερε καλὰ τὸ Φλανκὰρ καὶ καταλάβαινε ὅτι ἡ καθυστέρησίς του τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ εἶχε πολὺ σοβαροὺς λόγους.

Ἀπασχολήθηκε μὲ τὸ φυλλομέτρημα τῆς δικογραφίας γιὰ τὴν ὑπόθεσι Κρέβκερ καὶ κράτησε μερικὲς σημειώσεις γιὰ ὡρισμένες πληροφορίες ποὺ εἶχε συλλέξει τὴν προηγουμένη, προετοιμάζοντας τὰ ζητήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀνέκρινε τὸν Ζύλ.

Σκεπτόταν ὅτι ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ ἦταν κρίσιμη.

Κατὰ τὴ γνώμη του, δὲν χωροῦσε πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ ἔνοχος τῶν δύο δολοφονιῶν ἦταν ὁ Ζύλ καὶ αὐτός, κατὰ συνέπειαν, ἔπρεπε νὰ γίνη τὸ κέντρον καὶ ἡ ἀφετηρία τῆς δικαστικῆς ἀνακρίσεως.

Κατὰ τὶς ὀκτὼ τὸ πρωΐ, ἐνῷ ὁ ἀνακριτὴς εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ βρίσκη ἀδικαιολόγητη τὴν ἀργοπορία τοῦ ἀστυνόμου, ὁ κ. Φλανκὰρ ἔφτασε σπρώχνοντας τρεῖς χωρικούς. Δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα.

Ὁ ἀνακριτὴς κατέβηκε στὴν αἴθουσα τοῦ πύργου γιὰ ν' ἀρχίση τὶς πρῶτες ἀνακριτικές του πράξεις.

Ἐκεῖ μπῆκε καὶ ὁ Φλανκὰρ μὲ τὴ συνοδεία τῶν τριῶν χωρικῶν.

Ἐχαιρέτησε, κατὰ τὴ συνήθειά του, στρατιωτικὰ καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἐρώτησι, ἄρχισε νὰ μιλάη ἀμέσως.

—Θὰ ἤμουν ἐδῶ ἀπὸ δυὸ ὧρες πρίν, ἄν δὲν συναντοῦσα στὸ δρόμο αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ τὸ φόνο τοῦ Μαυρικίου, τὸν ὁποῖον γνωρίζουν πιὰ σὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιφερείας. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ σᾶς παρουσιάζω, κύριε ἀνακριτά, ὀνομάζονται: αὐτὸς μὲν Μενέ, ἐκεῖνος Ζανκὰρ καὶ ἡ κόρη αὐτὴ Φλωρεντία. Εἶνε καὶ οἱ τρεῖς ἐργάτες τοῦ ὑποστατικοῦ τοῦ Γιάννη Μὼρ καὶ μένουν κοντὰ στὸν πύργο.

—Καὶ τί ἔλεγαν;

—Ἔλεγαν ὅτι ὁ ἐπιστάτης Γιάννης Μὼρ θὰ μποροῦσε νὰ δώση πληροφορίες γιατὶ τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος ἔσχιζε ἕνα δένδρο ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὴν τάφρο ὅπου ἐπνίγηκε ὁ Μαυρίκιος.

—Ἀλήθεια εἶνε; ρώτησε ὁ ἀνακριτής.

Οἱ τρεῖς χωρικοὶ βρισκόμενοι σὲ ἀμηχανία, σιωποῦσαν.

—Ἀπαντῆστε, εἶπε καὶ πάλι ὁ ἀνακριτής ,καὶ πές τε μας τί ξέρετε.

—Δὲν ξέρομε ἀπολύτως τίποτα, εἶπε ὁ Μενέ. Ἐμεῖς ἐργαζόμαστε καὶ οἱ τρεῖς πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ χθὲς καὶ δὲν εἴδαμε τίποτα. Ἄλλοι ἐργάτες ὅμως ἦσαν ἐδῶ ἀλόγυρα κι' αὐτοὶ μποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν. Αὐτοὺς πρέπει νὰ καλέσετε. Ἐμεῖς δὲν ξέρομε παρὰ μονάχα ὅ,τι ἀκούσαμε νὰ λένε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμίλησε γιὰ λίγο ἐμπιστευτικὰ μὲ τὸ Φλανκάρ, ὁ ὁποῖος εἶπε στὸ τέλος:

—Πάω στὸ ὑποστατικὸ νὰ σᾶς τοὺς φέρω ἀμέσως.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐστράφηκε πρὸς τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς εἶπε:

—Νὰ μπῆτε σ' αὐτὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ νὰ περιμένετε. Ἔστειλα νὰ φέρω ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μοῦ εἴπατε γιὰ νὰ τοὺς ἐξετάσω καὶ νὰ μοῦ ποῦν ὅτι εἶπαν καὶ σὲ σᾶς.

Οἱ χωρικοὶ συμμορφώθησαν, στενοχωρημένοι γιατὶ μπλέχθηκαν σὲ μιὰ δουλειὰ ποὺ δὲν ἤξεραν ποῦ θὰ βγῆ.

Πέρασε μισὴ ὥρα. Κι' ἔπειτα ἐμφανίσθηκε ὁ Φλανκὰρ συνοδεύοντας δυὸ ἄνδρες καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ δυσανασχετοῦσαν γιὰ τὴν περιπέτειά τους.

—Νά τοι, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, τοὺς ἔφερα, ἂν καὶ δὲν ἤθελαν ναρθοῦν μὲ κανένα τρόπο.

—Ποιὸς ἀπὸ σᾶς ὀνομάζεται Ρικελέ; ρώτησε ὁ ἀνακριτής.

—Μὰ θαρρῶ πὼς ἐγὼ εἶμαι, εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ χωρικοὺς προχωρῶντας λίγο μὲ διστακτικὸ βῆμα.

—Ναί, αὐτὸς εἶνε, κύριε ἀνακριτά, εἶπε ἡ γυναῖκα ποὺ τοὺς συνώδευε.

Κι' ἐπρόσθεσε καὶ στοὺς δυὸ συγγενεῖς της χαμηλόφωνα:

—Προσοχὴ νὰ μὴν πῆτε τίποτα.

Ὁ κ. Πουλβερὲλ ἐξακολούθησε, κυττάζοντας τοὺς ἄλλους δυὸ χωρικούς:

—Λανσὰρ εἶσθε σεῖς καὶ Λουϊζέττα σεῖς. Ὡραῖα. Ἐχτὲς τὸ βράδυ ἐλέγατε ὅτι ὁ ἀφέντης σας Γιάννης Μὼρ θὰ μποροῦσε νὰ δώση σπουδαῖες πληροφορίες γιὰ τὸ φόνο τοῦ Μαυρικίου ντὲ Μιρμόν, γιατὶ ἐργαζόταν σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἐδολοφονήθηκε τὸ παιδί.

—Ἄχ, Θεούλη μου, ξεφώνησε ὁ Ρικελέ, ποιὸς σᾶς τὄπε αὐτά;

—Ἐκεῖνος ὁ χοντρο—Μενέ, ὁ ψεύταρος, εἶπε ἐπεμβαίνοντας ἡ Λουΐζα.

—Ρικελέ, εἶπε ὁ ἀνακριτής, δὲν ἀπάντησες σ' αὐτὸ ποὺ σὲ ρώτησα.

—Ἐγώ, κύριε ἀνακριτά μου, δὲν ξέρω τίποτα.

—Ἐσὺ εἶπες ὅτι εἶδες τὸν Γιάννη Μὼρ κοντὰ στὸν τόπο τοῦ φόνου, τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε. Ὁ Λανσὰρ καὶ ἡ Λουϊζέττα εἶπαν τὰ ἴδια λόγια.

—Ψέματα, ἐφώναξε ἡ Λουϊζέττα καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς χωρικοὺς χωρὶς νὰ φροντίζη γιὰ τὸν Φλανκὰρ καὶ τὸν Πουλβερὲλ εἶπε: Σᾶς εἶπα ὅτι θὰ τὤχη πῆ ἐκεῖνος ὁ Ζανκάρ, ἢ ἐκείνη ἡ παληο-Φλωρεντία. Καὶ μοῦ ἔβαλε ὅρκο πὼς δὲν θἄλεγε τίποτα.

—Ἐσὺ φταῖς, εἶπε ὁ Λανσάρ, γιατὶ ἐσὺ δὲν ἔπρεπε νὰ πῆς τίποτα.

Ἡ Λουϊζέττα θύμωσε κι' ἐφώναξε.

—Καλὰ καὶ ποιὸς μὲ ξύπνησε πρωΐ-πρωΐ στὶς τρεῖς νὰ κατασκοπεύωμε τ' ἀφεντικό μας;

—Ἐγὼ τὤκανα; εἶπε ὁ Λανσὰρ διαμαρτυρόμενος.

—Ἐσὺ βέβαια, ἐπιβεβαίωσε καὶ ὁ Ρικελέ.

—Ἐσύ! Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπε ἐσένα, Λουϊζέττα, πὼς εἶδες τ' ἀφεντικό μας νὰ περπατάη τὴ νύχτα, νὰ κουνιέται καὶ νὰ δείχνη τὶς γροθιές του κατὰ τὸν πύργο;

—Κι' ἐσὺ Λανσάρ, τί εἶπες τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου τοῦ Μαυρικίου, ὅτι ἄκουσες;

—Ἐγώ; Τίποτα!

—Εἶσαι ψεύταρος! Γιατὶ ἐσὺ εἶπες πὼς ἄκουγες τ' ἀφεντικό μας νὰ λέη: «Μαζί μου τἄβαλε βέβαια, μαζί μου τἄβαλε Θὰ τὸν κάνω κι' αὐτὸν σὰν τὸν ἄλλον».

—Καλὰ κι' ἐσὺ εἶπες πὼς εἶδες τ' ἀφεντικό μας ποὺ ἐκύτταζε ἄγρια τὸ Μαυρίκιο καὶ ἤθελε νὰ τὸν στριμώξη κάπου στὰ κρυφά.

—Ναί, Λουϊζέττα, εἶπε ὁ Ρικελέ. Σ' ἄκουσα κι' ἐγὼ νὰ τὰ λές.

Ἡ Λουϊζέττα ἐθύμωσε.

—Καλά, εἶπε, μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια κι' αὐτό. Μὰ δὲν μοῦ λὲς ὅμως ποιὸς εἶπε πὼς εἶδε τὸ Γιάννη Μὼρ νὰ πηγαίνη στὸ δάσος πίσω ἀπὸ τὸ Μαυρίκιο;

—Δὲν τὸ εἶπα ἐγώ, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ρικελέ

—Ἐσὺ τὸ εἶπες! ἐπέμεινε ὁ Λανσάρ. Σ' ἄκουσα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ποὺ τὤλεγες ἐχτὲς στὴν ταβέρνα.

—Αἴ, ἀφοῦ τ' ἄκουσες, ἐγὼ τὸ εἶπα!, φώναξε ὁ Ρικελέ, βλέποντας πὼς ἦταν μάταιο νὰ ἐξακολουθήση τὶς ἀρνήσεις του.

Λίγο ἔλειψε νὰ μαλλώσουν οἱ τρεῖς χωρικοί, ἄν δὲν ἐπενέβαινε ὁ ἀνακριτής.

—Πολὺ καλά, εἶπε. Μοῦ εἴπατε ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω.

Οἱ τρεῖς χωρικοὶ εἶχαν μείνει ἔκπληκτοι καὶ ἀλληλοκυττάζονταν μὲ ἀπορία:

—Δὲν ξέρομε τίποτα, εἶπαν!

—Κύριε Φλανκάρ, εἶπε ὁ δικαστής, ἴσως μοῦ χρειασθοῦν ἀκόμα. Νὰ τοὺς περάσετε σὲ κανένα δωμάτιο καὶ νὰ περιμένουν.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξετέλεσε τὴ διαταγὴ καὶ ξαναγύρισε.

—Τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Πουλβερέλ, πρέπει νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρης τὸν Γιάννη Μώρ.

Ὁ Φλανκὰρ ἦταν ἕτοιμος νὰ βγῆ, ὅταν ξαφνικὰ μπῆκε ἕνας ὑπηρέτης.

—Κάποιος χωρικὸς ζητεῖ νὰ μιλήση στὸν κ. ἀνακριτή.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο),

—Παραβάλλετε μόνος σας τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα

ΝΕΟΙ Λογοτέχναι

Στίχοι

ΚΑΡΤΕΡΩ...

Φτωχή μου ἀγάπη, καρτερῶ κάποια βραδυὰ (νάρθῃς
τὶς ἐταζέρες λουλούδια ἐγέμισα τριγύρα,
ἔχυσα ἀκόμα στὶς γωνιὲς κάποια αἰθέρια μύρα
καὶ σὲ προσμένω μὲ χαρά..."Αν ἔρθης...μὴ (ἀργῇς !...

ΣΑΝ ΗΡΘΕΣ...

Σὰν ἦρθες κάποιο δειλινὸ—Θεέ μου ποσο ὠχρή!
τὰ ὁλόμαυρα τὰ μάτια σου φαινόντανε κλαμένα,
σὰν μίλαγες τρεμάμενα γιὰ ὄνειρα σβυσμένα...
Κι' ἀλήθεια πῶς μὲ σπάραξεν αὐτή σου ἡ φωνή!

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Καὶ τώρα...(πῶς διαβήκανε γοργὰ τόσοι καιροὶ)
τὰ βήματά μου σέρνοντας καρτερικὰ στὴ θύρα
ἀνάλαφρη σὲ καρτερῶ λουσμένη μέσ' τὰ μύρα
νάρθῃς νὰ λάμψῃ ἡ κάμαρα σὰν ἄλλοτε, καλή.

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γαλάζια μάτια

«Δὲν θ' ἀγωνιστῶ ποτε να δωσω μιὰ μορφὴ σε σᾶς, ἀλησμόνητα γαλάζια μάτια. Προσπάθησα καὶ μπορῶ νὰ ὑπερηφανεύωμαι ὅτι τὸ κατώρθωσα...θὰ θυμᾶμαι πάντα τόσο καθαρὰ κάθε χαρακτηριστικὸ δικό σας. Μετρῶ τὴ δυστυχία που θὰ μοῦ φέρῃ τὸ χάσιμό σας. Ἀλλ' ὄχι, δυστυχία δὲν εἶνε νὰ κάνῃ κανεὶς ὅ,τι τοῦ εἶνε ἀγαπημένο, δυστυχία εἶνε νὰ τὸ διαφθείρῃ, νὰ τὸ διαστρέψῃ, νὰ τὸ παραμορφώσῃ. Ὢ ποσο πονῶ μήπως ποτὲ σᾶς ἀδικήσω, γαλάζια μάτια!... Θέλω μονάχα νὰ κλείσω μέσα στ' ἄδυτα τῆς καρδιᾶς μου—στὴ γωνιὰ ἐκείνη τῆς καρδιᾶς ποὺ ζοῦν οἱ ἀναμνήσεις αὐτῶν ποὺ ἀγάπησα περισσότερο στὴ ζωὴ—τὴν εἰκόνα σας, γιὰ νὰ τὴν ἔχω ἐκεῖ σὰν μιὰ παντοτινὴ παρηγοριὰ κι' ὑπόσχεσι.

Πολλὲς φορές, γαλανὰ μάτια, σᾶς εἶδα πλημμυρισμένα ἀπὸ σιωπηλὰ δάκρυα καὶ προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ ἂν ὅλες τὶς φορὲς σᾶς ἔκανα ἐγὼ νὰ θολώσετε. Πόσο πονῶ στὴ σκέψι ὅτι φαινόμουν κακιὰ μαζί σας ! Μὰ θέλω, γαλάζια μάτια, νὰ σᾶς ἔχω γιὰ πάντα κοντά μου, γιὰ νὰ στεγνώνω μὲ τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς τὰ δάκρυά σας. Θὰ σᾶς κάμω μὲ τὴν ἀγάπη μου νὰ λάμπετε, σὰν μιὰ γιορτινὴ αὐγὴ καὶ θὰ γίνω ὁ ἄγγελος φύλακάς σας, γιὰ νὰ διώχνω μακρυὰ τὰ σύννεφα τῶν θλίψεων ποὺ θάρχωνται νὰ σᾶς βουρκώνουν. Τὸ βλέμμα σας εἶνε ἤρεμο κι' ἁπαλὸ καὶ τὴν ὥρα ποὺ θὰ πέσῃ γιὰ πάντα ἡ σκοτεινιὰ στὴ ψυχή μου, θὰ προβάλετε, γαλανὰ μάτια, ψηλὰ στὸν οὐρανὸ τῆς ζωῆς μου καὶ θἆστε τὰ μόνα ἀστέρια ποὺ θὰ φωτίσετε μέχρι τὴ στερνὴ πνοή μου τὸν ἀγκαθένιο δρόμο μου...Μοῦ κρατᾶτε μέσα στὴ πικρή μου μοναξιὰ συντροφιὰ καὶ μοῦ μιλᾶτε μὲ τὸ βλέμμα σας γιὰ μιὰ μελλούμενη εὐτυχία...

Γαλανὰ μάτια, ποιὰ Μοῖρα μᾶς ἕνωσε καὶ ποιὰ Μοῖρα, ἀλλοίμονο, μᾶς κάνει νὰ πονοῦμε; Μὴν λυπᾶστε ὅμως, γαλάζια μάτια, οἱ ψυχές μας θὰ χαροῦν τότε ποὺ θὰ σβύσουν ἥσυχα—ἥσυχα τὰ μάτια μας καὶ θὰ βασιλέψουν πίσω ἀπ' τὸν θλιβερὸ ὁρίζοντα τῆς ζωῆς. Θὰ κλείσουν καὶ θ' ἀνοίξουν σὲ λίγο μέσα σ' ἕναν ἄλλον κόσμο μαγικό, γεμᾶτο ὀμορφιὲς καὶ τότε, μακρυά, στὴν κοιλάδα τῆς λήθης, ἐκεῖ ποὺ θὰ μᾶς περιμένουν οἱ σκιὲς τῶν ἀγαπημένων μας, θὰ βρεθοῦμε καὶ μεῖς σκιὲς πιά. Συλλογίζομαι μόνο μὲ πόνο, μήπως δὲν σᾶς γνωρίσω, μήπως ἡ οὐράνια γαλήνη σᾶς μεταμορφώσῃ. Ἀλλ' ὄχι, ἡ πίστι κι' ἡ ἀγάπη μου γιὰ σᾶς, γαλανὰ μάτια, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μὲ ὁδηγήσουν κοντά σας. Κι' ἂν οἱ σκιὲς δὲν μποροῦν νὰ δώσουν τὰ χέρια καὶ νὰ μιλήσουν, μποροῦν ὅμως νὰ μείνουν αἰώνια μαζί...»

Ναί, ἐσὺ μικρούλα λατρεμμένη μου μοῦ εἶπες αὐτὰ τὰ λόγια. Θυμᾶσαι; Ἦταν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ποὺ πραγματικὰ μ' ἀγαποῦσες, ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ κανεὶς δὲν σ' ἀνάγκαζε νὰ μὲ πληγώνῃς ὅπως—ἀλλοίμονο—τώρα μὲ πλήγωσες ! Ποιὸς ξέρει τάχα, ἀγαποῦλα μου, ἂν πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ σκληρὰ λό...α σου, κρύβεται ἀκόμα ἐκείνη ἡ παληά, ἡ ἀφάνταστα μεγάλη ἀγάπη σου γιὰ μένα; Ἔ; Ποιὸς ξέρει τάχα ;

ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΚΟΥΡΑΚΟΣ

Μὴν ξεχνᾶς

Μὴν ξεχνᾶς τί μοὖχες πῆ φιλῶντας με γλυκὰ στὰ μάτια ! Μοὖχες πῆ, πῶς κάποτε ἴσως νὰ χωρίζαμε κι' ὁ καθένας μας νάφευγε μακρυά, παρασυρμένος ἀπ' τῆς πεζῆς ζωῆς τὶς σκληρὲς συνθῆκες. Ἴσως—μοὖχες πῆ—θἄρθῃ καιρὸς ποὺ τὰ δυὸ τὰ γλυκά, ὀνειροπόλα σου μάτια, δὲν θὰ μὲ κυττάζανε, μὲ τὴ γλυκειά τους τὴ φωτιά, τοῦ τρελλοῦ, τοῦ αἰώνιου Ἔρωτά μας. Μοὖχες πῆ—καὶ πάντα τὸ θυμᾶμαι δακρυσμένος—πὼς κάποτε θὰ ἔφευγες νὰ πᾶς πολὺ μακρυά, καὶ τὰ θερμά μας τὰ φιλιὰ δὲν θὰ μποροῦσανε νὰ σκᾶνε τρυφερά, μεθυστικὰ στὰ χείλη μας, τὰ ξαναμμένα ἀπ' τὸν πόθο τῆς τρελλῆς μας ἀγάπης!..Τὸ χρυσὸ τὸ στοματάκι σου, ποὔξερε νὰ δίνῃ πάντα τὴ γλυκειὰ ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγοριά, μοὔδωσε πάλι τὸ θάρρος. Τί εἶπα, τὸ θάρρος; —τὴν πεποίθησι τὴν ἴδια, ἀκέρηα καὶ ζωντανὴ πῶς θὰ λάβαινα κι' ἂς ἤσουνα μακρυά—μυνήματα γραμμένα σὲ χαρτὶ δακρυποτισμένο Αἰώνιας ἀγάπης καὶ ἔρωτα ἀκόμη πιὸ τρελλοῦ ! Κι' ἦλθε ἡ μέρα ἡ μουντὴ—κατσουφιασμένη μέρα—ποὺ ἔφυγες πολὺ μακρυά, μαζὶ μὲ τοὺς δικούς σου, καὶ μόνη παρηγοριὰ μοῦ ἄφησες τοῦ δύστυχου ἐμένα, τὰ δυὸ χοντρά σου δάκρυα ποὺ κύλισαν ὁλόθερμα στὰ δυό σου ἀφράτα μάγουλα, καθὼς τὸ σταματάκι σου μοὔδινε ἐλπίδα πῶς σύντομα θὰ λάβαινα ἀπ' τὰ κρινόλευκα χεράκια σου, τὸ μύνημα ποὺ θἄλεγε πῶς πάντα μ' ἀγαπᾶς. Ὅμως τί τρομερό ! Τὸ μύνημα ποὺ μοὔλεγες π ο τ ὲ δὲν τὦχω λάβει. Πέρασαν μῆνες...κάπου ἕνας χρόνος, καὶ τὤμαθα τὸ μύνημα ἀπὸ τοὺς ξένους : πῶς μ' ἄλλονε παντρεύτηκες ! ἔτσ' εἶνε ἡ ζωή!

Π. Ε. ΓΕΩΡΓΟΒΡΕΤΤΑΚΟΣ

Μὲ τὰ πρῶτα τριαντάφυλλα...

Ἡ νύχτα ὅλο καὶ ξεθώριαζε..Κι' ὅμως! ἀκόμα ξαγρυπνοῦσα μὲ τις ἴδιες πάντα σκέψεις..Νύχτες τέτοιες πολλὲς εἶχαν διαβῆ...Κι' ὁ καιρὸς στὸ διάβα του ὅλο καὶ πιότερο μ' ἄφηνε πόνο... Τὰ στήθεια μου τἄνοιωθα νὰ σπαράζουνε ἀπὸ ἕνα βουβὸ κλᾶμα μὰ σὺ ποτέ σου δὲν θέλησες νὰ νοιώσῃς λίγη συμπόνια. Ἄδικα τόσα σούρουπα εἶχα γίνει ἡ σκιά σου, καὶ τόσες νύχτες μὲ τὸ παραπονιάρικο τραγοῦδι μου τὸ νανούρισμά σου... Ἄδικα στὸ πρόσωπό μου κύλαγαν, χοντρὰ σὰν τὰ μαργαριτάρια, τὰ φλογισμένα δάκρυα κάποιου πόνου καὶ μοῦ ξεμαδοῦσαν τὸ ρόδινο τῆς ὄψης μου βελοῦδο..Ἐσὺ πάντα ἴδια κύτταζες ἕνα λουλοῦδι μαραμένο, ἐνῷ τὰ διψασμένα του ροδοπέταλα σοῦ ζητοῦσαν μὲ θλιμμένη ἱκεσία τὴ δροσιὰ τῶν χειλιῶν σου.

Καὶ κάποιο βράδυ, ποὺ ὁ πόνος μου ξεχείλισε ἀπὸ τὰ στήθεια γιὰ νὰ μὲ φέρῃ ἀδύναμο στὸ στρῶμα σὰν τὸ λουλοῦδι ποὺ τὸ δέρνει ἡ παγωνιά, δὲν πρόσεξες τὴ σκιὰ αὐτὸ τὸ βράδυ ποὺ δὲ σ' ἀκολουθοῦσε, ἂν τὸ παραπονιάρικο τραγοῦδι δὲν ξανακούστηκε στὴ νύχτα, κάποιου ζητιάνου τῆς ἀγάπης, ποὺ σὲ νανούριζε...Μονάχα, ὅταν τυχαῖα ἀπ' τὸ γιατρὸ τῆς γειτονιᾶς ξέφυγε ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ κατάντημά μου, ἐσὺ κύτταζες τριγύρω σου κι' εἶδες τὰ τριαντάφυλλα ποὺ μόλις ξεμπουμπούκιαζαν κι' ἔνοιωσες στὴν καρδιά σου μαζὶ μὲ τὴ χαρὰ τῆς ἄνοιξης ποὺ ἐρχότανε καὶ μιὰ συμπόνια γιὰ κάποιο ρόδο, ποὺ ἡ ἀφροντισιά σου τὸ κρατοῦσε πιὸ κλειστὸ καὶ μαραμένο ἀπ' τἄλλα !..Κι' ἀμέσως, ποὺ τὸ πρῶτο, ξεφάντωμα τῆς ἄνοιξης εἶχε βρεθῆ μυρόπνοο βαθειά σου, ἔτρεξες κι' ἀγκάλιασες κάποια λουλούδια, ἐνῷ γιὰ μένα μάζεψες καὶ μοὔστειλες ἕνα ματσάκι ἀπὸ μπουμπουκιασμένα ρόδα —σύμβολο πῶς ἡ ἄνοιξι ἔφτασε κι' ἔπρεπε ὅλα νὰ χαροῦνε..

Ἦταν νύχτα..Καὶ μαζί τους ξαγρύπνησα λέγοντάς τους τὰ πιὸ παθιάρικα τραγούδια, ἐνῷ μέσα μου κάποια ἄνοιξι γεννιώτανε..Τὰ δάκρυά μου πιὰ σταμάτησαν τὸν ἄχαρό τους δρόμο...Ἡ ὄψι μου ἄρχισε νὰ ροδίζῃ, καὶ πάνω στὸ πρῶτο ξεφάντωμα τοῦ λουλουδένιου κόσμου ποὔκλεινα μ' ἀνείπωτη χαρὰ ἀνάμεσα στὰ δυό μου χέρια, τὰ διψασμένα χείλη μου εὕρισκαν τὴ δροσιά, ποὺ κοίμιζε σιγὰ τὸν πόνο μου.

Ἡ νύχτα ἐκείνη ὅλο καὶ ξεθώριαζε...Κι' ὅμως δὲν μὲ βρῆκε νὰ ξαγρυπνῶ ὅπως καὶ πρῶτα... Ἡ πρώτη ἀμόλυντη ἀχτίδα τοῦ ἥλιου ποὺ μπῆκε στὸ φτωχὸ δωμάτιό μου ἦταν ζωηρὴ καὶ παιχνιδιάρα, ἐνῷ ἀπὸ τὸν κῆπο γιὰ πρώτη φορὰ ἐρχόντουσαν μύριες εὐωδιὲς νὰ συναντηθοῦνε μὲ κεῖνο ποὺ σκορποῦσαν τὰ τριαντάφυλλά σου...Τὰ τριαντάφυλλα ποὺ πρωτανθίζανε μαζὶ μέσα στὴν ἄνοιξι κάποιας ἀγάπης, ποὺ τὸ σούρουπο, θυμᾶσαι, Μάγδα; ἐκείνης τῆς ἡμέρας μᾶς βρῆκε ἀνάμεσά της ἀγκαλιασμένους, ἐνῷ τὰ χείλη μας ἐσφράγισαν τὸν ὅρκο μιᾶς ἄυλης χαρᾶς !..

ΡΕΝΟΣ Μ. ΓΡΑΙΚΟΣ

Χαμομήλια τὸν Ἀπρίλη

Κι' ἀνθίζανε τὰ ρόδα στὶς γωνιὲς γυρτά,
σὰν τὰ δικά σου χείλη.
Ὢ! κι'ἦταν ρόδα ἄλλα ἀνοιγμένα, ἄλλα κλειστὰ
στὶς σέρες, στὶς γωνιὲς γυρτά,
ἀγάπης χαμογέλια τὸν Ἀπρίλη.

Κι' ἤσουν μικρούλα, ἐσὺ Νενίτσα, μιὰ τρελλὴ
ποὺ ξέγνοιαστη πηδοῦσε.
Κι' ἤσουν γιὰ μένα στὴν καρδιά μου σιωπηλὴ
ἁγνὴ μ' ἀγάπη ποὺ ὤ! ἡ τρελλὴ
στὰ χέρια της τὰ ρόδα μας μαδοῦσε.

Καὶ σκόρπισαν τὰ ρόδα στὶς γωνιὲς γυρτά,
μαράθηκαν τὰ χείλη.
Κι' ἤτανε μνήματα μικρὰ ζωγραφιστὰ
μὲ ρόδα πατημένα καὶ γυρτά...
θανάτου χαμομήλια τὸν Ἀπρίλη.

Γ. ΦΕΡΓΑΔΙΩΤΗΣ

Κάτι τέτοια βράδυα...

Κάτι τέτοια ἀνοιξιάτικα βράδυα, ὅταν ὅλα μοιάζουν τόσο πολὺ μὲ τότε, ἡ θάλασσα μὲ τὴν ἀκίνητη ἐπιφάνεια ποὺ πάνω της καθρεφτίζεται τὸ ὁλόγεμο φεγγάρι, τὸ σιγανὸ σφύριγμα ποὺ ἀφήνει τὸ ἀγεράκι περνῶντας μέσα ἀπ' τὰ πυκνὰ πεῦκα, τὸ μακρυνὸ τραγοῦδι κάποιου ψαρᾶ καὶ τόσα ἄλλα πράγματα ποὺ γίνονται αἰτία νὰ ξανάρθουν στὸν νοῦ μου τὰ παληὰ ἐκεῖνα ἀνοιξιάτικα βράδυα ποὺ περάσαμε μαζὶ καὶ μὲ κάνουν νὰ μένω γιὰ πολλὴ ὥρα ξαπλωμένος στὴν ἀμμουδιὰ νομίζοντας πῶς σ' ἔχω πλάϊ μου.

Θυμᾶσαι τί ὄμορφα ποὺ περνούσαμε...Τί ὄνειρα πλάθαμε...Ξαπλωνόσουν καὶ σὺ δίπλα μου στὴν ἀμμουδιὰ καὶ τὰ μεγάλα κατάμαυρα μάτια σου καρφώνονταν πότε πάνω μου καὶ πότε πάνω στ' ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ. Τότε σὲ κύτταζα κι' ἐγὼ καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἔλαμπε περισσότερο. Τὰ μάτια σου ἢ τ' ἀστέρια.

Ἔτσι περνοῦσε πολλὴ ὥρα, τὸ ἀεράκι σιγὰ-σιγὰ δυνάμωνε καὶ οἱ χρυσὲς μπουκλίτσες τῶν μαλλιῶν σου ἀκουμποῦσαν πάνω στὸ πρόσωπό μου. Ἔνοιωθα τότε κάτι γλυκὲς ἀνατριχίλες σ' ὅλο τὸ εἶναι μου, σ' ἀγκάλιαζα καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα τὰ χείλη μας ἔμεναν ἑνωμένα...

Μὰ πῶς ἔφυγαν καὶ ἔσβυσαν ὅλα αὐτὰ στὸ διάβα τοῦ χρόνου...Κάποιο βράδυ δὲν ἦρθες, οὔτε καὶ τὶς ἄλλες μέρες ποὺ πέρασαν φάνηκες καὶ σιγὰ-σιγὰ ὁ χρόνος ἔρριξε στὴ λήθη αὐτὴ τὴν ἱστοριοῦλα...

Μὰ κάτι τέτοια βράδυα, ὅταν ὅλα μοιάζουν τόσο πολὺ μὲ τότε, ξανάρχομαι στὰ μέρη αὐτά, ξαπλώνομαι στὴν ἀμμουδιά, μισοκλείνω τὰ μάτια καὶ μὲ τὴ φαντασία μου ἀγκαλιάζω τὸ φειδίσιο κορμί σου..

Ἄραγε κάτι τέτοια βράδυα, δὲν θὰ θυμᾶσαι καὶ σὺ τὴν παληὰ εὐτυχισμένη ζωή μας καὶ αὐτὴ ἡ σκέψι δὲν θὰ κάνῃ νὰ ἀργοκυλοῦν δύο δάκρυα πάνω στὸ μικρὸ κουκλίστικο προσωπάκι σου;...

Πόσο θἄθελα νἆμαι κοντά σου αὐτὲς τὶς στιγμὲς καὶ μὲ τὰ χείλη μου νὰ σκουπίσω τὰ δάκρυα ἀπ' τὸ πρόσωπό σου, γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ πάλι χαρούμενο καὶ εὐτυχισμένο..

ΤΑΚΗΣ ΓΕΡΑΓΑΛΑΣ

Ἄνοιξις

Ὅλ' ἡ φύσις γιορτάζει
τὴν Αὐγὴ ποὺ χαράζει
ὁ Ἥλιος κι' ἁπλώνουνε
οἱ ἀχτίδες του γύρω
στὰ λουλούδια ποὺ μύρο
στὴ πλάσι ὑψώνουνε.

Τὰ πουλιὰ παιγνιδίζουν
καὶ τραγούδια ἀρχίζουν
σὲ γλυκύτατες νότες..
Κι' ἦταν ὅμοια σὰν τώρα
ποὺ μᾶς βρῆκεν ἡ μπόρα
νὰ χωριστοῦμε τότες.

Ὅλ' ἡ φύσις γιορτάζει
κι' ἡ καρδιά μου σπαράζει
ἀπὸ κρύφιο ἕναν πόνο
ποὺ περάσαν τὰ χρόνια
κι' ἔχουν ἔρθει τὰ χιόνια
καὶ μὲ βρήκαμε μόνο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ μυστικὸ τῆς λίμνης

Ἕνα ἔγκλημα ποὺ ἀποκαλύπτεται

Ἕνα δειλινὸ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1528 ὁ Πάολο Κόρτι βρισκότανε μονάχος στὸ πανδοχεῖο του. Ἔξω ἀκουγότανε τὸ μανιασμένο βουητὸ τοῦ ἀνέμου κ' ἡ βροχὴ ποὺ ἔπεφτε σὰν καταρράχτης.

Χρόνια τώρα οἱ πελάτες του γινόντουσαν ὅλο καὶ πιὸ σπάνιοι κι' ὁ Πάολο εἶχε ξοδέψει καὶ τὶς τελευταῖες του οἰκονομίες. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ξεπληρώσῃ τὰ χρέη του, κ' ἡ καταστροφὴ τὸν ἀπειλοῦσε.

Ξαφνικά, μέσα στὶς θλιβερές του σκέψεις, κι' ἀνάμεσα στὰ μουγγρίσματα τῆς θύελλας, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε τριποδισμὸ ἀλόγου. Σχεδὸν ἀμέσως χτύπησαν τὴν πόρτα.

— Ἀνοῖχτε! εἶπε μιὰ φωνὴ προσταχτική.

Ὁ Πάολο ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ. Ἕνας ἄνθρωπος, τυλιγμένος στὸ μακρύ του μανδύα, μπῆκε μέσα.

— Κρυώνω καὶ πεινῶ, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Ἄναψε ἀμέσως μιὰ καλὴ φωτιὰ νὰ στεγνώσω κι' ἑτοίμασέ μου νὰ φάω. Φρόντισε καὶ γιὰ τ' ἄλογό μου ποὺ εἶνε τσακισμένο ἀπὸ τὴν κούρασι.

— Ἀμέσως, ἐξοχώτατε! εἶπεν ὁ Πάολο, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι κι' ἀπορῶντας γιὰ τὸν ἀνέλπιστο πελάτη.

Τὸν ἔβαλε στὸ καλλίτερο δωμάτιό του, ὅπου εἶχε ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιά, καὶ κατέβηκε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ φαγητό.

Σιγὰ-σιγὰ αἰσθανότανε νὰ τὸν κυριεύῃ ὁ πειρασμὸς ν' ἁρπάξῃ τὸ χρυσάφι ποὺ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ξένος. Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀντιστάθηκε στὴν ἀπληστία του. Μά, στὴν ἰδέα πὼς μὲ τὸ χρῆμα ποὺ θὰ ἔκανε δικό του θὰ μποροῦσε ἴσως ν' ἀντεπεξέλθῃ στὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε, δὲν ἐδίστασε πιά.

Σκέφτηκε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἤτανε ντόπιος, πὼς δὲν τὸν ἤξερε κανεὶς καὶ πὼς μὲ τὴ θύελλα ἐκείνη ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν εἶδε κανένας νὰ μπαίνῃ στὸ πανδοχεῖο.

Κι' ἂν τὸν ἀναζητήσουν, καὶ ἰδοῦν πὼς ἐχάθηκε, ἀσφαλῶς θὰ πιστέψουν πὼς ἔπεσε θῦμα τοῦ φοβεροῦ λησταρχου Γκαρνό, ποὺ μὲ τὴ συμμορία του, λυμαινόμενος τὴν περιοχή, ἐμφανιζότανε ξαφνικά, σκότωνε τ' ἄλογα καὶ τοὺς ὁδηγοὺς καὶ ἐλήστευε τοὺς ταξειδιῶτες.

Ὁ Πάολο ὡπλίστηκε μ' ἕνα μαχαῖρι καί, ἀργὰ τὴ νύχτα, πατῶντας στὶς μῦτες τῶν ποδιῶν, ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ ξένου. Ὁ ἄγνωστος, κατακουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του, ἤτανε βυθισμένος στὸν ὕπνο.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα στιγμιαῖο δισταγμό, ὁ ξενοδόχος ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὥρμησε μ' ἕνα πήδημα στὸ κρεββάτι κι' ἐχτύπησε τὸν ἄγνωστο στὴν τύχη.

Ξαφνιασμένος ὁ ταξειδιώτης, προσπάθησε νὰ ὑπερασπισθῇ, μὰ ξανάπεσε πληγωμένος βαρειά.

Ὁ δολοφόνος ἄναψε τὸ φῶς. Ἔψαξε τὶς τσέπες τοῦ θύματός του καὶ βρῆκε δυὸ πουγγιὰ γεμᾶτα χρυσάφι.

— Σώθηκα! μουρμούρισε.

Ἔπρεπε τώρα νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ πτῶμα προτοῦ νὰ ξημερώσῃ.

Σκέφτηκε νὰ τὸ θάψῃ στὸν κῆπο του, ἀλλὰ μετάνοιωσε γιατὶ φοβήθηκε μὴν ἀνακαλυφθῆ. Τέλος, ἀπεφάσισε νὰ τὸ ρίξῃ στὴ λίμνη τοῦ Κατερνῶ, ποὺ ἤτανε λίγα μέτρα πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο του. Μιὰ παράδοσις λαϊκὴ ἔλεγε πὼς ἡ λίμνη αὐτὴ δὲν εἶχε βυθὸ καὶ πὼς συγκοινωνοῦσε μὲ ὑπόγειες ἀβύσσους.

— Ἔτσι κανένας δὲν θ' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ κάτω τὸν ταξειδιώτη μου! σκέφτηκε ὁ Πάολο.

Ἔβαλε τὸ θῦμα του σ' ἕνα τσουβάλι καὶ δένοντάς το μὲ βαρειὲς πέτρες, τὤβαλε σὲ μιὰ βάρκα, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ὄχθη καὶ τὤρριξε μέσα στὰ βαθειὰ νερά.

Ἥσυχος πιὰ ὁ δολοφόνος ἐπέστρεψε στὸ πανδοχεῖο του καὶ ξαπλώθηκε ν' ἀναπαυθῇ.

Ξαφνικά, τὸ βλέμμα του ἔπεσε μηχανικὰ στὸ ἀριστερό του χέρι κι' ἀνατρίχιασε. Τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὸ μικρό του δάχτυλο εἶχε χαθῆ. Ἔκαμε ἄνω-κάτω ὁλόκληρο τὸ πανδοχεῖο του, μὰ δὲν τὸ βρῆκε.

— Θὰ γλύστρησε στὴ λίμνη μαζὶ μὲ τὸν πεθαμένο! σκέφθηκε.

***

Ὁ Πάολο ἐξώφλησε τὰ χρέη του, μὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἡσυχάσῃ.

Κάθε βράδυ τὸ φάσμα τοῦ θύματός του παρουσιαζότανε μπροστά του καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Δὲν θὰ χαρῇς γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη τὰ κέρδη τοῦ ἐγκλήματός σου...

Λίγους μῆνες ἔπειτα ἀπὸ τὴ δολοφονία ἕνας δυνατὸς σεισμὸς ἐκλόνισε τὸ ἔδαφος τῆς Καμπανίας. Καὶ τότε ἔγινε κάτι παράξενο.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης τοῦ Κατερνῶ ἐμίκραινε, τὰ νερά της χανόντουσαν μέσα στὴ γῆ ἀπὸ μυστικὲς ρωγμὲς καὶ τέλος ἐφάνηκε ὁ βυθὸς τῆς κοίτης.

Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς πήγαιναν νὰ ψαρέψουν στὰ βαλτονέρια.

Ξαφνικά, καθὼς ἀνασκάλευαν τὴ λάσπη γιὰ νὰ πιάσουν χέλια, ἀνεκάλυψαν τὸ τσουβάλι, μέσα στὸ ὁποῖο ἤτανε κλεισμένο τὸ πτῶμα τοῦ ταξειδιώτη.

Ἡ εἴδησις αὐτὴ τοῦ μακάβριου εὑρήματος ἐκυκλοφόρησε γρήγορα στὸ χωριὸ κι' ἔφτασε καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ Πάολο.

Ὁ ἄθλιος ποὺ ἤλπιζε ὅτι ὡς τὴν τελευταία στιγμή, τὸ ἔγκλημά του θὰ ἔμενε κρυφό, ἔχασε τὴν ψυχραιμία του.

Νά, λοιπόν, ποὺ οἱ ἀπειλὲς τοῦ θύματός του ἐπραγματοποιοῦντο.

Τὸ φάντασμα τὸν εἶχε προειδοποιήσει...

Τρελλὸς ἀπὸ φόβο, νομίζοντας πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θ' ἀνεκάλυπταν τὸ ἀσημένιο του δαχτυλίδι, θὰ καταλάβαιναν ἔτσι πὼς εἶνε αὐτὸς ὁ δολοφόνος καὶ θὰ ἔσπευδαν νὰ τὸν συλλάβουν, ὁ Πάολο ἐγκατέλειψε τὸ πανδοχεῖο του.

Ἔτρεξε μέσα στὸ δάσος καί, κυνηγημένος ἀπὸ τὸ φόβο του κι' ἀπὸ τὴν ἔνοχη συνείδησί του, ἔδεσε μιὰ θηλειὰ σ' ἕνα δέντρο κι' ἐκρεμάστηκε, προλαβαίνοντας ἔτσι τὴν ἀνθρώπινη δικαιοσύνη.

Ἡ αὐτοκτονία αὐτὴ συνέπιπτε μὲ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ πτώματος.

Τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι βρέθηκε μέσα στὸ τσουβάλι κι' οἱ ψαράδες θυμήθηκαν πὼς ἤτανε τοῦ ξενοδόχου.

Καὶ τότε, συνδυάζοντάς τα ὅλα, κατάλαβαν πὼς ἐκεῖνος εἶχε κάμει τὸ ἔγκλημα...

Λίγους μῆνες ἀργότερα τὰ νερὰ ξαναβγῆκαν ἀπὸ τὴ γῆ καὶ σιγὰ-σιγά, ξαναπῆρανε τὴ παληά τους θέσι.

Κι' ἀπὸ τότε ἡ λίμνη τοῦ Κατερνῶ συχνὰ ξεράθηκε καὶ ξαναγέμισε.

Κι' οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, θυμούμενοι τὸ ἔγκλημα τοῦ Πάολο, λέγανε πὼς τὰ νερὰ ἐτραβιῶνταν κάθε φορὰ ποὺ κρύβανε κάποιον δολοφονημένον, καὶ δὲν ξανάρχονταν στὴ θέσι τους ἂν δὲν βρισκότανε τὸ πτῶμα...

ΣΑΡΛ ΛΕΒΙΕ

ΤΖΩΝ ΤΣΑΝΤΚΟΥ·Ι·Κ

Γιὰ τὰ ζῶα ποὺ κρυολογοῦν

Στὸ ζωολογικὸ κῆπο τῆς Ν. Ὑόρκης ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ ἕνα κλουβὶ εἰδικὸ στὸ ὁποῖο τοποθετοῦνται καὶ νοσηλεύονται τὰ ζῶα ποὺ πάσχουν τὰ ἀναπνευστικά τους ὄργανα.

Τὸ ἀρρωστημένο ζῶον ποὺ τοποθετεῖται μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβὶ ἀναπνέει διοχετευμένους ἀτμοὺς διαφόρων φαρμάκων.

Καθ' ὅλο δὲ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του, τροφοδοτεῖται καὶ ἀπὸ μιὰ ἀνάλογη θερμοκρασία, ἱκανὴ νὰ πολεμήσῃ κάθε κρυολόγημα.

Ἐμφανιζόταν ξαφνικά, σκότωνε τ' ἄλογα καὶ τοὺς ὁδηγοὺς κι' ἐλήστευε τοὺς ταξειδιῶτες..

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΡΙΟΥ ΚΙ' Ο ΘΡΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΡΑΠΗ

Τὸ δειλινό, ὅταν στὸν Κορινθιακὸ σκορπίζωνται ὅλοι οἱ μενεξέδες τῆς Ἀθήνας κι' ἀργὰ πάλι ποὺ ὅλος ὁ κρόκος καὶ ἡ πορφύρα τῆς γῆς ἁπλώνεται στὴν ὑγρὴ ἔκτασι, ὁ σύντροφός μου, τὸ τσομπανόπουλο, ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ γιὰ τὸ στοιχειωμένο κάστρο:

—Ἀπὸ δῶ, ἀφεντικό, κατέβαιναν οἱ βαρυποινῖτες νὰ φύγουν. Βλέπεις τὸν τοῖχο ποὺ στὴν βάσι του εἶνε τρυπημένος. Ἡ φρουρά του δὲν τὤξερε καὶ οἱ βαρυποινῖτες ἔφευγαν κάθε βράδυ. Πάντα ὅμως ἀκουόταν ἕνα οὔρλιασμα καὶ τίποτ' ἄλλο. Ὁ ἀράπης ἐτέλειωνε τὴν δουλειά του. Μὰ τάχα καὶ μὲ τοὺς φρουροὺς δὲν γινόταν τὸ ἴδιο; Ἀνέβαιναν νὰ φυλάξουν καὶ τὸ πρωῒ δὲν βρισκόταν κανείς. Πῶς θὰ γινόταν αὐτὸ ἂν ὁ ἀράπης δὲν τὤθελε;

Ἡ φωνὴ τοῦ τσομπάνου ἔτρεμε καὶ τὸ χέρι του ὁλοένα ἀνεβοκατέβαινε στὸ στῆθος του κάνοντας τὸ σχῆμα τοῦ Σταυροῦ. Καὶ τὸ δειλινὸ προχωροῦσε καὶ δὲν ἤξευρα ἀπὸ τί βρισκόμουν περισσότερο μαγεμένος. Ἀπὸ τὸ ἀντιφέγγισμα ποὺ ἐξεθώλωνε τὶς ἀπέναντι βουνοκορφὲς τῆς Στερεᾶς καὶ τοὺς ἔδινε μιὰ φανταστικὴ διαγραφή, σ' ἕνα ἀπίθανο βάθος, ἢ ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ τσομπάνου ποὺ ἔσερνε μαζί της μιὰ ὁλόκληρη ἀνθρωπότητα δεμένη σὲ προλήψεις, προσηλωμένη σὲ φανταστικότητες. Καὶ τὸ φεγγάρι ὑψώθηκε ἐξαφνα θριαμβικό. Ἡ θάλασσα σιγοψιθύριζε καθὼς σερνόταν στὴν ἀμμουδιά, μέσα στὰ χαλάσματα ἐσφύριζε ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ οἱ βενετσιάνοι ἄνοιγαν τὴν βαρειὰ πόρτα κι' ἔρριχναν τοὺς σάκκους μὲ τὸ ἀνθρώπινο περιεχόμενό τους στὴ θάλασσα, ἢ γιὰ νὰ περάσουν στὸ κάστρο ἄλλα ἀλυσόδετα φορτία ποὺ ἔφταναν ἀπὸ τ' ἄλλα ἑλληνικὰ ἐδάφη ποὺ κρατοῦσαν. Ἦσαν παλληκάρια καὶ γέροι ἀρχόντοι, καμμιὰ φορὰ καὶ κοπέλλες βεργολυγερὲς —δράματα καὶ τραγωδίες ποὺ κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν θέλησε ἀκόμη νὰ κυττάξῃ.

Κι' ἔξαφνα τὸ τσομπανόπουλο ἀνατινάχθηκε. Μέσα στὸ φεγγαρόφως ἡ ψηλή του κορμοστασιὰ ἔπαιρνε μυθικὲς διαστάσεις. Κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ σκοῦφο μὲ τὴν ἀγκλίτσα του καὶ τὰ μαλλιά του ἀνεμίζονταν ἀπὸ τὸν μπάτη.

—Ἀφεντικό, ἀνακραύγασε, σὰν ν' ἀπαντοῦσε πρῶτα στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἐγὼ θὰ φύγω. Τέτοια ὥρα βγαίνουν νεράϊδες καὶ ξωθιές. Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησί μου, ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὴν ἀμμουδιά...

Ἤμουν μόνος, τ' ἀέρι ἐσφύριζε πάντα στὰ χαλάσματα, τὸ κῦμα τραγουδοῦσε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ τὸ φεγγάρι παιγνίδιζε πάνω στὰ νερὰ κι' ἔγραφε στὸν πύργο τοῦ ἀράπη φανταστικὰ σχήματα. Καμμιὰ σειρῆνα δὲν τραγουδοῦσε, καμμιὰ λάμια δὲν σφύριζε, νεράϊδες δὲν λούζονταν στὰ νερά.

Κι' ὅμως ἡ ψυχή μου ἦταν δεμένη μὲ τὸ παραμῦθι. Ἡ νεράϊδα Καλομοῖρα, λένε οἱ γέροι κάτοικοι τοῦ Ρίου —τοῦ χωριοῦ— ἀγάπησε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἕνα τσομπανόπουλο, τοῦ σήκωσε τὰ μυαλὰ καὶ κάθε βράδυ ἀντάμωναν στ' ἀκρογιάλι. Ἄλλες νεράϊδες παράστεκαν στὸν ἔρωτά του καὶ τὴν νύχτα ἡ θάλασσα ἐγέμιζε ἀπὸ τραγούδια, τὸ κάστρο ἐπλημμυροῦσε ἀπὸ μουσικές. Πολλοὶ δὲν εἶδαν τὶς νεράϊδες. Ὅσοι τὶς ἀντίκρυσαν ἐτυφλώθηκαν ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ λάμψι, ἕως ὅτου μιὰν ἡμέρα ἡ νεράϊδα ἐτράβηξε τὸ τσομπανόπουλο μαζί της στὰ νερὰ καὶ ἀπὸ τότε καμμιὰ πιὰ νεράϊδα δὲν ξαναφάνηκε.

Νᾆταν ἡ ὥρα ; Νᾆταν τὸ φεγγάρι ; Νᾆταν τὸ τραγοῦδι τῆς θάλασσας καὶ τοῦ μπάτη; Δὲν ξεύρω ποιὸ ἀπ' ὅλα κι' ἂν ὅλα μαζί. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ σηκώθηκα νὰ φύγω, στὰ μάτια μου ἐκυμάτιζαν ἀνάεροι πέπλοι, μακρόσυρτοι ἀντιλαλοῦσαν ἦχοι, μιὰ γλυκειὰ νάρκη ἔπεφτε πάνω στὶς αἰσθήσεις μου.

Νᾆταν ἡ ὥρα ; Νᾆταν τὸ φεγγάρι ; Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ τὴν ὥρα ποὺ ἐπερνοῦσα πλάϊ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ ἀράπη, ἐφαντάσθηκα πὼς ἄκουσα βόγγους καὶ ἀναστεναγμοὺς καὶ ἀκόμη πὼς τεράστια χέρια ἁπλώνονταν κατὰ τὸν οὐρανό.

Β') ΤΟ ΜΠΟΥΡΤΖΙ

Ὁ ταξειδιώτης ποὺ φθάνει στὸ Ναύπλιο εἶνε ἤδη προετοιμασμένος ν' ἀκούσῃ, ὅσα θ' ἀκούσῃ στὸ Μποῦρτζι, τὸ κάστρο ποὺ κλείνει ἀπὸ τὴ θάλασσα τὴν πρώτη ἑλληνικὴ πρωτεύουσα. Τὸ Παλαμῆδι μὲ τὸν ὄγκο του καὶ τοὺς θρύλους του, ἡ Ἀκροναυπλία μὲ τὴν ἱστορία κι' ὅλες τὶς προφορικὲς παραδόσεις ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ τῶν πληθυσμῶν τοῦ Ναυπλίου, προδιαθέτουν τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νοῦ νὰ βρεθῇ σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου καὶ τρόμου ἀκόμη. Ἔπειτα ἡ ἱστορία στὸ Ναύπλιο εἶνε κάτι ποὺ ντύνεται τὴν πιὸ παραστατικὴ μορφή, ποὺ ἐμψυχώνεται ἀπὸ τὰ χίλια λείψανα τῶν περασμένων χρόνων. Κι' ἔτσι ἄθελα κανεὶς μεταφέρεται σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν πολὺ πιὸ ἁπλοῖ. Σοῦ δείχνουν τοὺς δρομάκους ποὺ ἀκολούθησε ὁ Καποδίστριας, τὴν τρύπα ποὺ ἄνοιξε στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησιᾶς, ἡ σφαῖρα ποὺ τὸν ἔστρωσε χάμω νεκρό. Σοῦ δείχνουν τὸν δρόμο ποὺ ἔπαιρνε ὁ δήμιος ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ Μποῦρτζι, φρουρούμενος ἀπὸ ἱππεῖς καὶ πεζοὺς νὰ θανατώσῃ τοὺς καταδίκους. Κι' ἀκόμη τὰ μέρη ποὺ ἐκάλυψαν μὲ τὰ κορμιά τους οἱ ἐπαναστατημένοι Ἕλληνες προτοῦ καταλάβουν τὸ Παλαμῆδι.

Ὅλα στὸ Ναύπλιο εἶνε ἱστορία, μυστήριο καὶ παράδοσις.

Κατάντικρυ στὸ λιμάνι ὑψώνεται τὸ Μποῦρτζι, ἕνα βενετσιάνικο κάστρο ποὺ καταλαμβάνει ὅλην τὴν ἔκτασι τοῦ ὁμώνυμου νησιοῦ. Τὸ Ναύπλιο, χωρὶς τὸ Μποῦρτζι δὲν θᾆταν Ναύπλιο, ὅπως ἡ Ἀθήνα δὲ θᾆταν Ἀθήνα χωρὶς τὴν Ἀκρόπολι. Εἶνε τὸ στολίδι του, ἡ γοητεία του περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ τὸ Παλαμῆδι ὁ θρῦλος του. Μιὰ φορὰ ἔκλειναν πανύψηλοι τοῖχοι τὶς πολεμίστρες καὶ τοὺς προμαχῶνες του, πρὶν λίγα, ὅμως, χρόνια, ἕνας δημιουργικὸς Ἕλλην μετέβαλε τὸ Μποῦρτζι σὲ κέντρο διασκεδάσεως κι' αὐτὸς ἔρριξε τοὺς τοίχους καὶ ξαναφάνηκε ἡ ντατέλλα τῶν προμαχώνων του. Μαζὶ ὅμως δὲν ἠμποροῦσε νὰ ρίξῃ τοὺς θρύλους ποὺ καλύπτουν κάθε του πέτρα, ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἱστορίες ποὺ μιλοῦν γιὰ νεράϊδες, γιὰ ξωθιές, γιὰ δράκους, νὰ σβύσῃ τὸν πέπλο ποὺ τὸν ὕφαναν οἱ λαϊκὲς παραδόσεις, οἱ ἄνθρωποι ποὺ δένονται στὸ παραμῦθι, ὅπως ἄλλοι δένονται στὴν ἱστορία.

Ἡ βαρκούλα ποὺ μὲ μετέφερε στὸ Μποῦρτζι κυλοῦσε πάνω σὲ μιὰ θάλασσα ποὺ τὸ κρύσταλλό της ἐθρυμμάτιζε σὲ ἀναρίθμητους κυματισμοὺς τὸ κουπὶ τοῦ βαρκάρη καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἂν ἦταν οἱ θρῦλοι νὰ συγκρατοῦν τὸν λαμνοκόπο θἄρχιζε νὰ τραγουδᾷ μέσα στὸ πρωῒ — ποιὸς ξέρει ποίους καϋμοὺς ἀγάπης! Ἐπλησιάζαμε ὅμως ὁλοένα στὸ Μποῦρτζι καὶ ἡ σκιὰ τῶν τειχῶν του σὰν νὰ ἐσκέπαζε τὴν θάλασσα, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ νοῦ. Κι' ὅπως συμβαίνει πάντα ὅταν πλησιάζῃ κανεὶς τὰ στοιχειωμένα κάστρα τῆς Ἑλλάδος, ὁ χρόνος ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἔννοια τῆς στιγμῆς, ἐξυπνοῦσε ἡ πιὸ παληὰ συνείδησι. Ἔξουσα τὸν θρῦλο καὶ στὸ τρικύμισμα τῆς θάλασσας ποὺ ἄρχιζε νὰ φουσκώνῃ, ἐφανταζόμουν πὼς ἔβλεπα στοὺς κυματισμοὺς ξανθὲς μορφὲς νὰ γελοῦν, ὁλόχρυσα μαλλιὰ ν' ἁπλώνωνται, στὴν ἀπεραντωσύνη.

—Ἔχει κι' αὐτὸ τὸ κάστρο στοιχειά; ἐρώτησα, ἀδιάφορα τάχα τὸν βαρκάρη.

—Ἂν ἔχῃ, μ' ἀπάντησε καὶ σταυροκοπήθηκε.

ΧΡ. ΕΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗΣ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : Μιὰ νύχτα τοῦ χειμῶνα στὸ Μποῦρτζι.— Τὸ κάστρο τῶν Πατρῶν.

Γιὰ τοὺς νεο-καὶ παλαιοημερολογῖτες

ΤΑ ΔΥΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Ποιὰ εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ Γρηγοριανοῦ (νέου) καὶ Ἰουλιανοῦ (παλαιοῦ) ἡμερολογίου:

Ἰδού:

Ἡ γῆ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γύρω ἀπὸ τὸν ἄξονά της στροφήν, ποὺ τὴν κάνει σὲ διάστημα 24 ὡρῶν, (κι' ἔτσι ἔχομε τὸ ἡμερονύκτιο) κάνει καὶ μιὰ μεγάλη στροφὴ γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο σὲ διάστημα 365 ἡμερῶν, 6 ὡρῶν, 9 λεπτῶν καὶ 11 δευτερολέπτων. Οἱ ἓξ αὐτὲς ὧρες σὲ διάστημα τεσσάρων ἐτῶν ἀποτελοῦν ἕνα ἡμερονύκτιο, ποὺ προστίθεται στὸ δίσεκτο ἔτος. Μένουν ὅμως ἀκόμη 9' καὶ 11'' κι' αὐτά, σὲ διάστημα ἑκατὸ ἐτῶν ἀποτελοῦν μιὰ μέρα.

Αὐτὸ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τοὺς ἀστρονόμους ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πάπα Γρηγορίου στὰ 1582 κι' αὐτός, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὰ κακῶς κείμενα, μεταρρύθμισε τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο (ποὺ λέγεται ἔτσι γιατὶ ἔγινεν ἐπὶ ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος) προσθέτοντας σ' αὐτὸ τὶς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέκα μέρες ποὺ ἔλειπαν. Σήμερα οἱ 10 αὐτὲς μέρες ἔγιναν 13, γιατὶ κάθε ἑκατὸ χρόνια προστίθεται μιὰ μέρα, καθὼς εἴπαμε.

Τὸ νέον αὐτὸ ἡμερολόγιο ὠνομάσθη Γρηγοριανὸν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα Γρηγορίου.

Μιὰ ἱστοριούλα τῆς ἐποχῆς

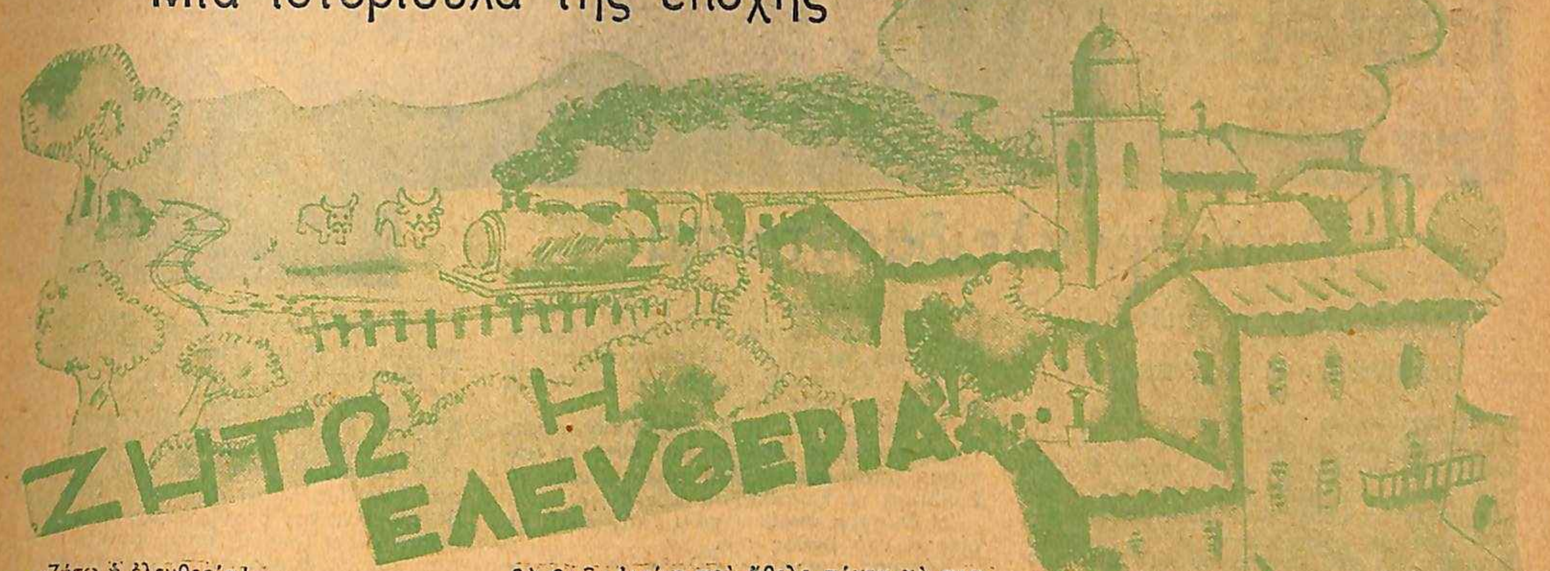

—Ζήτω ἡ ἐλευθερία!...

Αὐτὴ ἡ φράσις ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη μου μόλις ἄφησα τὴν πετούγια τῆς ἐξώπορτας τοῦ σπιτιοῦ μου, ἐνῷ τὰ στήθη μου ἐφούσκωναν ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

— Ἐπὶ τέλους, ἐλεύθερος!...

Ὕστερα ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν... καταναγκαστικὰ ἔργα, ὕστερα ἀπὸ 192 Κυριακὲς ποὺ τὶς πέρασα συνοδεύοντας ὑποχρεωτικῶς τὴν γυναῖκα μου πότε στὸ Ζάππειο καὶ πότε στὸν γύρω τῆς Ἀκροπόλεως ξημέρωσε ἐπὶ τέλους ἡ Κυριακὴ ποὺ θὰ μποροῦσα ἐντελῶς μόνος, χωρὶς παρατηρήσεις καὶ ἀγριοκυττάγματα, νὰ πάω ὅπου μοῦ ἄρεσε, νὰ περπατήσω καμπουριασμένος ἢ καμαρωτός,νὰ μπῶ στὸ τρὰμ ἢ στὸ αὐτοκίνητο, νὰ χαζέψω στὶς βιτρῖνες τῶν μαγαζιῶν ἢ νὰ καθήσω στὸν πρῶτο πάγκο ποὺ θὰ βρισκόταν μπροστά μου.

Ἤμουν εὐτυχισμένος καὶ εὐλογοῦσα τὴ φύσι ποὺ μαζὶ μὲ ὅλα της τὰ ἀγαθὰ μᾶς ἔδωσε καὶ τίς... μπανᾶνες!...

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅλη μου ἡ εὐτυχία ὠφειλόταν σὲ μιὰ μπανανόφλουδα. Σὲ μιὰ λαχταριστὴ κατακίτρινη μπανανόφλουδα ποὺ κάποιος καλὸς ἄνθρωπος, τὴν πέταξε στὸ πεζοδρόμιο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου. Ἡ γυναῖκα μου, ὅπως συνήθιζε πάντα κάθε Σάββατο, βγῆκε γιὰ νὰ ψωνίσῃ καὶ στὸ γυρισμὸ τὴν πάτησε ἀπὸ ἀπροσεξία της,γλύστρησε καὶ ξαπλώθηκε φαρδειὰ-πλατειὰ στὸ πεζοδρόμιο.

Αὐτὸ ἦταν. Ὁ ἀστράγαλος ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἡ ἀγαπημένη μου γυναικούλα ἔπεσε στὸ κρεββάτι μὲ πρησμένο τὸ πόδι.

Τί δὲν ἔκανα γιὰ νὰ τῆς περάσῃ. Εὐτυχῶς, ὅμως, τὸ πόδι δὲν ἐρχόταν στὴ θέσι του.

Καὶ ξημέρωσε ἡ Κυριακή. Οἱ πόνοι σταματήσανε, ἀλλὰ νὰ τὸ πατήσῃ τῆς ἦταν ἀδύνατον.

Οἱ περιποιήσεις ποὺ τῆς ἔκανα ὅλη τὴν νύκτα, τὴν συγκίνησαν. Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ στερήσῃ τὸν περίπατο τῆς Κυριακῆς ἐξ αἰτίας τοῦ μικροῦ της ἀτυχήματος. Μὲ φώναξε καὶ μὲ γλύκα μοῦ εἶπε:

—Ἀγάπη μου, δὲν θέλω νὰ κλεισθῇς μέσα ἐξ αἰτίας μου...

—Ἀστειεύεσαι; τῆς ἀπάντησα... ἀγριεμένος. Νὰ βγῶ ἐγὼ ἔξω ἐνῷ ἐσύ, ἡ ἀγαπημένη μου γυναικούλα, βρίσκεσαι στὸ κρεββάτι... Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ, ποτέ!...

—Μὰ τὸ θέλω ἐγώ...

—Ὅσο καὶ νὰ τὸ θέλῃς, δὲν θὰ γίνῃ...

—Θὰ γίνῃ καὶ θὰ παραγίνῃ! Δὲν θὰ περάσῃ ἐσένα, ἀλλὰ ἐμένα...

Ὅπως βλέπετε, τὴν εἶχα στήσει καλὰ τή... μηχανή. Γιὰ νὰ ἐπιμένω ἐγὼ ὅτι δὲν θὰ βγῶ, ἐκείνη ποὺ ἤθελε πάντα νὰ περνάῃ τὸ δικό της, μὲ ἀνάγκασε νὰ φύγω.

Ντύθηκα μουρμουρίζοντας... γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω κι' ἐγὼ μιὰ μέρα τὸ κέφι μου—ἤξερα καλὰ τὸ κόλπο—τὴν ἐφίλησα στὸ μέτωπο καὶ κατέβηκα πηδῶντας τὴν σκάλα.

Μόλις βρέθηκα στὸ δρόμο καὶ βεβαιώθηκα πιὰ πὼς ἤμουν ἐλεύθερος, κατάστρωσα ἀμέσως τὸ σχέδιό μου.

Μπῆκα σ' ἕνα ταξὶ καὶ διέταξα τὸν σωφὲρ νὰ μὲ πάῃ στὸν σταθμὸ τῆς Πελοποννήσου.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα καθισμένος ἀναπαυτικὰ σ' ἕνα βαγόνι δευτέρας θέσεως ταξείδευα γιὰ τὸ Μεγάλο Πεῦκο. Ἀπὸ χρόνια ὠνειρευόμουν νὰ περάσω μιὰ Κυριακὴ στὸ μαγευτικὸ αὐτὸ ἀκρογιάλι καὶ νὰ ποὺ ἐπὶ τέλους τὸ κατώρθωσα.

Ὅταν τὰ τραῖνο ξεφωνῶντας ἔφτασε στὸ σταθμὸ τοῦ Πεύκου, πήδηξα κάτω, ἄναψα τὴν πίπα μου, ἔβαλα μιὰ μαργαρίτα στὸ στόμα μου καὶ καταμαγεμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ τῆς φύσεως, τράβηξα γιὰ νὰ βρῶ κανένα παραθαλάσσιο ἑστιατόριο. Τὸ ταξεῖδι μοῦ εἶχε ἀνοίξει τὴν ὄρεξι καὶ πεινοῦσα διαβολεμένα.

Μιὰ τεμπέλα ποὺ ἦταν κολλημένη ἔξω ἀπὸ μιὰ ξεχαρβαλωμένη παράγκα καὶ ἔγραφε «Ψάρια τῆς ὥρας» τράβηξε τὴν προσοχή μου. Πῆγα βιαστικὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ κάθησα σ' ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι. Παρήγγειλα δυὸ μεγάλα μπαρμπούνια καὶ γυρισμένος πρὸς τὴν θάλασσα, κυττοῦσα τὴν Φανερωμένη περιμένοντας νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ πολυτελὲς γεῦμα μου.

Ξαφνικὰ ὅμως ἔνοιωσα ἕνα φιλικὸ χτύπημα στὴν πλάτη, ἐνῷ στὰ τύμπανά μου ἤχουσε μιὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια γνώριμη γυναικεία φωνή.

—Βρὲ τὸν κατεργάρη !... Τὸν πιάσαμε σκαστό!..

Γύρισα, πιὸ καλλίτερα νὰ μὴ γύριζα καὶ εἶδα, ποιὰ νομίζετε;

—Τὴν πεθερά μου!..

Ὥσπου νὰ συνέλθω, πέρασαν περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι δευτερόλεπτα ποὺ γιὰ μένα φάνηκε αἰῶνας ὁλόκληρος.

—Πῶς... Πῶς..., ἀπὸ 'δῶ, κατώρθωσα νὰ ψελλίσω.

—Ἐμεῖς; Ἀμ' ἐσύ; Ποῦ εἶνε ἡ Ἀγλαΐα;...

—Ἡ Ἀγλαΐα... ἡ Ἀγλαΐα...

—Τί, μήπως ἔπαθε τίποτα;

—Ὄχι... Τὸ πόδι της λιγάκι... Γλύστρησε καὶ τὸ στραμπούληξε λίγο...

—Πώ! Πώ! συμφορά!.. Καὶ ποῦ εἶνε; Σὲ κανένα ξενοδοχεῖο;

—Σὲ ξενοδοχεῖο; Τί λές, καλέ, στὸ σπίτι!..

—Στὸ σπίτι; Καὶ σὺ βρίσκεσαι ἐδῶ;

—Μά...

—Ἄ! γαμβρέ μου... Ὅταν τοῦ ἔδω-

Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα

(Αὐτοτελὴς περιπέτεια)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΣΟΛΕΜ

Ἡ ἀστυνομία τῆς πόλεως Σόλεμ ἦταν ἀνάστατη. Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Οὐΐλλιαμ Φὸγκ εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα καὶ πάνω στὴν ἀπελπισία του πῶς θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀνεξερεύνητο ἕνα τέτοιο μυστήριο, ἀποφάσισε ν' ἀναθέσῃ τὴ διαλεύκανσι τοῦ μυστηρίου στὸ διάσημο ντέτεκτιβ Κὸρν—Λόκ. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Κὸρν Λὸκ ἀπὸ δεκαετίας εἶχε ἀφήσει τὸ Λονδῖνο καὶ εἶχε ἐγκατασταθῆ μονίμως σ' ἕνα πολὺ παληὸ πύργο εὐπατριδῶν, τὸν ὁποῖον ὅμως εἶχε μετατρέψει μαζὶ μὲ τὸ ὑπόλοιπο κτῆμα του σὲ μιὰ ὑπέροχη ἔπαυλι μὲ κῆπο καὶ περιβόλι.

Ὁ Κὸρν Λὸκ μολονότι ἦταν ἀποτραβηγμένος στὸ Σόλεμ, τὴ μεγαλείτερη αὐτὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, καὶ ζοῦσε μὲ τὴν κόρη του, μιὰ ἥρεμη καὶ εὐχάριστη ζωή, ἐν τούτοις ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀγγλίας ἐλάβαινε προσκλήσεις καὶ ἀνελάμβανε τὰ πιὸ λεπτὰ καὶ δύσκολα ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔφερνε καὶ σὲ αἴσιο πέρας.

Τώρα τελευταῖα ὅμως δυὸ ὑποθέσεις τὸν εἶχαν ἀπελπίσει.

Ἡ πρώτη ἦταν μιᾶς γρηᾶς μάγισσας. Πολὺ περίεργη ὑπόθεσι ποὺ οὔτε τὴ μάγισσα μποροῦσε νὰ βρῇ πουθενὰ οὔτε τὸ ἔγκλημα νὰ ξεκαθαρίσῃ πῶς ἔγινε.

Ἡ δεύτερη ὑπόθεσι πάλι ἦταν πολὺ περίεργη στὸ βάθος της.

Κάποιος μανιακὸς ἔκλεβε τὴ νύχτα τὰ κορίτσια ποὺ ὠνομάζονταν Μαργαρίτα. Οὔτε τὰ ἐκακοποίει, οὔτε τὰ ἄγγιζε κἄν. Ἀλλὰ τὰ ἐπέστρεφε ἀμέσως τὴν ἑπομένη, ἀφήνοντάς τα κάπου.

Τὸ μόνο χαρακτηριστικὸ σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἦταν ὅτι: Ὅσα κορίτσια ἐκλάπησαν, τοὺς εἶχαν σχίσει τὸ φόρεμά τους, στὸ μανίκι, πάνω ἀπὸ τὸ δεξιὸν ἀγκῶνα καὶ δεύτερον ὅτι τὰ ροῦχα τους, ὅλα τους μυρίζανε θειάφι.

Τίποτ' ἄλλο. Οὔτε βία, οὔτε κακοποίησι, οὔτε ἡ μικρότερη ἀμοιχὴ ἢ ἄλλο. τί.

Αὐτοπροσώπως ὁ Οὐΐλλιαμ Φὸγκ ἐπεσκέφθη τὸν Κὸρν Λόκ. Τὴ νύχτα ἐκείνη εἶχαν κλέψει καὶ ἐπαναφέρει ἑκατὸ μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της τὴ δωδεκάτη Μαργαρίτα. Ἡ Σκότλαντ Γιάρντ εἶχε καταστήσει πιὰ ὑπεύθυνο τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ τοῦ Σόλεμ, διότι ἐνῷ ὅλο τὸ πρᾶγμα συνίστατο σὲ μιὰ ἁπλῆ παρακολούθησι τῶν κοριτσιῶν ποὺ ἐλέγοντο Μαργαρίτες, ὁ δράστης κατώρθωνε νὰ ξεγελᾷ ὄχι μόνο ὁλόκληρη τὴν ἀστυνομία, ἀλλὰ καὶ τὸ διάσημο ντέτεκτιβ Κὸρν Λόκ.

Κουρασμένο ,ἀπελπισμένο, τὸν βρῆκε στὸν γραφεῖο του ἡ κόρη του Ἔντιθ.

—Καλημέρα, μπαμπᾶ!

Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταξε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο.

—Θὰ γελοιοποιηθῶ μ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τῶν κοριτσιῶν, τῆς εἶπε. Τέτοιο πρᾶγμα δὲν μοῦ ξανάτυχε ποτὲ σ' ὅλο τὸ στάδιό μου. Παραιτοῦμαι πιὰ καὶ θὰ ζητήσω τὴ βοήθεια κανενὸς ἄλλου συναδέλφου.

Πράγματι ὁ Κὸρν Λὸκ πάνω στὸ γραφεῖο εἶχε συντάξει τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Τὸμ Κὸξ, Ντέτεκτιβ

Παρισίους

Ζητῶ συμφιλίωσι καὶ βοήθειά σας. Μόνον ἐσεῖς μπορέσετε λύσετε κάποιο αἴνιγμα. Ἐπείγει.

Κὸρν Λὸκ

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ὁμολογία ἀνικανότητος, εἶπε ἡ Ἔντιθ.

—Ὁμολογῶ. Μοῦ τὸ ὑπαγορεύει τὸ καθῆκον.

ΤΟ ΚΑΚΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Δύο Μαργαρίτες μένανε ἀκόμα στὸ Σόλεμ. Ὁ Κὸρν Λὸκ ἐπεσκέφθη τὴ μιὰ οἰκογένεια καὶ παρεκάλεσε τοὺς γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ νὰ κλείσουν πόρτες καὶ παράθυρα ἐκείνη τὴ νύχτα καὶ νὰ μὴν ἀφήσουν τὸ κορίτσι τους νὰ βγῇ ἔξω.

Κι' ἔτσι ὁ Κὸρν Λὸκ θὰ εἶχε νὰ κάνῃ μονάχα μὲ τὴ μιὰ Μαργαρίτα. Μέχρι τὶς 11 θυμᾶται καλὰ κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο σὲ πενῆντα μέτρα ἀπόστασι κάπνιζε τὴν πίπα του. Δὲν ξέρει ἔπειτα τὶ τοῦ συνέβη, ἀλλὰ ὅταν συνῆλθε, κύτταξε τὸ ρολόγι του καὶ ἦταν δύο ἡ ὥρα. Τὸν εἶχε πάρει ἆρά γε ὁ ὕπνος; Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ὅταν χάραξε ἡ αὐγή, ἄκουσε μέσα ἀπὸ τὸ σπίτι φωνές. Πλησίασε καὶ σὲ ἀπόστασι 15 μέτρων ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ κήπου βρισκότανε ξαπλωμένη πάνω στὰ χορτάρια ἡ Μαργαρίτα, ἡ δεκάτη τρίτη κατὰ σειράν. Τὸ μανίκι σχισμένο καὶ πάλι, ὅλα τὰ φορέματά της μύριζαν θειάφι.

Ἀπελπισμένος τράβηξε σπίτι του. Κύτταξε πάνω στὸ γραφεῖο του, δὲ βρῆκε καμμιὰ ἀπάντησι. Ἆρά γε δὲ θαρχότανε ὁ Τὸμ Κὸξ νὰ τὸν βοηθήσῃ; Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσῃ; Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἐλαφρά. Δὲ γύρισε τὸ κεφάλι. Νόμισε ὅπως πάντοτε πὼς ἦταν ἡ κόρη του. Μὰ ξαφνικὰ εἶδε μπροστά του νὰ ὀρθώνεται ἕνας περίεργος ἄνθρωπος. Ἔμοιαζε μὲ ἀλήτη.

—Μὴ τρομάζεις Κὸρν Λόκ. Μὲ κάλεσες καὶ ἦρθα.

—Τὸμ Κόξ!

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος. Νόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γνωσθῇ καθόλου ἡ παρουσία μου. Καὶ τώρα...πρὶν μὲ δῇ καὶ κανένας ἄλλος στὸ σπίτι, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ κλείσῃς τὴν πόρτα καὶ νὰ μοῦ φέρῃς μιὰ ἀλλαξιὰ ροῦχα δικά σου. Ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, ὁ Τὸμ Κὸξ βρίσκεται στὸ Παρίσι. Μονάχα ἡ κόρη σου ἀναγκαστικῶς θὰ ξέρῃ ὅτι εἶμαι ὁ Τὸμ Κὸξ καὶ ὄχι ὁ Κὸρν Λόκ.

Πράγματι σὲ ἕνα τέταρτο, ὁ Τὸμ Κὸξ εἶχε τόσο τέλεια μεταμορφωθῆ ποὺ κι' αὐτὴ ἡ Ἔντιθ ποὺ μπῆκε στὸ γραφεῖο, πλησίασε, τὸν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ τοῦ εἶπε:

—Καλημέρα, μπαμπᾶ!

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν ἡ ἔκπληξί της, ὅταν εἶδε τὸν Κὸρν Λὸκ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ ἕνα δωμάτιο καὶ δὲν ἤξερε ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶνε ὁ πραγματικὸς μπαμπᾶς της.

—Μόνο μ' αὐτὸν τὸν ὅρο μένω. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ θεωρηθῇ δικό σου Κὸρν Λόκ. Ἂν δὲν δεχθῇς φεύγω.

Δὲν θάθελε ποτὲ ὁ Κὸρν Λὸκ νὰ τοῦ ἀποδώσουν μιὰ ἐπιτυχία ποὺ εἶχε κάνει κάποιος ἄλλος, ἀλλὰ τὶ νὰ κάνῃ;

Ἀφοῦ ἔμαθε ὅλη τὴν ὑπόθεσι ὁ Τὸμ Κὸξ μὲ τὶς λεπτομέρειές της, πληροφορήθηκε καὶ γιὰ τὸ σπίτι τῆς δεκάτης τετάρτης, τῆς τελευταίας Μαργαρίτας, ποὺ ὑπῆρχε στὴν πόλι, ζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Κὸρν Λὸκ νὰ τὸν συνοδέψῃ ἡ Ἔντιθ νὰ κάνουν ἕναν περίπατο, ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ἐμφανισθῇ ὡς Κὸρν Λόκ.

ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Γύρισαν τὰ μαγαζιά, τοὺς δρόμους μαζί, ἔκαναν ἕναν ὡραῖο περίπατο. Πέρασαν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς τελευταίας Μαργαρίτας ἡ ὁποία ἦταν καὶ κόρη τοῦ ἐφημερίου.

Τὸ μεσημέρι γύρισαν σπίτι, ἔφαγαν. Κι' ἔπειτα ἔκαναν ἕνα γῦρο στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως.

Τὸ κτῆμα ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο. Παρ' ὅλες τὶς μεταρρυθμίσεις, τὸ κτίριο κρατοῦσε ἀκόμη ὅλη τὴν παληά του μεγαλοπρέπεια ἀλλὰ καὶ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς μυστήριό του.

Ὁ Κὸρν Λὸκ εἶχε κλειστῇ πάνω στὸ δωμάτιό του. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῇ καθόλου, μέχρις ὅτου ὁ Τὸμ Κὸξ κανονίσῃ τὴν ὑπόθεσι.

Στ' ἀναμεταξὺ ὅμως ὁ Τὸμ Κὸξ δὲν ἔχανε τὸν καιρό του...διασκέδαζε.

Βέβαια εἶχε πιάσει εὐχάριστη κουβέντα μὲ τὴν ὡραία ξανθιὰ Ἔντιθ μέσα στὸν κῆπο τῆς ἐπαύλεως, μέχρις ὅτου νυχτώσῃ γιὰ νὰ ἐπιδοθῇ στὸ ἔργο του.

—Κι' αὐτὸ τὸ περίπτερο;

—Δὲν τὸ χρησιμοποιοῦμε... Ἄ, ἔχομε πάρα πολλὰ δωμάτια τὰ ὁποῖα μένουν κενὰ καὶ τὰ ὁποῖα σᾶς βεβαιῶ οὔτε τὰ ἐπεσκέφθηκα ποτέ.

—Νὰ μιὰ εὐκαιρία, εἶπε ὁ Τὸμ Κόξ, νὰ ἐπισκεφθοῦμε μαζὶ τὸν πύργο, στὸν ὁποῖον ἑκατοντάδες πρὶν χρόνια κατοικοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐγενέστερους εὐπατρίδες τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ Ἔντιθ τότε πῆρε ἕνα ὁρμαθὸ κλειδιὰ καὶ ἀφοῦ γύρισαν τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ὁ Κὸξ ἀπεθαύμασε τὰ ὡραῖα ἔργα τέχνης, κατέβηκαν στὸ ἰσόγειο. Στὸ ἐπάνω πάτωμα εἶχε τὸ δωμάτιό του ὁ Κὸρν Λόκ. Ἡ Ἔντιθ καθότανε στὸ ἰσόγειο πρὸς τὸ μέσα μέρος τοῦ σπιτιοῦ.

—Τώρα θὰ δοῦμε καὶ τὸ ὑπόγειο, εἶπε ὁ Τὸμ Κόξ.

Πῆραν ἕνα κερὶ καὶ κατέβηκαν τὰ σκαλοπάτια. Μιὰ ὑγρασία, μιὰ μοῦχλα μύριζε παντοῦ. Καὶ τὸ ὑπόγειο ἦταν γεμᾶτο ἔπιπλα παληά, τὰ περισσότερα κατεστραμμένα. Στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ὑπῆρχε μιὰ σκάλα ποὺ πήγαινε ἀκόμα πιὸ κάτω. Κατέβηκαν, ἀλλὰ παραδόξως σχηματιζότανε μιὰ τάφρος καλοστρωμένη, ἡ ὁποία ἀνέβαινε καὶ κατέληγε πρὸς τὰ πάνω σὲ κάποια ἔξοδο. Προχώρησαν ὡς ποὺ βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ πορτίτσα. Τὴν ἄνοιξαν καὶ ἀπέναντί τους ἀντίκρυσαν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ ...μιὰ ἄλλη πόρτα ποὺ ἀνῆκε σὲ κάποιο διαμέρισμα ἑνὸς ἐξωτερικοῦ περιπτέρου.

—Ποῦ ὁδηγεῖ αὐτὴ ἡ πόρτα;

—Δὲν ξέρω...δὲν τὴν ἔχομε ἀνοίξει ποτέ....

Μιὰ τεραστία σιδερένια κλειδαριὰ ἦταν προσαρμοσμένη πάνω στὴν πόρτα.

Ὁ Τὸμ Κὸξ πλησίασε, ἔβαλε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα. Ἦταν σκοτεινά, δὲν ἔβλεπε τίποτα.

Ὅταν ἐσήκωσε τὸ κεφάλι, ἡ νέα τὸν κύτταξε περίεργα.

—Τί ἔχετε; Χτυπήσατε·

—Ὄχι... γιατί;

—Ἔχετε αἵματα στὸ κούτελο.

Ὁ Τὸμ Κὸξ ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο. Κάτι τὸ ὑγρὸ πράγματι ἀκούμπησε. Τὸ κύτταξε... Μὰ βέβαια, ἦταν αἷμα. Ποῦ βρέθηκε ὅμως τὸ αἷμα; Τὸ εἶχε ἡ κλειδαριά... Πράγματι, ἀπέξω ἡ κλειδαριὰ ἦτανε ὑγρή. Κάποιος θ' ἀκούμπησε, ἢ ἔπεσε πάνω καὶ ματώθηκε.

Σκουπίστηκε μὲ τὸ μαντῆλι του, δὲν εἶπε τίποτα καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ τὴν Ἔντιθ.

Ἀνέβηκαν στὸ σαλόνι καὶ ἔφαγαν φροῦτα παγωμένα. Δὲν μίλησαν τίποτα γιὰ τὸ ἐπεισόδιο.

Μιὰ σιωπὴ εἶχε ἁπλωθῆ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ μιὰ περίεργη ἀτμόσφαιρα εἶχε δημιουργηθῆ.

Αὐτὸς ἦταν νέος, κομψός, ὡραῖος, μυστηριώδης!

Ἐκείνη, νέα καὶ ὡραία, ξανθή, μιὰ ἁγνὴ ψυχή.

Οἱ ψυχές τους ἐπικοινωνοῦσαν πολὺ περίεργα. Μᾶλλον αἰσθηματικά.

Δὲν ἦταν ὅμως ἡ στιγμὴ γιὰ τὸν Τὸμ Κὸξ νὰ παρασυρθῇ. Ὅσο ἔνοιωθε ἀκόμα στὸ μέτωπό του τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος ποὺ πασαλείφτηκε ἀκουμπῶντας στὴν κλειδαρότρυπα.

—Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμούλα, εἶπε. Τὴν ἄφησε καὶ βγῆκε στὸ δρόμο.

«Τὰ ἐνενῆντα ἐννέα τῆς ἐπιτυχίας μας τὰ χρωστοῦμε στὴν τύχη», ψιθύρισε. «Ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ διαψεύσῃ ὅτι μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο συμβαίνουν περίεργα πράγματα; Ἀλλὰ...τί; Ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνω ἀπὸ τὴ ματωμένη κλειδαρότρυπα; Ἀσφαλῶς κάποιος θὰ πῆγε νὰ βάλῃ τὸ μάτι του νὰ δῇ τὶ συμβαίνει ἐκεῖ μέσα καὶ τὸν χτύπησαν. Θὰ τὸν κτύπησαν κοντὰ στὸ μάτι. Πρέπει νὰ ζητήσω ἐκεῖνον ποὺ θὰ εἶχε μιὰ γρατζουνιὰ ἢ μιὰ μαχαιριὰ κοντὰ στὸ μάτι. Ἀλλά... ὅλα αὐτὰ τὶ σχέσι ἔχουν μὲ τὴν ὑπόθεσι ποὺ ἦρθα νὰ διασαφηνίσω; Ἴσως καμμιά. Ἴσως βρεθῶ ἐπὶ τὰ ἴχνη καμμιᾶς νέας περιπετείας; Ὡς ποὺ νὰ νυχτώσῃ νὰ κυττάξω τὴν ἄλλη ὑπόθεσι τῶν κοριτσιῶν. Ἔχω ἀκόμα δυὸ ὧρες. Μπορῶ λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσω τὸν καιρό μου καὶ γιὰ τὸ αἷμα τῆς κλειδαρότρυπας».

Βγῆκε ἀπὸ τὴ λεωφόρο καὶ τραβοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ὅταν σὲ μιὰ γωνιὰ εἶδε νὰ κάθεται ἕνας ζητιάνος μὲ ἁπλωμένο τὸ χέρι.

—Ἐλεημοσύνη!

Ὁ Τὸμ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ λίρα καὶ τὴν πέταξε στὸ χέρι τοῦ ζητιάνου. Αὐτὸς ἔσκυψε πάνω στὸ χέρι του νὰ βεβαιωθῇ τὶ τοῦ εἶχαν ρίξει.

—Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ δῇς καλὰ μὲ τὸ ἕνα μάτι, γέρο. Λύσε καὶ τ' ἄλλο σου μάτι, νὰ τὸ δῇς καλλίτερα.

Πράγματι τὸ μάτι τοῦ γέρου ἦταν δεμένο. Ἐσήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε περίεργα τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ ἔδωσε τὴ λίρα.

Ἀλλὰ πιὸ γρήγορος ὁ Κόξ, τράβηξε τὸ μαντῆλι καὶ πάνω ἀπὸ τὸ φρύδι εἶδε μιὰ πληγή.

—Ποιὸς σὲ πλήγωσε, γέρο;

—Δὲν ξέρω!

—Θὰ στὸ πῶ ἐγώ... Καλὰ νὰ πάθῃς, ὅταν κρυφοβλέπῃς ἀπὸ κλειδαρότρυπες.

—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;

—Ὤ! Ἄκουσε, γέρο, θὰ σοῦ δώσω ἄλλες τέσσερις τέτοιες. Ἀλλὰ θὰ μοῦ πῇς ἀκριβῶς τὶ συνέβη.

—Ὄχι, δὲν μπορῶ.

—Ἔ, τότε προτίμησε. Κύτταξε δῶ τὸ πιστόλι Μιὰ σφαῖρα δὲν μοῦ κοστίζει τίποτα. Ἐμπρός, ἔξω φτώχεια.

Καὶ ὁ Κὸξ κάθησε δίπλα του στὸ πεζοδρόμιο.

—Εἶσαι ἀλήτης, δίχως κατοικία...

—Ναί, ψιθύρισε ὁ γέρος.

—Καὶ πῆγες νὰ μπῇς κάπου γιατὶ βρὲς βράδυ ἔκανε ψύχρα...

—Ναί...

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, μπῆκα στὸ κτῆμα. Ὅλα ἦταν κλειστά. Πήγαινα γιὰ τὸ σταῦλο, μὰ ξαφνικὰ εἶδα τὴν πόρτα ἑνὸς περιπτέρου

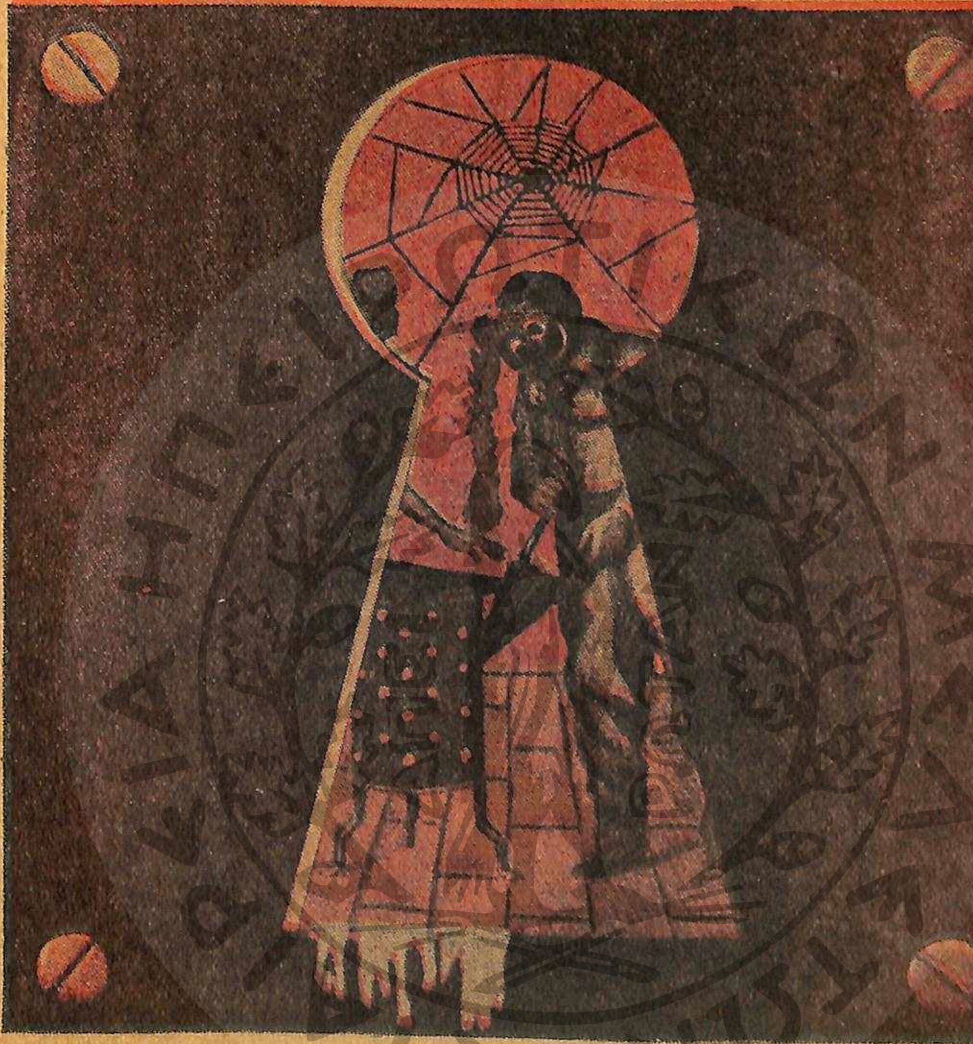

σα τὴν ἀγαπημένη μου κορούλα, ὅταν τὴν θυσίασα γιὰ τὰ μοῦτρα σου, ποτὲ δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ τῆς φερνόσουν ἔτσι.. Ἀχιλλέα!..

Ὁ πεθερός μου ποὺ καθόταν σ' ἕνα τραπεζάκι κοντὰ στὴ θάλασσα μᾶς ἐπλησίασε βιαστικά.

—Τί τρέχει, Λουκία μου;, ρώτησε περίεργα.

—Ἂς λείπουν οἱ ἐρωτήσεις, τὸν διέκοψε αὐστηρὰ ἡ πεθερά μου. Ἐμπρὸς πλήρωσε τὸν λογαριασμὸ νὰ φύγωμε...

—Νὰ φύγωμε;

—Μά... ἀπὸ τόσο νωρίς;

—Ἄντε... ἄντε, ἡ Ἀγλαΐα χτύπησε τὸ πόδι της καὶ πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως στὸ σπίτι...

—Δὲν μποροῦμε νὰ χασομερήσωμε λίγο, ἐψιθύρισα, ἔχω παραγγείλει κττι ψάρια!..

—Σὰν δὲν ντρέπεσαι λιγάκι!.. Ἡ γυναῖκα σου χτύπησε τὸ πόδι της κι' ἐσὺ θέλεις νὰ φᾷς... Ἂν τὸ ἔκανε αὐτὸ ὁ Ἀχιλλέας, ἀμέσως θὰ τὸν χώριζα...

Δὲν ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἄλλωστε δὲν μποροῦσα νὰ κάνω κι' ἀλλοιῶς μπροστὰ στὶς ἄγριες ματιὲς τῆς πεθερᾶς μου.

Τὴν ἀκολούθησα μὲ σκυμμένο κεφάλι, μπήκαμε σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα βρισκόμαστε πάλι στὴν Ἀθήνα.

Τὴν ἐλευθερία ποὺ εἶχα ὀνειρευτῇ δὲν κατώρθωσα νὰ τὴν ἀπολαύσω. Τὸ ἀτύχημα τῆς γυναίκας μου μὲ βοήθησε, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀρκετό.

Ἔπρεπε νὰ στραμπουλήξῃ τὸ πόδι της καὶ ἡ πεθερά μου. Μόνο τότε ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ μείνω μιὰ Κυριακὴ ἐλεύθερος!

ΝΙΚΟΤ

νὰ φεγγίζῃ. Τότε ἀκούμπησα τὸ μάτι νὰ δῶ καί...

—Τί εἶδες;

Ὁ γέρος δίσταζε νὰ μιλήσῃ.

—Μιὰ φουφοῦ, πάνω στὴ φουφοῦ ἕνα καζάνι. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ μιὰ μάσκα ἔρριχνε μιὰ σκόνη στὸ καζάνι καὶ τὴν ἀνακάτευε. Δίπλα του...

—Λέγε, τί εἶχε δίπλα του.

—Μιὰ κοπέλλα δεμένη πόδια, χέρια. Τὸ ἕνα μανίκι της σχισμένο

—Πῶς; Τὸν εἶδες αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; Τὸν γνωρίζεις;

—Ὄχι, φοροῦσε μάσκα. Φαίνεται θἄκανα θόρυβο καὶ μοῦ πέταξε κάτι σὰν βελόνα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ μὲ πλήγωσε.

Ὁ Κὸξ ἔδωσε τὶς τέσσερις λίρες κι' ἔφυγε.

—Θυμᾶσαι τί ὥρα ἦτανε;

—Τὸ ρολόγι χτυποῦσε δώδεκα.

ΑΠΟ ΕΚΠΛΗΞΙ ΣΕ ΕΚΠΛΗΞΙ

Ἀπὸ τὶς 11½ ὁ Τὸμ Κὸξ καιροφυλακτοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴ μυστηριώδη ἐκείνη πόρτα. Διαρκῶς ψιθύριζε «Ἡ τύχη βοηθᾷ τοὺς ἀστυνομικούς». Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ τύχη δὲν τὤβρισκε ψάχνοντας ἕνα ὁλόκληρο μῆνα.

Ἀλλά... πόση τόλμη ἔπρεπε νὰ εἶχε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔκλεβε καὶ κουβαλοῦσε τὰ κορίτσια ἐκεῖ μέσα, μέσα στὸ σπίτι τοῦ ντέτεκτιβ Κὸρν Λόκ. Ἐπὶ τέλους θὰ μάθαινε.

Πράγματι ἀπ' τὶς χαραμάδες εἶδε ν' ἀνάβῃ φῶς. Πλησίασε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα καὶ εἶδε ἕναν ἄνθρωπο μὲ μιὰ μάσκα ἀντιασφυξιογονική. Ἀριστερὰ στὸ βάθος λιγοθυμισμένη ἡ κοπέλλα, τὸ μανίκι της σχισμένο πάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα. Ἔβγαλε τ' ἀντικλείδι ἀλλὰ ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε. Τότε μὲ τὸ πιστόλι χτύπησε πάνω στὴν κλειδαριὰ κι' ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ μὲ τὸν ὦμο του.

Ἐπὶ τέλους ἄνοιξε. Δυστυχῶς ὁ κλέπτης τοῦ κοριτσιοῦ εἶχε ἐξαφανισθῆ ἀπὸ μιὰ καταπαχτή. Τράβηξε τὴν καταπαχτὴ κι' ἄρχισε νὰ πυροβολῇ.

Τὸ φῶς εἶχε σβύσει κι' ἔμεινε ξαφνικὰ στὰ σκοτεινά. Τότε ἄκουσε μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω.

—Κύριε Τὸμ Κόξ!

Γύρισε κι' εἶδε τὴν Ἔντιθ.

—Ἄκουσα τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ἦρθα νὰ δῶ τί συμβαίνει.

—Ἀνάφτε τὸ φῶς, λύσετε αὐτὴ τὴ νέα ἀπὸ κεῖ ποὺ εἶνε δεμένη καὶ μεταφέρτε την στὸ δωμάτιό σας.

»Ἐλπίζω στὸ ἀναμεταξὺ νὰ ξυπνήσῃ κι' ὁ πατέρας σας καὶ ναρθῇ νὰ σᾶς βοηθήσῃ. Ἔκανα ἄσχημα ποὺ δὲν τὸν κάλεσα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Τώρα δὲν θὰ μοῦ εἶχε ξεφύγει ὁ κακοῦργος αὐτός».

Ἄνοιξε τὴν καταπακτὴ κι' ἐξηφανίσθη. Ἄναψε τὸ ἠλεκτρικὸ φαναράκι του. Τίποτα, τίποτα, τίποτα. Ὅλη ἐκείνη ἡ ὑπόγεια τάφρος ποὺ ὡδηγοῦσε ἔξω πρὸς τὸν κάμπο, δὲν εἶχε ἴχνος τοῦ κακούργου.

Ἔπειτα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ὁ Τὸμ Κὸξ μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Ἔντιθ.

Πάνω στὸ κρεββάτι της περιποιώτανε τὴ λιγοθυμισμένη 14η Μαργαρίτα

Ξάφνου ὁ Τὸμ Κὸξ ἔπιασε τὸ μπράτσο τῆς Ἔντιθ.

—Τί σημάδι εἶν' αὐτό;

—Ποιὸ σημάδι; εἶπε κατάπληκτη καὶ κύτταξε τὸ χέρι της. Πράγματι, πάνω ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ὑπῆρχε ἕνα στίγμα: μιὰ νεκροκεφαλή.

—Δὲν τὸ ξαναεῖδα ποτέ μου. Δὲν τὸ εἶχα πρίν.

Κι' ἔτσι ποὺ τὸ κύτταζαν καὶ οἱ δυό τους, λίγο—λίγο τὸ στίγμα ἐκεῖνο ἐξηφανίζετο, ὥσπου ἔφυγε ἐντελῶς.

—Ὁ πατέρας σας;

—Δὲν θἄκουσε γιατὶ εἶνε ψηλὰ στὸ πέρα δωμάτιο.

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ὁ Κὸξ μετέφερε τὴ Μαργαρίτα στὸν πατέρα της καὶ ἐπέστρεψε σπίτι κατὰ τὰ ξημερώματα. Τέσσερις ὧρες δρόσιζε τὸ κεφάλι στὴν πρωϊνὴ αὔρα. Ἄναβε ὁλόκληρος. Τὰ γεγονότα τῆς νύχτας ἦταν τρομερά. Τὸ κεφάλι του δὲν τὰ βαστοῦσε.

Ἦταν τόσο μπερδεμένα ποὺ καμμιὰ λογικὴ μὰ καὶ ἄλογη λύσις χωροῦσε.

Ἐπέστρεψε σπίτι μὲ τὸ κεφάλι βαρὺ ἀπὸ τὴ σκέψι.

Στὸ σαλόνι δὲν βρῆκε κανέναν. Πάνω στὸ γραφεῖο ὅμως ὑπῆρχε μιὰ σημείωσι τῆς Ἔντιθ.

«Ἀνεβῆτε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα».

Ἀνέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες. Βρῆκε τὸν ντέτεκτιβ Κὸρν Λὸκ ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι του καὶ ἀναίσθητο.

—Τί τοῦ συνέβη;

—Δὲν ξέρω! Ὅταν φύγατε ἀνέβηκα νὰ δῶ πῶς ὁ πατέρας δὲν πῆρε χαμπάρι τὶς πιστολιὲς καὶ τὸν βρῆκα χάμω πεσμένο στὸ πάτωμα, ὅπως τὸν βλέπετε.

Ὁ Τὸμ Κὸξ τηλεφώνησε ἀμέσως στὸ γιατρὸ ποὺ τοῦ ὑπέδειξε ἡ Ἔντιθ καὶ μόλις κατὰ τὸ μεσημέρι ὁ Κὸρν Λὸκ συνῆλθε. Δὲ θυμώτανε τίποτα. Αἰσθανότανε ὅμως μιὰ δύσπνοια. Ὁ γιατρὸς διέταξε ἀνάπαυσι γιὰ δυὸ—τρεῖς ἡμέρες.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ἦταν ἡ ὥρα τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ὅταν χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ Τὸμ Κὸξ βρισκότανε στὸ γραφεῖο τοῦ συναδέλφου του πάντοτε μεταμφιεσμένος σὲ Κὸρν Λόκ.

—Μιὰ ἐπίσκεψις, κύριε Κὸρν Λόκ, εἶπε μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο μέσα στὸ γραφεῖο μπῆκε μιὰ γυναῖκα κουκουλωμένη μ' ἕνα μαντῆλι.

—Καλημέρα σας!

—Καλημέρα, καθῆστε!

Ἀλλά... ἡ γυναῖκα ἐκείνη σὰν ἀποκάλυψε τὸ πρόσωπό της, ἔκανε τὸν Τὸμ Κὸξ νὰ ριγήσῃ. Ἀντίκρυσε ἕνα ἄγριο καὶ χυδαῖο πρόσωπο γυναίκας μὲ κάτι μάτια φλογερὰ καὶ μεγάλα. Τὸν κύτταζε, τὸν κύτταζε διαρκῶς.

Ὁ Κὸξ ἐκατάλαβε. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν μιὰ μεγάλης δυνάμεως ὑπνωτίστρια καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν μαγνητίσῃ. Ἐσωτερικὰ ἀντέδρασε ὅσο μποροῦσε, ἐξωτερικὰ ὅμως ἔκανε ὅτι ἐδέχθη τὸ μαγνητικό της ρεῦμα.

—Κοιμᾶσαι Κὸρν Λόκ; ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνή.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Κόξ.

—Τότε μποροῦμε νὰ μιλήσωμε. Προτοῦ νὰ περάσω ἀπὸ δῶ ἔκανα μιὰ ἔρευνα. Ἐξετέλεσα τὴ διαταγὴ καὶ τὴ συμφωνία ποὺ εἴχαμε κάνει. Ὅλες τὶς Μαργαρῖτες, καὶ τὶς 14, τὶς πέρασα ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ θειαφιοῦ. Τίποτα, καμμιά τους δὲν ἔχει στὸ μπράτσο τὸ σημάδι ποὺ γυρεύω. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅμως, γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαια ὅτι ἡ Μαργαρίτα ποὺ ζητῶ βρίσκεται ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν πολιτεία. Ἀδύνατον ἴσως νὰ κρύβεται μὲ ἄλλο ὄνομα. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὶς περάσωμε ἀπὸ τὸ θειάφι ὅλες τὶς κοπέλλες. Πρέπει νὰ βρεθῇ ἡ κοπέλλα μὲ τὸ στίγμα τῆς νεκροκεφαλῆς στὸ μπράτσο.

Ὁ Τὸμ Κὸξ ἐρρίγησε, θυμήθηκε ὅτι εἶχε δῆ ἕνα τέτοιο στίγμα στὸ μπράτσο τῆς Ἔντιθ.

—Λοιπὸν ἐγὼ φεύγω καὶ σὲ διατάζω τώρα ποὺ θὰ ξυπνήσῃς νὰ μὴ θυμᾶσαι τίποτα. Θὰ ξαναγίνῃς ὁ ντέτεκτιβ ὅπως πάντα. Θὰ κυνηγᾷς τὸ ἄλλο σου ἐγώ. Τὰ μεσάνυχτα ὅμως, κάθε μεσάνυχτα, θὰ κάνῃς ἐκεῖνο ποὺ σὲ διατάζω. Λοιπὸν ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ποὺ θἄχω φύγει θὰ ξυπνήσῃς.

Σηκώθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὴν πόρτα, πιὸ σβέλτος ὅμως ὁ Κὸξ τὴν πρόφθασε μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Κυρά μου, νομίζω ὅτι εἶνε ὥρα νὰ ἐξηγηθοῦμε.

Τράβηξε τὴν περοῦκα καὶ τὰ γένεια.

—Δὲν εἶμαι ὁ Κὸρν Λόκ. Εἶμαι ὁ Τὸμ Κόξ. Καὶ τώρα πίσω στὴν πολυθρόνα. Ἐμένα δὲν μὲ κοιμίζεις, σοῦ τινάζω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα. Πάντως δὲν θὰ σοῦ κάνω ἐντελῶς τίποτα οὔτε θὰ σὲ καταδώσω στὴν ἀστυνομία, ἂν μοῦ ἐξιστορήσῃς ἀκριβῶς τί συμβαίνει.

—Ἔχω τὸ λόγο σας;

—Τὸν ἔχεις, καὶ ὅ,τι ἄλλο κέρδος ἀκόμα ἀποβλέπεις ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

—Λοιπὸν πρὸ 18 ἐτῶν εἶχα κλέψει ἕνα κοριτσάκι. Τὸ φύλαξα τρία χρόνια. Τὸ κοριτσάκι αὐτὸ τὸ εἶχα στιγματίσει στὸ μπράτσο μὲ μιὰ νεκροκεφαλή. Ἦταν ὅμως ἀόρατη καὶ ἀνεφαινόταν μονάχα ὅταν ἀχνοὶ ἀπὸ θειάφι περάσουν ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τὸ κοριτσάκι λοιπὸν αὐτὸ τὤχασα ὅταν ἦταν πέντε χρονῶν. Ὅταν ξάφνου ὁ πατέρας του ποὺ εἶνε δισεκατομμυριοῦχος, ἔταξε σὲ ἀνθρώπους ἂν τοῦ βροῦνε τὸ παιδί του, νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα ἑκατομμύριο. Ἐγὼ λοιπὸν ὑπνώτισα ἕναν ἐφημέριο, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅτι τὸ κορίτσι βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν πόλι, ἐδῶ στὸ Σόλεμ. Μόνη μου δὲν μποροῦσα νὰ κάνω αὐτὴ τὴ δουλειά, καὶ ὑπνώτισα τὸν Κὸρν Λόκ. Ἐκτελοῦσε θαυμάσια τὶς διαταγές μου. Ὅπως βλέπετε δὲν ἔκανα κανένα κακό.

. . . .

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, στὸ μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Λονδίνου ἐγίνοντο μ' ὅλη τὴν ἐπισημότητα οἱ γάμοι τῆς Ἔντιθ μὲ τὸν Τὸμ Κόξ. Ὁ διάσημος ντέτεκτιβ ἐγκατεστάθη στὸ μέγαρο τῆς Οὐίστερν Στρὴτ ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ πεθερός του.

ΤΕΛΟΣ

—o—

Μικρὰ-Μικρὰ

— Τὸ μεγαλείτερο βάρος ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀποκτᾷ σὲ ἡλικία 40 ἐτῶν.

— Στὸ Λονδῖνο ἀγοράζονται κάθε χρόνο 2.000.000 ὀμπρέλλες.

— Ἕνας ταχὺς ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ διαβάσῃ 400 λέξεις στὸ λεπτό.

— Κάθε τετραγωνικὸ θαλασσινὸ μίλλι περιέχει 120.000.000 ψάρια.

— Στὸ Παρίσι ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τῆς μοδίστας 200.000 γυναῖκες.

— Σ' ὅλον τὸν κόσμο ὑπάρχουν 20.000 εἴδη ἀπὸ πεταλοῦδες.

— Ἡ μυῖγα δὲν ἔχει δυὸ μάτια, ὅπως νομίζομεν ὅλοι, ἀλλά... 16.000! Ἔτσι μπορεῖ νὰ βλέπῃ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ νὰ ἀποφεύγῃ κάθε κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλεῖ.

— Ἡ πιὸ μεγάλη συνεχὴς σιδηροδρομικὴ διαδρομὴ εἶνε τῆς γραμμῆς Παρισίων — Κωνσταντινουπόλεως. Διαρκεῖ 64 1)2 ὧρες καὶ ὅλη ἡ διαδρομὴ εἶνε 1921 χιλιόμετρα.

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ γυναῖκα ἀπὸ 1—10 χρονῶν εἶνε σπουργίτης.
Ἀπὸ 10—15, χελιδόνι.
Ἀπὸ 15—20, παραδείσιο πτηνό.
Ἀπὸ 20—25, τρυγόνι.
Ἀπὸ 25—30 περιστέρι.
Ἀπὸ 30—40, παπαγάλος.
Ἀπὸ 40—50, κουκουβάγια
Ἀπὸ 50—60...κουρούνα.
Καὶ ἀπὸ 60 καὶ ἀπάνω... δὲν εἶνε τίποτα!....

Μάθετε τὴ μοῖρα σας

Οἱ ἀριθμοὶ δὲν εἶνε τυχαῖα σημεῖα. Ὁ καθένας ἔχει καὶ τὴν μυστικὴ σημασία του, τὴν ὁποία ὅμως πολὺ λίγοι ὑποπτεύονται. Τὰ ἐννηὰ μικρὰ σημεῖα ποὺ καλοῦμε ἀριθμοὺς εἶνε τὰ ἐννηὰ κλειδιὰ τῆς τύχης κάθε ἀνθρώπου. Χάρις σ' αὐτὰ καὶ στὴν ἀνθρώπινη ὑπομονή, καθημερινῶς ἀνακαλύπτονται καὶ λύονται τὰ πιὸ πολύπλοκα αἰνίγματα. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐπίδρασιν αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ τὸν ἀριθμό του, τὸν ἀριθμὸ δηλ. τῆς μοίρας του. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶνε εὐκολώτατο νὰ βρεθῇ γιατὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ψηφία τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἡμερομηνίας γεννήσεως κάθε ἀνθρώπου. Καὶ ἐξηγούμεθα:

Ἂς ὑποθέσωμε ὅτι κάποιος ὀνομαζόμενος ΝΙΚΟΣ γεννήθηκε τὴν 2 Δεκεμβρίου 1910. Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῆς μοίρας τοῦ ἀνθρώπου; Θὰ τὸ μάθωμε ἀμέσως: Ὁ Νῖκος γεννήθηκε τὴν 2α ἡμέρα τοῦ 12ου μηνὸς τοῦ 1910. Θὰ κάνωμε μερικοὺς μικροὺς εὔκολους ὑπολογισμοὺς γιὰ νὰ φθάσωμε στὸν ἀριθμὸ ποὺ γυρεύομε. Καὶ πρῶτα προσθέτομε στὸ ἔτος 1910 τὴν 2α ἡμέρα καὶ τὸν 12ο μῆνα, δηλ.:

$$2+12+1910=1924$$

Τὸ ἄθροισμα αὐτὸ δὲν εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποὺ γυρεύομε καὶ ὁ ὁποῖος πρέπει νἆνε μονοψήφιος. Γι' αὐτὸ συνεχίζοντας τοὺς ὑπολογισμούς μας σμικρύνομε ἀκολούθως τὸν ἀριθμὸ 1924 ποὺ βρήκαμε:

$$1924=1+9+2+4=16$$

Ἀλλὰ δὲν τελειώσαμε ἀκόμη, γιατὶ τὸ 16 δὲν εἶνε μονοψήφιος ἀριθμός. Γι' αὐτὸ τὸν σμικρύνομε κι' αὐτὸν ὡς ἀκολούθως:

$$16=1+6=7$$

Ὁ ἀριθμὸς 7 λοιπὸν εἶνε ἐκεῖνος ποὺ ζητοῦμε καὶ ὑπὸ τὴν μοιραίαν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου βρίσκεται ὁ Νῖκος.

Καὶ τώρα μάθετε ὅτι ὑπάρχει μία ἐπιστήμη συμβόλων ποὺ θὰ μᾶς δείξῃ τί σημαίνει ὁ ἀριθμὸς αὐτός.

Δυστυχῶς γιὰ τὸν Νῖκο ὁ ἀριθμὸς 7 σημαίνει τὴν πάλη τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὸν λοιπὸν νὰ ἀμυνθῇ καταλλήλως καὶ νὰ διαλέξῃ τὸν καλλίτερο δρόμο ποὺ θὰ τοῦ παρουσιάσῃ ἡ μοῖρα.

Ἡ ἐπιστήμη τῶν συμβόλων παραδέχεται τὶς ἀκόλουθες ἐξηγήσεις γιὰ τοὺς ἐννηὰ ἀριθμούς. Ὁ ἀριθμὸς 1 φανερώνει τὸν δημιουργικὸ ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο τῆς θελήσεως καὶ τῆς εὐτυχίας. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφευρετῶν, τῶν δημιουργῶν, τῶν δυνατῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 2 δείχνει τὸν φιλεπιστήμονα καὶ φιλομαθῆ. Ἐπίσης καὶ τὸν περίεργο. Εἶνε ἀκόμη ὁ ἀριθμὸς τῶν σοφῶν, τῶν θεολόγων, ἀλλὰ καὶ τῶν τολμητιῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 3 ἐνσαρκώνει τὴν δρᾶσι. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ποιητῶν, καλλιτεχνῶν καὶ μεγάλων ἀρχηγῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 4 εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐπιτυχίας.

Ὁ ἀριθμὸς 5 εἶνε τὸ σύμβολο τῶν ἀναισθήτων ἀνθρώπων. Τόσον τῶν μεγαλοφυϊῶν ὅσο καὶ τῶν τρελλῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 6 σημαίνει τὸν δισταγμό. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποτυχίας συνήθως στὴν ζωή. Κάποτε ὅμως καὶ τῆς νίκης.

Ὁ ἀριθμὸς 7 εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῆς πάλης. Οἱ γεννηθέντες σ' αὐτὸν εἶνε μεγάλοι τολμητίαι.

Ὁ ἀριθμὸς 8 σημαίνει τὴν ἰσορροπία καὶ τὴν δικαιοσύνη. Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν λογικῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 9 σημαίνει τὴν αὐτάρκεια καὶ τὴν φρόνησι. Τέλος ὁ 10 ὡς προσθήκη 1+0=1 σημαίνει ὅ,τι καὶ ὁ 1.

Τὰ δράματα τοῦ Πόλου

Ἡ καταστροφὴ τῆς «Ἀντυράνς»

Ὁ Ἐρνέστος Σάκλετον εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τολμηροὺς ἐξερευνητὰς τοῦ Νοτίου Πόλου.

Εἶνε ἀφάνταστη καὶ τρομαχτικὴ ἡ περιγραφὴ τοῦ τελευταίου ταξειδιοῦ του ὡς καὶ τῆς καταστροφῆς ποὺ τὸν βρῆκε.

Τὸ ἡμερολόγιό του εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀριστουργηματικὰ περιπετειώδη ἔργα ποὺ ἔχουν ὡς σήμερα ἐκδοθῆ.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1915 ὁ Σάκλετον γράφει στὸ ἡμερολόγιό του:

«Κατὰ τὴν νύχτα τῆς 3 Ἀπριλίου ἀκούσαμε τὸ σούρσιμο τοῦ πάγου πρὸς ἀνατολὰς καὶ ὅταν ξημέρωσε εἴδαμε ὅτι εἶχαν σχηματισθῆ νέοι ὄγκοι γύρω τριγύρω μας, ὕψους δύο ἕως τριῶν μέτρων περίπου.

»Αὐτὸ ἦταν γιὰ μᾶς τὸ πρῶτο σῆμα κινδύνου. Περὶ τὸ τέλος τοῦ Ἀπριλίου ὁ ἥλιος ἐξαφανίστηκε καὶ μᾶς ἐκάλυψε ἡ ἀτέλειωτη νύχτα τοῦ ἀνταρκτικοῦ καὶ τὸ πλοῖο μας ἄρχισε νὰ κινῆται μαζὶ μὲ τὸν ὄγκο αὐτὸ τῶν πάγων μέσα στὸν ὁποῖον εἶχε ἐντειχισθῆ.

»Καὶ ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατεῖλε πάλι, κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο, ἡ πίεσις τοῦ πάγου ἄρχισε πραγματικὰ νὰ μᾶς ἀνησυχῇ.

»Ὄρθιος πάνω στὴν παγωμένη ἐπιφάνεια, εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι κάποιος γιγάντιος κολοσσός, κάτω ἀπὸ μιὰν ὑπερφυσικὴ πίεσι, ἔπασχε κι' ἀναστέναζε.

»Τετάρτη, 27 Ὀκτωβρίου.

»Εἴχαμε ἤδη πρὸ πολλοῦ καταστρώσει τὰ σχέδια τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ πλοίου.

»Οἱ χιλιάδες αὐτοὶ τόννοι πάγου ποὺ ἐβάραιναν καὶ ἐπίεζαν τὸ πλοῖο μας, μοιραίως ἔπρεπε νὰ τὸ καταστρέψουν

»Στὶς 29 Ὀκτωβρίου τὸ πλοῖο ἀκόμα ὀρθοποδεῖ, γιατὶ κρατιέται ἀπὸ τοὺς γύρω πάγους ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ στὸν θώρακά του.

»Στὶς 21 Νοεμβρίου τὸ ὡραῖο μας καράβι ἐντελῶς θρυμματισμένο καταβροχθίσθηκε καὶ σκεπάστηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη παγωμένη μᾶζα».

Ἡ Ἀντυράνς, μπλοφαρισμένη. — Τὸ πλοῖο σφίγγεται ἀπὸ τοὺς πάγους. — Ἡ Ἀντυράνς ἔχει σχεδὸν σκεπασθῆ. Τεράστιοι ὄγκοι πάγου τὴν τυλίγουν καὶ πᾶνε νὰ τὴν τσακίσουν. — Ἡ τραγωδία συντελέσθη. Τὸ πλοῖο δὲν μπόρεσε ν' ἀνέβῃ. Καταστράφηκε. Ὄρθιος ὁ Σάκλετον παρατηρεῖ τὴν καταστροφή.

Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

Πόσες ὧρες χάνει (ἤ...κερδίζει) ἡ γυναῖκα μπροστὰ στὸν καθρέφτη; Νὰ τὶ ὑπελόγισε ἕνας... χασομέρης στατιστικός.

Τὸ κορίτσι ἀπὸ τὰ ἔξη ὥς τὰ δέκα του χρόνια ἐξοδεύει κάθε μέρα ἑπτὰ περίπου λεπτὰ τῆς ὥρας μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

Ἀπὸ τὰ δέκα ὥς τὰ δεκαπέντε καθρεφτίζεται ἕνα τέταρτο τὴν ἡμέρα.

Ἀπὸ τὰ δεκαπέντε ὥς τὰ εἴκοσι, εἰκοσιδύο λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ἀπὸ τὰ εἴκοσι ὥς τριάντα, μισὴ ὥρα.

Μετὰ τὰ τριάντα χρόνια, ἀρχίζει ἡ καθρεφτομανία νὰ λιγοστεύῃ.

Ὁ στατιστικὸς λοιπὸν ὑπελόγισε ὅτι μιὰ γυναῖκα σαράντα χρονῶν ἔμεινε μπροστὰ στὸν καθρέφτη της πέντε χιλιάδες ἑπτακόσιες ὧρες!

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΕΠΑΥΛΙΣ

Μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἐπαύλεις τῆς Βουδαπέστης, ἡ ἔπαυλις τοῦ κ. Ἀνδρέα Ρόναϋ, ὑπῆρξε ὁ τόπος ποὺ διαδραματίσθηκε τελευταῖα μιὰ πολὺ περίεργη καὶ μυστηριώδης ὑπόθεσις.

Στὰ περισσότερα διαμερίσματα, τὰ ἔπιπλα ἐξέπεμπαν ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρες, πρᾶγμα ποὺ στὴν ἀρχὴ ἐξέπληξε καὶ μετὰ ἐφόβισε τοὺς ἐνοίκους της. Τὸ περίεργο φαινόμενο παρουσιάσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ πρὸ τριῶν ἑβδομάδων.

Ἕνα μικρὸ σκυλάκι ἐπήδησε σὲ μιὰ πολυθρόνα ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὴ σόμπα. Ἡ κ. Ρόναϋ ἔσπευσε νὰ κατεβάσῃ τὸ σκυλάκι της. Τὴν στιγμὴ ὅμως ποὺ ἐπεχείρησε νὰ τὸ πιάσῃ, ἀπὸ τὸ σῶμα του ἐξεπέμφθησαν ἠλεκτρικοὶ σπινθῆρες.

Στὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν δόθηκε καμμιὰ σημασία κατ' ἀρχάς. Ἀργότερα ὅμως—πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν—ὅταν ἔνοικοι εἶδαν νὰ ἐκπέμπωνται ἠλεκτρικοὶ σπινθῆρες ἀπὸ ἄλλα ἔπιπλα, ἀνησύχησαν ὑπερβολικά. Ὅταν πάλι μιὰ βραδυὰ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια καθόταν στὸ τραπέζι καὶ ἡ κ. Ρόναϋ ἐπεχείρησε νὰ κόψῃ ψωμί, τὸ μαχαῖρι ἄρχισε νὰ ἐκπέμπῃ σπινθῆρες. Κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ ἀγγίξῃ τὸ παραμικρὸ ἀντικείμενο. Τὰ χέρια τους εἶχαν ὑποστῆ πλεῖστα ἐγκαύματα ἀπὸ τοὺς σπινθῆρες. Μετὰ ἀπ' αὐτό, στὴν οὑγγρικὴ πρωτεύουσα ἐκυκλοφόρησε ἡ φήμη ὅτι ἡ ἔπαυλις Ρόναϋ ἦταν στοιχειωμένη. Ὁ κ. Ρόναϋ ποὺ ἔβλεπε ὅτι ἡ κατάστασις μέσα στὸ σπίτι του εἶχε γίνει ἀφόρητη ζήτησε, τὴ γνώμη τοῦ μηχανικοῦ Λοχάας. Αὐτὸς κατ'ἀρχὴν ὑποστήριξε ὅτι τὸ φαινόμενο ὀφειλόταν στὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα τοῦ ραδιοτηλεφώνου ποὺ ἦταν ἐγκατεστημένο στὴν ταράτσα τῆς ἐπαύλεως. Ἀπὸ τὴν ἐπιτόπια ὅμως ἔρευνα ποὺ ἔκανε ἐπείσθηκε ὅτι εἶχε ἄδικο.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς κόπους, ὁ μηχανικὸς Λόχαας κατώρθωσε νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο. Ὁ χῶρος ὅπου εἶχε κτισθῆ ἡ ἔπαυλις Ρόναϋ ἦταν πηγὴ ἀεριόφωτος!... Ἐξ ἀφορμῆς τούτου ἡ γύρω ἀτμόσφαιρα εἶνε διαρκῶς πλημμυρισμένη ἀπὸ ἠλεκτρισμοὺς καὶ ἡ ἕνωσις διαφόρων ἀντικειμένων ἀντιθέτων ἀγωγῶν προκαλεῖ τὸν ἠλεκτρικὸ σπινθῆρα...

Κι' ἔτσι ἐξηγήθηκε τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενο τῆς ἐπαύλεως Ρόναϋ.

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΤΗΤΟΣ ΣΤΑ ΖΩΑ

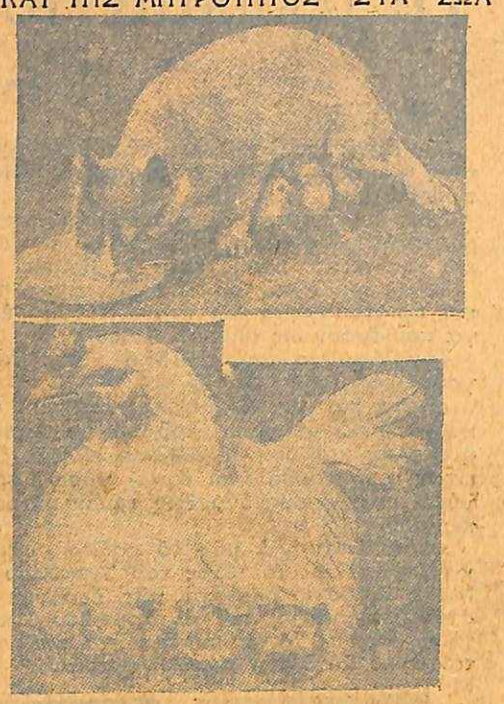

Ἀκοῦμε καμμιὰ φορὰ διάφορα γεγονότα καὶ πράξεις ζώων, τὰ ὁποῖα καταντοῦν ἀπίστευτα.

Καὶ ὅμως, ὅπως βλέπετε πάνω στὴν εἰκόνα, μιὰ γάτα ἀνέλαβε τὴ διατροφὴ καὶ θερμαίνει μερικὰ κοτοπουλάκια ποὺ ἔμειναν ὀρφανά.

Τὸ φαινόμενο δὲν εἶνε σπάνιο, κάποιος συγγραφεὺς μάλιστα διηγεῖται ὅτι ἕνας χωρικὸς ἄγγλος μιὰ μέρα μπῆκε σὲ μιὰ ἀποθήκη ποὺ εἶχε ξεγεννήσει μιὰ γάτα. Καὶ τὶ νομίζετε ὅτι εἶδε; Τὴ γάτα ἡ ὁποία θήλαζε τρία ποντικάκια. Προηγουμένως ἀκριβῶς κάποια ἀξίνα κύλισε καὶ εἶχε σκοτώσει τὰ τρία γατάκια της κι' ἔτσι φαίνεται ὅτι ἀπὸ μητρικὸ ἔνστικτο υἱοθέτησε τρία ἐγκαταλελειμμένα ποντικάκια.

Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι κάποτε μιὰ κόττα ποὺ τῆς εἶχε κάνει τόση μεγάλη ἐντύπωσι τὸ νανούρισμα τριῶν γατιῶν τῶν ὁποίων τὴ μάνα εἶχε πατήσει ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ ἀνέλαβε τὴν προστασία τους. Κατὰ τὸ σύστημά της τὰ ζέσταινε καὶ τὰ ὡδηγοῦσε νὰ φᾶνε.

ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΣΕ 25 ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ

Νέα ἐπανάστασι πάλι στὴν φωτογραφικὴ τέχνη.

Ἐφευρέθηκε στὴν Ἀμερικὴ ἕνα φωτογραφικὸ μηχάνημα ποὺ παραδίδει αὐτομάτως τὸ ἀντίτυπο τῆς φωτογραφίας σ' ἐκείνους ποὺ ποζάρισαν μπροστὰ στὸν φακό.

Μέσα 25 δευτερόλεπτα παίρνεται ἡ φωτογραφία, ἑτοιμάζεται, κορνιζάρεται καὶ παραδίδεται!...

Ὁ μηχανισμὸς καὶ ἡ ἐκτέλεσι εἶνε ἁπλουστατη.

Φτάνει αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ φωτογραφηθῆ νὰ ρίξῃ ἕνα νόμισμα σὲ μιὰ τρυπούλα, νὰ μπῆ ἔπειτα σὲ μιὰ καμπίνα, καὶ νὰ πατήσῃ ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί.

Ἔπειτα ἀπὸ 25 δευτερόλεπτα, ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα τῆς καμπίνας ξεπετιέται μιὰ φωτογραφία στρογγυλή.

ΨΑΡΟΜΑΧΙΕΣ

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Σιὰμ στοιχηματίζουν στὰ ψάρια ὅπως οἱ εὐρωπαῖοι στ' ἄλογα.

Προτοῦ καταργηθῆ ἡ δουλεμπορία στὴ χώρα αὐτὴ τῆς Ἀνατολῆς, πολλάκις συνέβαινε ἕνας μανιώδης παίκτης, ὁ ὁποῖος εἶχε χάσει ὅλα του τὰ λεφτὰ στὶς ψαρομαχίες, νὰ ριψοκινδυνέψῃ καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς οἰκογενείας του σ' ἕνα τελευταῖο κι' ἀπελπιστικὸ «ποντάρισμα».

Τὰ ψάρια ποὺ μεταχειρίζονται στὶς ψαρομαχίες οἱ Σιαμαῖοι, ὀνομάζονται «τρῶκτες». Μολονότι δὲ τὰ ψάρια αὐτὰ ἔχουν μόνο δέκα πόντων μῆκος, εἶνε τόσο φιλοπόλεμα, ὥστε μαλώνουν μεταξύ τους σὰν τὰ κοκόρια. Δὲν ἐγκαταλείπουν τὸν ἀγῶνα ἂν τὸ ἕνα δὲν καταβάλῃ τὸ ἄλλο.

Οἱ ψαρομαχίες ὀργανώνονται μεταξὺ διαλεχτῶν ζευγαριῶν, μὲ ἀναγνωρισμένους κανονισμούς. καὶ μὲ...διαιτησία!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΗΔΕΙΕΣ

Οἱ μεγαλοπρεπεῖς κηδεῖες τοῦ Χίντεμπουργκ καὶ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου μᾶς θυμίζουν μερικὲς ἄλλες κηδεῖες ἱστορικῶν προσώπων, χαρακτηριστικὲς γιὰ τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν πρωτοτυπία τους.

Ἡ ἀκολουθία π.χ. τῆς κηδείας τοῦ στρατηγοῦ Γκράντ, προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἶχε μῆκος ἐννηὰ μιλλίων καὶ ἡ πένθιμη πομπὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 50 χιλιάδες πρόσωπα. Οἱ 30 χιλιάδες ἦσαν στρατιωτικοί. Ἐνῷ ὁ κόσμος ποὺ τὴν παρακολούθησε ξεπερνοῦσε τὰ 3 ἑκατομμύρια.

Ἡ κηδεία τοῦ Νέλσωνος ἦταν ἀπὸ τὶς γραφικώτερες. Ἡ σορὸς τοῦ μεγαλειτέρου ἥρωος τῆς Ἀγγλίας πέρασε ἀπὸ τὸν Τάμεσι, καὶ ἡ πένθιμη συνοδεία ἀπετελεῖτο ἀπὸ 117 μεγάλες φορτηγίδες! Σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς εἶχε ἐναποτεθῆ τὸ φέρετρο μὲ 46 ναῦτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λάβει μέρος στὴ ναυμαχία τοῦ Τραφαλγκάρ.

Μέρος τῆς πένθιμης πομπῆς ἀποτελοῦσαν καὶ 10 χιλιάδες στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι ἐβάδιζαν κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν τοῦ Ταμέσεως. Τὴν κηδεία τοῦ Νέλσωνος τὴν παρακολούθησαν πάνω ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια Ἄγγλων.

Ὅταν στὴν Ἀμερικὴ πέθανε ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Σιδηροδρόμων τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀκολούθησαν τὴν κηδεία του 3.500 ἁμαξοστοιχίες!

Ἡ πιὸ πολυέξοδη κηδεία ἦταν τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ἰαπωνίας Μουτσουχίτο: Στοίχισε 200.000 λίρες. Ἡ κηδεία τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου στοίχισε 45.500 λίρες καὶ τῆς Βικτωρίας 35 χιλιάδες. 6.000 λίρες ξωδεύτηκαν μόνον γιὰ ἄνθη στὴν κηδεία τοῦ δολοφονηθέντος γάλλου Προέδρου Καρνοὺ καὶ περισσότερα στὴν κηδεία τοῦ Τολστόϊ.

Τό ἄλμπουμ

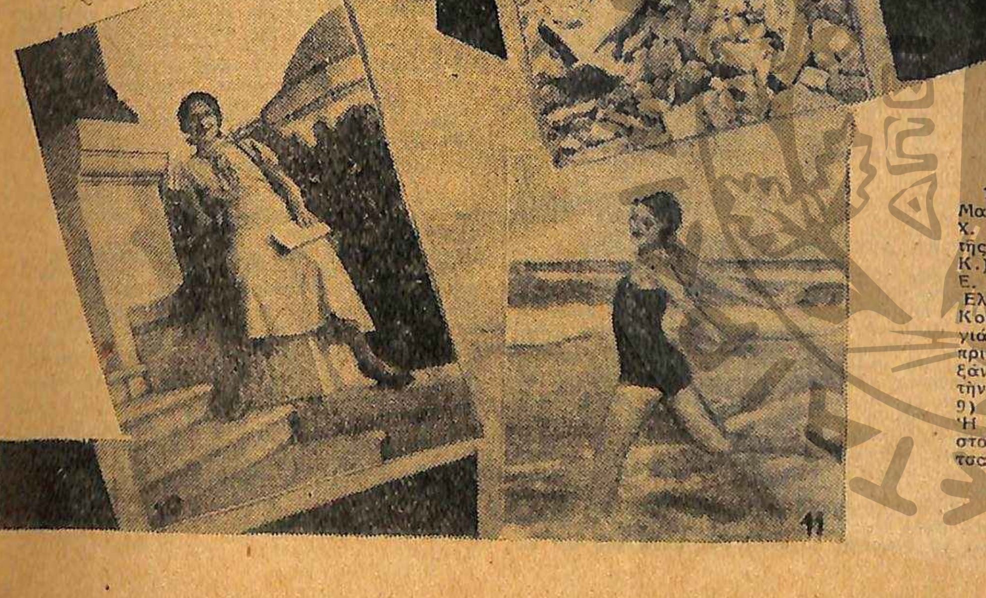

1) Ὁ Σ. Α. καὶ ὁ Β. Δ. στὸ Ζουανβὶλ τῆς Μακεδονίας. 2) Ἡ χαριτωμένη μικρούλα τοῦ κ. Χ. Κ. Κ.. 3) Μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ ἀναγνώστριες τῆς «Ἀτλαντίδος» στὸ Φάληρο (ἀποστ. δίδος Ν. Κ.). 4) Ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ στὸ Μπογιάτι (ἀποστ. Ε. Π. Α.) 5) Οἱ χαριτωμένες ἀναγνώστριές μας Ἐλευθερία Μπούρα καὶ Σμάρω Στεφανίδου στὸν Κοκκιναρᾶ. 6) Δὶς Α. Κ. καὶ ὁ Α. Γ. στὸ Μπογιάτι. (ἀποστολὴ Α. Α.). 7) Ἡ δὶς Μαίρη Λαμπρινοῦ στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ της στὴν Ἀλεξάνδρεια (ἀποστ. ἰδίας). 8) Ἡ δὶς Εὐδ. Β. μὲ τὴν μικρή της ἀδελφούλα στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα. 9) Οἱ δίδες Γ. Μ. καὶ Σ. Σ. στὴν Κηφισιά. 10) Ἡ δὶς Ἐλευθ. Κ. στὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως 11) Ἡ δὶς Λέλα Τ. στὴ Λούτσα.

Ο,ΤΙ ενδιαφέρει τη γυναίκα

Μεταξύ μας

Κυρία μου, φοβᾶμαι πὼς θὰ κάμετε κάποια τρέλλα, ποὺ θὰ τὴν πληρώσετε πολὺ ἀκριβὰ ἀργότερα. Μοῦ ἐμπιστευθήκατε ὅτι μὲ πόνο αἰσθανθήκατε πὼς ἀπὸ καιρὸ εἶχαν ὅλα τελειώσει μὲ τὸν ἄνδρα σας. Χίλια μικροπραγματάκια ἄρχισαν νὰ σᾶς ἐνοχλοῦν σ' αὐτὸν καὶ τὰ μικροπραγματάκια αὐτὰ ὅλο κι' ἐμεγάλωναν, ὅσο ποὺ ἔφθασε μιὰ μέρα κι' αἰσθανθήκατε ὅτι βρισκόσαστε πολὺ μακρυὰ ψυχικῶς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, μὲ τὸν ὁποῖον εἴχατε νομίσει ἄλλοτε ὅτι εἴχατε ἀπόλυτη ψυχικὴ συνεννόησι.

Σᾶς εἶπα μερικὰ πράγματα ποὺ ἐνόμιζα ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς πῶ γιὰ νὰ μὴ χαλάσετε ἕναν ὡραῖο δεσμὸ ποὺ εἴχατε, μὰ ἡ ἀπάντησίς σας ἦταν κατηγορηματική: «Ὅλα ἔχουν νεκρωθῆ μέσα μου», μοῦ εἴπατε, καὶ στὸ βλέμμα σας διάβασα πόσο βαθειὰ ἐνοιώθατε αὐτὴ τὴ φράσι ποὺ ἐπρόφεραν μὲ τόσο πόνο τὰ χείλη σας.

Δὲν σᾶς εἶπα πιὰ τίποτα, μόνο μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ σᾶς εὐχήθηκα νὰ ξαναβρῆτε τὴν εὐτυχία σας. Καταλαβαίνετε, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, πόση ἦταν ἡ ἔκπληξίς μου, ὅταν διάβασα τὸ γράμμα σας, ποὺ μοὔλεγε πὼς ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα σᾶς ἔκανε ν' ἀναθεωρήσετε τὴν ἀπόφασί σας περὶ διαζυγίου κι' αἰσθανθήκατε πὼς τὸ καθῆκον σᾶς ἐκαλοῦσε κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὖχε τὴν ἀνάγκη σας. Καλή, λαμπρὴ ἡ χειρονομία σας, πηγαίνετε νὰ νοσηλεύσετε τὸν ἄνδρα σας, τρέξετε κοντά του, ἀλλὰ μὴν κάνετε καμμιὰ ἄλλη σπασμωδικὴ χειρονομία, γιὰ τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ μετανοήσετε ἀργότερα.

Σᾶς φαίνεται παράξενο νὰ σᾶς μιλῶ ἔτσι ἐγὼ ποὺ τόσο ἐπέμεινα στὸν μὴ χωρισμό σας, μὰ τὸ κάνω γιατὶ θυμᾶμαι ὅλα σας τὰ λόγια, ὅλη τὴν πίκρα ποὺ εἶχα ἰδῆ στὰ μάτια σας καὶ γιατὶ πιστεύω πὼς κάτι ποὺ χάλασε μιὰ φορὰ δὲν διορθώνεται πιά. Πρέπει νὰ ξέρῃ κανεὶς ν' ἀντιμετωπίζῃ μιὰ κατάστασι. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Σκεφθῆτε τα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Μὲ τὶς ζέστες ποὺ ἄρχισαν ἀπότομα, οἱ Ἀθηναῖες ἐκατάλαβαν πὼς ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν γιὰ λίγο τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ νὰ φορέσουν κάτι πιὸ δροσερὸ ὅπως εἶνε τὰ λινά, ὁ πικές, ὁ λεπτὸς ἀλατζᾶς. Διόλου δὲ δὲν μᾶς ἐφάνηκε παράξενο ποὺ ἐδιαβάσαμε στὴν κοσμικὴ στήλη ὅτι μία κομψοτάτη Ἀτθὶς ἐνεφανίσθη σὲ ἀπογευματινὴ δεξίωσι μὲ χαριτωμένο φορεματάκι ἀπὸ ἀλατζᾶ καὶ ἄρεσε ὑπερβολικά.

Τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα μποροῦμε νὰ τὰ χρησιμοποιήσωμε τὰ βράδυα, μὰ γιὰ τὴν ἡμέρα ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα ἄλλα δροσερὰ ὑφάσματα. Κάτι λεπτοὶ πικέδες ποὺ εἶνε δροσεροὶ καὶ ὡραῖοι, βουαλὰζ διάφορα, τομπράλκο καὶ πρὸ πάντων λινά, πολλὰ λινά. Δὲν τὰ βλέπουμε μόνο σὲ λευκό, μὰ σὲ ὅλα τὰ χρώματα: ρὸζ, νίλ, στάλ, κίτρινο. Πολλὲς φορὲς δὲ ἡ ἀναμίξεις λευκοῦ καὶ χρωματιστοῦ εἶνε χαριτωμένη.

ΜΟΥΣΛΙΝΕΣ ΑΙΘΕΡΙΕΣ

Ἡ διαφανὴς καὶ λεπτεπίλεπτος κοκετταρία τῆς μουσλίνας ἐκτιμᾶτε δεόντως ἀπὸ τὸ γυναικεῖον φῦλον καὶ ἡ μόδα τὴν λανσάρει ὅσο τῆς εἶνε δυνατὸν καὶ διαφοροτρόπως.

Τὴν βλέπομε στὰ φορέματά μας, στὰ καπέλλα μας, στὰ ἐπανωφόριά μας καὶ παντοῦ δίδει τὴν ὀμορφιά της. Σ' ἕνα ἄνοιγμα λαιμοῦ ἕνα γιακαδάκι ἀπὸ μουσλίνα μ' ἕνα πελώριο φιόγκο συμπληρώνει τὸ ὡραῖο σύνολον. Ἕνα ζαμπαλὼ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ γαρνίρισμα μιᾶς μπλούζας.

Ἕνα καπέλλο «μπερζὲρ» γαρνίρεται μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο ἀπὸ μουσλίνα καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια γαρνίρονται οἱ μανσέττες τοῦ φορέματος.

Μιὰ ἐσάρπα ἀπὸ μουσλίνα συμπληρώνει τὸν γιακᾶ τῆς τουαλέττας μας καὶ τέλος ἂς μὴν ξεχνοῦμε τὴν ὄμορφη «παρὸρ» ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μανσέττες γιακᾶ καὶ γαρνίρισμα καπέλλου ἀπὸ τὴν ἴδια μουσλίνα.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ—ΤΣΑΝΤΕΣ

Τὰ ὑποδήματα εἶνε λινὰ γιὰ τὸ πρωῒ καὶ εὐτυχῶς ἡ Ἑλληνικὴ Βιομηχανία μᾶς προσφέρει ἀφθονίαν, μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν της ὅτι γιὰ τὸ δικό μας τὸ ζεστὸ κλῖμα δὲν ἔπρεπε νὰ φοδράρῃ τὰ λινὰ ὑποδήματα μὲ λάστιχο ποὺ ζεσταίνει τὸ πόδι, γιατὶ γίνεται μόνον στὰ ψυχρὰ κλίματα ποὺ ἔχουν καλοκαίρι δροσερώτερο ἀπὸ μᾶς.

Τὰ ἀπογεύματα φοριοῦνται πολὺ τὰ σουὲτ σὲ διάφορα χρώματα καὶ τὰ βράδυα τὰ πτὶ σουλιὲ καὶ τὰ σάνδαλα μὲ τακοῦνι.

Τὸ ξεκάλτσωμα εὐτυχῶς περιωρίστηκε μόνον στὶς πρωϊνὲς ὧρες καὶ πολὺ σωστὰ γιατὶ μὲ τουαλέττα δὲν εἶνε διόλου ὡραῖο τὸ γυμνὸ πόδι, ἐνῷ τουναντίον ταιριάζει πολὺ σὲ σπορτὶφ φόρεμα.

Οἱ τσάντες εἶνε πέτσινες, λευκές, μαῦρες μαρὸν καὶ μπλὲ ἐνίοτε δὲ συνδυάζονται μὲ τὰ ὑποδήματα.

ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ

Οἱ κάλτσες διατηροῦν τὸ χρῶμα τοῦ δέρματος, ποὺ πηγαίνει μὲ ὅλα τὰ χρώματα ὑποδημάτων μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὼς παρουσιάζονται λεπτότατες καὶ χωρὶς μπαγκέττα γιὰ νὰ ἀπομιμοῦνται τὸ πόδι καὶ νὰ δίδουν τὴν ἐντύπωσι τοῦ γυμνοῦ.

Καλλωπισμός

ΚΤΕΝΙΣΜΑ ΑΣΟΡΤΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

Γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ εἶχε παραμελήσει ἡ γυναῖκα τὸ χτένισμά της τὸ κυριώτερο αὐτὸ σημεῖον τῆς ὀμορφιᾶς της. Ἕνας λάτρης τοῦ γυναικείου φύλου ἀκούσθηκε λέγων: «Ἀκόμη μιὰ ἐφεύρεσις νὰ γίνῃ σὰν τὴν Περμανὰντ καὶ δὲν θὰ ἔχῃ νὰ παρουσιάσῃ ἡ ἀνθρωπότης ἄσχημη γυναῖκα».

Πραγματικὰ ἕνα ἄσχημα χτενισμένο κεφάλι μπορεῖ νὰ χαντακώσῃ τὸ ὡραιότερο πρόσωπο, ἐνῷ τουναντίον καλοχτενισμένα μαλλιὰ εἶνε σὰν μιὰ ὡραία κορνίζα ποὺ δείχνει ἀκόμη πιὸ ὄμορφη τὴν προσωπογραφία. Ὅλοι θὰ ἔτυχε νὰ ἔχωμε ἀνάμεσα στὶς γνωριμίες μας πρόσωπα ποὺ ἀλλάζουν τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τους καὶ ἔγιναν πιὸ ὄμορφα καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ διαφορὰ ποὺ εἶδα σὲ μιὰ γνωστή μου κυρία, ποὺ μετεβλήθη σὲ μία ὡραιοτάτη μαρκησία, μόνον καὶ μόνον γιατὶ ἀπεφάσισε μιὰ μέρα νὰ μὴ βάψῃ πιὰ τὰ μαλλιά της. Σιγὰ-σιγὰ ἔφθασαν στὸ φυσικό τους χρῶμα καὶ μιὰν ὡραία ἡμέρα οἱ φίλες της τὰ ἔχασαν ποὺ τὴν εἶδαν ὄμορφη καὶ γλυκειά. Τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ εἶχαν ἐπιτελέσει τὰ ὡραῖα ἄσπρα μαλλιά, ποὺ συνεδυάζονταν θαυμάσια μὲ τὸ φρέσκο καὶ ἀνθηρὸ πρόσωπο.

Πάντως ἐκεῖνο ποὺ συνιστοῦμε στὶς ἀναγνώστριες μας εἶνε νὰ παρουσιάζωνται πάντα καλοχτενισμένες, γιατὶ τὰ ἀκατάστατα μαλλιὰ δὲν εἶνε ποτὲ ὡραῖα.

Συμπεριφορά

ΠΩΣ ΘΑ ΔΕΧΕΣΘΕ ΓΙΑ ΓΟΥ·Ι Κ—ΕΝΤ

Θὰ σᾶς τύχῃ νὰ σᾶς καλέσουν κάποιοι φίλοι σας νὰ περάσετε τὸ Σαββατοκύριακο μαζί τους στὴν ἐξοχή τους τὸ «γουῒκ ἔντ» ὅπως τὸ λένε ἀγγλικά, ποὺ σημαίνει «τέλος τῆς ἑβδομάδος». Δέχεσθε τὴν ἀπόλαυσι ποὺ σᾶς προσφέρεται, μὰ σκέπτεσθε πῶς θὰ μπορέσετε ν' ἀνταποδώσετε σεῖς ἀφοῦ δὲν ἔχετε τὴν εὐτυχία νὰ κάνετε ἐξοχὴ καὶ συγκαταλέγεσθε μεταξὺ τῶν κοινῶν θνητῶν ποὺ εἶνε καταδικασμένοι νὰ περνοῦν τὸ καλοκαῖρι τους στὴν πόλι.

Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρῆσθε, γιατὶ πάντα βρίσκει κανεὶς τρόπο νὰ ἀνταποδώσῃ μιὰν εὐγένειαν.

Ὑποθέσετε ὅτι ἡ φίλη σας θέλει νὰ ἔλθῃ στὴν πόλι γιὰ ψώνια ἢ γιὰ δουλειές. Θὰ τῆς πῆτε νὰ θεωρήσῃ τὸ σπίτι σας σπίτι της καὶ νὰ μείνῃ σ' ἐσᾶς δυὸ καὶ τρεῖς ἡμέρες χωρὶς διόλου νὰ διστάσῃ.

Τότε θὰ προσέξετε αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς ποῦμε:

ΠΡΟΘΥΜΙΑ, ΜΑ ΟΧΙ ΚΟΥΡΑΣΙΣ...

Μὴ θέλετε νὰ δείξετε στοὺς καλεσμένους σας ὅτι δὲν ἐκουρασθήκατε καθόλου. Πηγαίνετε νὰ τοὺς ὑποδεχθῆτε στὸν σταθμό, ἑτοιμάσετέ τους τὸ δωμάτιο, ποὺ θὰ μείνουν μὲ βιβλία, μὲ χαρτὶ γραψίματος, μὲ λουλούδια.

Δείχνετε ὅτι ἐφροντίσατε γιὰ τὴν καλή τους διαμονὴ στὸ σπίτι σας, ἀλλὰ μὴν ὑπερβάλετε καὶ τοὺς δώσετε νὰ καταλάβουν ὅτι ἐκοπιάσατε.

Τὸ πρωῒ νὰ τοὺς στέλετε τὸ πρόγευμά τους στὸ δωμάτιό τους, αὐτὸ εἶνε προτιμότερο. Ἔτσι οὔτε σεῖς ἀναγκάζεσθε νὰ ἐνοχληθῆτε ἀπὸ τὸ νοικοκυριό σας, οὔτε αὐτοὺς ἐνοχλῆτε.

Μὴν τοὺς ἐνοχλῆτε μὲ τὸ ραδιόφωνο, γιατὶ μπορεῖ νὰ ἔχουν συνηθίσει στὴν ἡσυχία καὶ νὰ μὴ θέλουν θόρυβο. Μὴν εἶσθε ὑπερβολικοὶ στὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ καὶ τοὺς δίνετε νὰ καταλάβουν ὅτι κάνετε ἐξαιρετικὴ κουζίνα πρὸς χάριν τους. Κοτόπουλα καὶ ἄλλες παρόμοιες πολυτέλειες δὲν χρειάζονται, κατὰ μείζονα λόγον ποὺ στὴν ἐξοχὴ θὰ τὰ ἔχουν μπουχτίσει αὐτά.

Ὅλη σας τὴν προσοχὴ νὰ τὴ δώσετε στὸ νὰ προσφέρετε καθαρὸ καὶ μαλακὸ κρεββάτι, νὰ τοὺς ἐλευθερώσετε ἀπὸ κουνούπια καὶ μυῖγες καὶ αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ τοὺς προσφέρετε. Γιατὶ ἂν πέρασαν μιὰ ὡραία νύχτα μὲ καλὸ ὕπνο, θὰ θυμοῦνται μὲ εὐχαρίστησι τὴν φιλοξενία σας.

Ἐπίπλωσις

ΘΕΡΙΝΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Ὄχι μόνο γιὰ λόγους οἰκονομίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀγάπη σὲ ὅ,τι εἶνε χωριάτικο θὰ ἐπιπλώσωμε τὸ καλοκαιρινό μας σπίτι μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν χωριάτικα πράγματα: Κρητικὲς καρέκλες, ἀλατζάδες σὲ ζωηρὰ χρώματα ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τραπεζομάνδηλα, γιὰ ριντώ, γιὰ ντιβάνια.

Στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τὰ κρεββάτια ἀντικαθιστῶνται μὲ ντιβάνια ἐπὶ τὸ πρακτικώτερον, ἔτσι μποροῦμε νὰ χρησιμοποιοῦμε ὅλα τὰ δωμάτια γιὰ σαλονάκια καὶ νὰ καθώμαστε ἀναλόγως τῆς ὥρας. Πότε τὸ ἕνα δωμάτιο εἶνε δροσερώτερο, ἐνῷ ἕνα ἄλλο τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες εἶνε ζεστὸ καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀποφύγωμε.

Τὰ λουλούδια καὶ οἱ πρασινάδες δὲν πρέπει νὰ λείπουν, γιατὶ δίδουν στὸ σπίτι μίαν ὄψι εὔθυμη καὶ συγχρόνως δροσερή.

Ἂν στὸ ἐξοχικό σας σπίτι δὲν ἔχετε ντουλάπι, μπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε ἕνα σκελετὸ ἀπὸ «πῆχες» καὶ ἀπάνω σ' αὐτὲς νὰ καρφώσετε ἀλατζᾶ, σχηματίζοντας ντουλάπι ὡραιότατο γιὰ τὰ ροῦχα σας. Μπροστὰ ἀφήνετε τὸ ὕφασμα σὰν εἶδος ριντώ, ὥστε ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ κλείνῃ. Γιὰ ταβάνι βάζετε μιὰ σανίδα, στῆς ὁποίας τὸ ἐσωτερικό, βάζετε θηλειὲς γιὰ νὰ ..., κρεμᾶτε τὰ φορέματά σας καὶ ντύνετε τὸ ἔξω μέρος τῆς σανίδας ἐπίσης μὲ ἀλατζᾶ.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ

Ἂν στὸ ἐξοχικό σας σπίτι δὲν ἔχετε δωμάτιο λουτροῦ, εὔκολα κάνετε μία πρόχειρη ἐγκατάστασι ὡς ἑξῆς:

Χωρίζετε μὲ ἕνα ριντὼ ἕνα μέρος ἑνὸς δωματίου—Γιὰ τὸ χώρισμα ἀρκεῖ μία σιδερένια βέργα ποὺ θὰ μπηχθῆ ἀπὸ τὸν ἕνα τοῖχο στὸν ἄλλο κι' ἐκεῖ μὲ χαλκάδες θὰ τοποθετηθῆ τὸ ριντώ. Στὸ χωρισμένο διαμέρισμα βάζετε ἕνα «τὸμπ» ἀπὸ καουτσοὺκ ἢ τσίγκο, ἕνα νιπτῆρα σιδερένιο μὲ τὰ ἐξαρτήματά του, τὴ βρυσοῦλα του κλπ. καὶ σὲ ἕνα ψηλὸ μέρος τοποθετεῖτε ἕνα τενεκὲ πετρελαίου μὲ βρύση. Στὴ βρύση ἐφαρμόζετε ἕνα καουτσοὺκ μὲ τρυπητὸ στὴν ἄκρη καὶ ἔχετε τὸ «ντοὺς» σας ὁποια στιγμὴ τῆς ἡμέρας θέλετε. Ἀρκεῖ νὰ γεμίσῃ νερὸ ὁ τενεκὲς τοῦ πετρελαίου. Ὅλα οἰκονομοῦνται, καθὼς βλέπετε καὶ αὐτὴ ἡ ἐγκατάστασις μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ μέσα σὲ σκηνή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

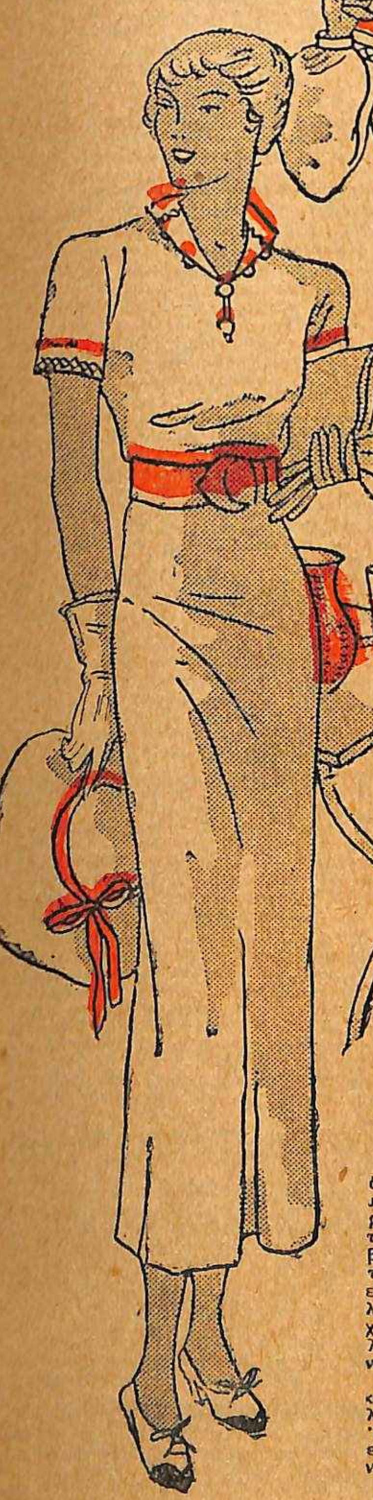

ΤΟ ΡΩΣΣΙΚΟ ΣΤΥΛ

Τὸ εἶδος αὐτῶν τῶν φορεμάτων ἔχει ὀνομασθῆ «Ρωσσικὸ» ἐπειδὴ ὁμοιάζει μὲ τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦν οἱ Ρῶσσοι χωρικοί. Ἡ κατασκευή τους εἶνε εὐκολωτάτη καὶ γίνονται ἀπὸ λινὸ ὕφασμα λαβὰμπλ ἢ Ρουμανικὸ κρέπ. Τὸ κόψιμό τους γίνεται ἔτσι ὥστε τὰ μανίκια νὰ εἶνε κοφτὰ ἢ φαρδειὰ κάτω γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ χεριοῦ. Χρειάζεται προσοχὴ στὴν ἐκλογὴ τῶν χρωμάτων. Οἱ καλλίτεροι συνδυασμοὶ εἶνε μπλὲ μὲ κόκκινο ἐπάνω σὲ ἄσπρο φόντο. Οἱ γιακάδες καὶ οἱ μπορντοῦρες τῶν μανικιῶν διακοσμοῦνται μὲ μαιανδροειδεῖς γραμμοῦλες ἢ τετραγωνάκι τῶν δύο χρωμάτων. Ἐπίσης οἱ γιακάδες μποροῦν νὰ εἶνε εἴτε κλειστοὶ εἴτε ἀνοικτοί. Τὸ μπουφονὲ τοῦ μανικιοῦ στὸ σχῆμα α' εἶνε λευκὸ καὶ στὸ σχῆμα β' κόκκινο. Καὶ τὰ δύο κλείνουν κάτω μὲ κουμπάκια ἢ κόπιτσες.

Τὸ σχῆμα γ' δείχνει φόρεμα μὲ γαρνιτοῦρα ἀπὸ ταφταδένια τετραγωνάκια τοποθετημένα στὸν γιακᾶ, στὴν ζώνη καὶ στὴν μπορντοῦρα τῶν μανικιῶν. Στὰ σχήματα δ' καὶ ε' βλέπετε ἕνα κοντὸ μπολερὸ ποὺ συμπληρώνει θαυμάσια τὸ σύνολον καὶ χρησιμεύει γιὰ νὰ κάνῃ τὸ φόρεμα κατάλληλο γιὰ δρόμο σὲ ζεστὲς καλοκαιρινὲς ἡμέρες.

Ἕνα φόρεμα «Ρωσσικοῦ στὺλ» στοιχίζει φθηνὰ γιατὶ δὲν χρειάζεται παρά: 2.75 μ. ὕφασμα, 80 ἑκατ. μπρετόν, γιὰ τὰ μακρυὰ μανίκια καὶ 1.10 μ. ὕφασμα, γιὰ τὸ ζακετάκι, 80 ἑκατ. ὕφασμα ἀνὰ 80 ἑκατ. πλάτος.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

(Παρακαλῶ τὶς ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες τῆς «Ἀτλαντίδος» νὰ μὴ στέλνουν παραπάνω ἀπὸ μιὰ ἐρώτησι κάθε φορά. Ὁ χῶρος δὲν μᾶς φτάνει καὶ ἴσως ἀργῶ νὰ ἀπαντῶ δι' ὅλες. Ἀπὸ μία καὶ πάλι. ΜΑΛΒΑ)

Δ. Σ. ΖΗΣΗΝ: Πάτρας. — Τὸ σπεσιαλιτὲ ποὺ μὲ ρωτᾶτε δυστυχῶς δὲν φέρει τὰ ἀποτελέσματα ποὺ περίμενα κι' ἐγώ. Κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς ὑποδεικνύω παρακάτω.

Πλύνετε καλὰ (2 φορὲς τὴν ἑβδομάδα) τὸ βράδυ, τὰ μαλλιὰ μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σαποῦνι γκουντρόν. Σκουπίζετε καλά, τριφτά.

Τὸ πρωῒ κάνετε μιὰ φριξιὸν μὲ τὸ κάτωθι:

200 gr. Alcool
40 — Essence Terebenthine
40 — CamPhre

Ἀφήνετε νὰ στεγνώση ἐπάνω κι' ἔπειτα τὰ τρίβετε μὲ τὴν κάτωθι πομάδα:

30 gr. Lanoline
10 — Vaseline
1.50 Soufre précipité
10 σταγόνες Μπενζουάν.

Στὶς 30)6 Κυριακή, θὰ βρίσκετε στὴν Πάτρα ὁ ἀπεσταλμένος μας Μ. Πριονιστής. Βοηθεῖστε τον στὸ ἔργο του.

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ, Πάτρας.— Γιατί νὰ θέλετε νὰ χαλάσετε τὴν ὡραία λευκὴ ἐπιδερμίδα σας. Ἐξ ἄλλου καμμιὰ εἰδικὴ κρέμα γιὰ αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ οὔτε συμβουλεύω καὶ χημικὲς οὐσίες ποὺ νὰ σᾶς βλάψουν.

Γιὰ νὰ μὴν κοκκινίζετε σᾶς δίνω προληπτικὰ μέτρα νὰ κάνετε.

Κάθε πρωῒ καὶ βράδυ περνᾶτε στὸ πρόσωπό σας ἢ ἀλλοῦ ἕνα μπαμπακάκι ἐλαφρὰ βουτηγμένο στὴν ἑξῆς διάλυσι

200 gr. Eau de roses
0,10 Parmanganate

Ἐπίσης λεμόνι σταγόνες μέσα σὲ γάλα ἢ καὶ γιαοῦρτι κάνει πολὺ καλό. Ἐπίσης λεμόνι μὲ γλυκερίνη.

Καὶ κάθε τόσο τὸ ἀσπράδι ἑνὸς αὐγοῦ χτυπητοῦ, γιὰ ἐπάλειψι τὴ νύχτα.

Στὶς 29)6 ἀπὸ τὶς 17.57 καὶ ὅλη τὴν Κυριακὴ θὰ βρίσκεται στὴν Πάτρα ὁ ἀπεσταλμένος μας ζητεῖστε στὸ Πρακτορεῖο, βοηθῆστε τον στὸ ἔργο του.

Σ. ΣΠ. Ν. Καλάμας.— Τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς συμβουλεύσω εἶνε νὰ μὴν ἀγγίσετε καθόλου διότι ὅλες οἱ προσπάθειες βέβαια φέρουν κάποια ἀνάπτυξι γιὰ τὴν ὁποία ὅμως μετανοεῖ κανεὶς ἀργότερα μὲ μιὰ ἀπότομη χαλάρωσι.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ γράφετε.. δὲν ξέρω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ προκλητικότης πρέπει κι' αὐτὴ νὰ συμπεριλαμβάνεται στὴ φιλαρέσκεια τῆς γυναίκας.

Ἀφῆστε τα ἐκεῖ ποὺ εἶνε, μὴν φροντίσετε καθόλου.

Στὶς 3)7 καὶ 4)7 θὰ βρίσκεται στὴν πόλι σας ὁ ἀπεσταλμένος μας λόγιος κ. Μ. Πριονιστής. Σᾶς παρακαλοῦμε βοηθῆστε τον στὸ ἔργο του. Πληροφορίες στὸ Πρακτορεῖο.

ΟΡΦΑΝΗ ΜΕΛΑΧΡΙΝΗ : Ἡράκλειον — Ν' ἀγοράσετε ἕνα μικρὸ βουρτσάκι, τὸ ὁποῖον βουτᾶτε κάθε πρωῒ σὲ μιὰ διάλυσι μισὸ κολώνια μισὸ νερὸ καὶ βουρτσίζετε ἐλαφρὰ τὰ ματοτσίνουρα. Ἔπειτα κάθε βράδυ τὰ ἀλοίφετε μὲ λίγη βαζελίνη μποricé. Γιὰ τὸ πρόσωπό σας νὰ μεταχειρίζεστε κάθε βράδυ λιγάκι γάλα στὸ ὁποῖο νὰ ρίχνετε μερικὲς σταγόνες λεμόνι.

ΑΠΕΙΡΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ: Πειραιᾶ. — Θὰ σᾶς δώσω μιὰ συνταγὴ ἀποτελεσματική.

Ζητῆστε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο νὰ σᾶς φτιάξουν τὰ κάτωθι:

1) 0,10 Sublimé
1 gr. resorcine
2 gr. chloral
100 gr. alcool
2) 0,10 camphre
0,10 acide Salicylique
1 gr. oxyde de zinc
4 gr. Vaseline
4 gr. Lanoline

Θὰ πλένετε πρωῒ καὶ βράδυ τὸ πρόσωπο μὲ χαμομηλόνερο ζεστό. Τὸ βράδυ ἀφοῦ σκουπισθῆτε καλὰ τότε μ' ἕνα βαμβάκι ποτισμένο μὲ τὸ ὑγρὸ ποὺ σᾶς δίνω παραπάνω τρίβετε ἐλαφρὰ τὰ μπιμπίκια. Τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώση καὶ τότε μὲ τὸ δάχτυλο καθαρό, παίρνετε ἀπὸ λίγο ἀπὸ τὴν πομάδα καὶ ἀλοίφετε τὰ μπιμπίκια.

Κρέμα μὴ βάνετε ἀκόμα, ἐν καιρῷ θὰ σᾶς συστήσω ἐγὼ μία.

Μοῦ γράφετε σὲ 10 ἡμέρες ἀποτελέσματα.

ΤΑΚΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ: Σπάρτη — Δόστε στὸ φαρμακεῖο νὰ σᾶς φτιάσουν

6 gr. Huile de ricin
14 gr. Moelle de boeuf
0.25 Chlorydrate de quinine
0.25 Chlorydrate de pilocarpine
0.30 Acetate de plomb
0,10 Teint. de Cantharide
0.60 Baume de Perou

Μ' αὐτὴ τὴν ἀλοιφὴ ξανοίγετε τὰ μαλλιὰ καὶ τρίβετε τὴν ἐπιδερμίδα ἐσωτερικῶς καλά. Ἔπειτα σκουπίζετε πάλι καλά.

Μετὰ τὰ τρίβετε μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν

100 gr. Eau de mélilot
20 gr. Eau de Cologne
10 gr. Carbonate de soude
3 gr. Saponine.

Κιὰ τὴν κοιλιὰ νὰ μὴν τρῶτε πολλὰ χόρτα. Ἔπειτα νὰ περπατᾶτε πολὺ καὶ εἰδικῶς τὰ βράδυα ποὺ πηγαίνετε περίπατο νὰ περπατᾶτε τὸν περισσότερο δρόμο στὰ νύχια τῶν ποδιῶν.

Τὸ σῶμα σας νὰ τ' ἀφήσετε ἐκεῖ ποὺ εἶνε, μὴ τὰ βάζετε μὲ τὴν φύσι. Κάνετε ἡλιοθεραπεία. Ἀφήνεστε γυμνὸς στὸν ἥλιο, σκεπάζοντες τὸ κεφάλι.

Στὶς 6)7 θὰ βρίσκεται στὴν πόλι σας ὁ ἀπεσταλμένος μας κ. Μ. Πριονιστής, τὸν ὁποῖον σᾶς παρακαλοῦμε βοηθῆτε εἰς τὸ ἔργον του.

ΝΤΑΝ ΤΣΟΡ : Ἐνταῦθα. — Ἀκολουθῆστε τὴ συμβουλὴ ποὺ δίνω παραπάνω στὴν ΑΠΕΙΡΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ.

ΠΡΩΗΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΙΣΑ : Πειραιᾶ. — Μεταχειρισθῆτε τὶς δύο πρῶτες συνταγὲς ποὺ συνιστῶ στὴν Ἄπειρη Μικρούλα. Κάθε πρωῒ θὰ τρίβετε ἐλαφρὰ τὸ πρόσωπο μ' ἕνα μπαμπάκι μὲ τὸ κάτωθι ἀραιωμένο μὲ νερό.

30 gr. Alcool camphré
15 gr. Teint. Benjoin
60 gr. Eau de Cologne

Μὴ μεταχειρίζεσθε καμμιὰ κρέμα.
Μοῦ γράφετε σὲ 10—15 ἡμέρες

ΜΑΛΒΑ

Ἐφαρμόζουν καλά ;

Καθημερινῶς μποροῦν νὰ ὑπάρξουν περιπτώσεις, ὅπου οἱ κάλτσες νὰ παίζουν ἕνα σημαντικὸ ρόλο. Ἔχει, λοιπόν, μεγάλη σημασία τὸ ἂν ἡ κάλτσα σας ἐφαρμόζη σφιχτὰ στὸ πόδι ἢ ξεχειλώνη. Γι' αὐτὸ μὴν παίρνετε ποτὲ μιὰ φθηνὴ κάλτσα, ἀλλὰ μιὰ ποὺ νὰ ἐφαρμόζη τελείως, δοκιμάσατε τὶς

ELBEO

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Αἱ γνήσιαι ELBEO ἔχουν ἐπάνω τὴν ΜΑΡΚΑΝ κεντητήν.
Ἀντιπροσωπεία καὶ παρακαταθήκη: Μητροπόλεως 46.
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ καὶ ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.
Τηλέφ. 21-318

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν χρυσοχόο σας τὴν πέτραν ποὺ σᾶς ἀνήκει, σύμφωνα μὲ τὸν μῆνα τῆς γεννήσεώς σας.
Πληροφορίαι δωρεάν. Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ καὶ ΑΦΟΙ Ο. Ε.
ΑΘΗΝΑΙ Αἰόλου 34, Φιλελλήνων 24. Τηλ. 21—584.
Παρακαταθήκη Πετρῶν — Ὡρολογίων — Κοσμημάτων

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμβουλίου τῶν ἰατρῶν μας

Τ. Ρ. Α. Φοιτητήν.— Δὲν φαντάζεσθε ὅτι εἶνε μᾶλλον ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας, ἡ ὁποία ἀκόμη δέχομαι ὅτι ὑπέστη καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῆς προηγηθείσης ἰλαρᾶς. Ὅτι μετεχειρίσθητε εἶνε ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ συνιστᾷ ἡ ὑπάρχουσα ἰατρική. Καὶ τὰ διάφορα διαφημιζόμενα φαρμακοσκευάσματα τὴν αὐτὴν βάσιν ἔχουν. Μεταχειρισθῆτε ἀκόμη καὶ τὸ πετρέλαιον εἰς μικρὰς ποσότητας. Λόγῳ τῆς λιπαρότητος, πλύνεσθε τακτικά, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ στεγνοῦσθε πλήρως.

ΙΑΒΕΡΗΝ — ΜΥΤΙΛΗΝΗΝ.— Ὅπως περιγράφετε τὴν κατάστασίν σας, πρόκειται περὶ μιᾶς γενικῆς ἀτονίας τοῦ πεπτικοῦ συστήματος. Ὁ πονοκέφαλος κατὰ μέγιστον μέρος ὀφείλεται εἰς αὐτό. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τονώσετε τὸ νευρικόν σας σύστημα μὲ τὰς εἰδικὰς ἐνέσεις:

Nevronil «Fos»

ἀπὸ τὰς ὁποίας κάμετε μίαν καθ' ἑκάστην ὑποδορείως. Ἐπίσης ρυθμίσατε τὸ πεπτικόν σας σύστημα, μὲ τὸ ἄριστον ὑπακτικόν:

Huile Medicinal Biale

ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνετε 1—2 κοχλιάρια σούπας καθ' ἑσπέραν κατὰ τὴν κατάκλισιν.

Φορέσατε ἐπίσης εἰδικὴν ζώνην διότι ἀσφαλῶς πάσχετε ἐκ διατάσεως. Τρώγετε ἄφθονα χόρτα καὶ φροῦτα. Τὴν στιγμὴν τοῦ πονοκεφάλου δύνασθε νὰ λαμβάνετε ἓν ἀντικεφαλαλγικόν. Ὡς τοιοῦτον σᾶς συνιστῶμεν τὰ :

Cachets Nevronil «Fos»

Η. Σ. Χ. — Κόψατε τελείως τὸ κρασὶ καὶ τὸ τσιγάρο. Ἀποφεύγετε τὰς «ἐξωτερικὰς ἐπαφάς» καὶ ζήσατε φυσιολογικώτερα. Ἐπιζητεῖτε τὸ ὕπαιθρον. Κάμετε κάθε πρωῒ γυμναστικήν. Διὰ τὴν πιτυρίδα συμβουλευθῆτε προηγούμενα φύλλα τῆς «Ἀτλαντίδος», ὅπου ὁδηγοῦμεν ἄλλους.

ΠΙΤ. Χ. — Θέλομεν περισσοτέραν σαφήνειαν. Πάσχετε ἐξ ἀρθριτισμοῦ, ἢ ὄχι; Ἐξ ἐκζεμάτων; Εἰς νέαν ἐπιστολήν σας, ὑποβάλλετε πάλιν τὰ ἴδια ἐρωτήματα καὶ μᾶς ἀπαντᾶτε καὶ εἰς ὅτι σήμερον σᾶς ἐρωτῶμεν. Τότε θὰ σᾶς συμβουλεύσωμεν.

Κ. Κ. Κ. Πατήσια. — Ἐξακολουθήσατε τὴν δίαιτάν σας. Κάμετε θερμὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ ἡλιοθεραπείαν. Πίνετε νερὸ Λουτρακίου. Ὡς φάρμακον λαμβάνετε ἐντὸς ὀλίγου κοινοῦ ὕδατος, πρωΐαν, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέραν, πρὸ φαγητοῦ, ἀνὰ ἓν κοχλιάριον γλυκοῦ ἐκ τῆς :

Urocarpine

ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ — Γύθειον. — Συνεχίσατε τὴν ὑποδειχθεῖσαν θεραπείαν ἐπὶ δεκαπενθήμερον περίπου καὶ γράψατέ μας τότε τὰ ἀποτελέσματα. Ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου μᾶς γράφετε ἀσφαλῶς βλάπτει. Προτιμᾶτε νὰ ἀπαλλάσσεσθε τῶν συνεπειῶν δι' ἀμέσου πλύσεως δι' ἀφθόνου ὕδατος μεθ' ἑνὸς ἀντισηπτικοῦ.

ΙΩΑΝ. ΣΠΥΡΑΚΗΝ.— Ἐπιμείνατε εἰς τὴν προσπάθειάν σας καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτύχετε, πρὸς ὄφελος καὶ τῆς ὑγείας σας καὶ τῆς... σωματικῆς σας ἀκεραιότητος. Μὴ ἐπηρεάζεσθε ψυχολογικῶς. Τονώσατε τὸν ὀργανισμόν σας μὲ τὰς εἰδικὰς νευροτονωτικὰς ἐνέσεις:

Nevronil «Fos»

μίαν καθ' ἑκάστην ὑποδορείως. Ἐπίσης διὰ τὴν ὅλην σας κατάστασιν λαμβάνετε ἐσωτερικῶς, πρωΐαν, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέραν εἰς τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ ἀνὰ μίαν ὄστιαν ἐκ τῶν :

Cachets Calcium «Fos»

Κον ΙΑΤΡΕΛΛΗΝ. — Σᾶς παρακαλῶ νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου. Κολοκοτρώνη καὶ Χαβρίου (2) διὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω λεπτομερῶς ποίαν τακτικὴν ὀφείλετε νὰ ἀκολουθήσετε διὰ τὴν ἴασιν τῆς παθήσεώς σας.

ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΛΗΝ ΜΕΡΑΚΛΗΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ.— Διὰ τὸ πρῶτον ἐρώτημά σας ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ περιοδικοῦ. Διὰ τὸ δεύτερον σᾶς ἀπαντῶ ὅτι θεραπεύεται. Ἔχει ὅμως ἀνάγκην μακροχρονίου θεραπείας ὑπὸ εἰδικοῦ ἰατροῦ, διότι πρόκειται περὶ δυσιάτου νοσήματος, μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν ὁ γάμος ἐπιτρέπεται. Ἡ θεραπεία τῆς παθήσεώς σας δὲν ἔχει συντελεσθῆ ἐφ' ὅσον εἰς τὰ πρωϊνὰ οὖρα σας ὑπάρχουν πυώδη νημάτια κατερχόμενα εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου μετὰ πάροδον ὀλίγων λεπτῶν.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Ἰατρὸς	Ἰατρὸς
Ἀν. Μ. Σφακιανάκης	Χρῆστος Δρακάκης
Σωκράτους 30 - Ἀθῆναι	Χαβρίου 2 - Ἀθῆναι
Νοσήματα Ἐσωτερικὰ	Δερματικὰ Ἀφροδίσια
Νοσήματα παίδων	Γυναικολογικὰ

Χωρὶς γραμματόσημο

Συνιστοῦμε στοὺς φίλους συνεργάτας μας νὰ προσέξουν τὴν ἀγγελία τῆς 719 σελίδος τοῦ παρόντος τεύχους μας, τὴν ἀναφερομένην στὴν περιοδεία τοῦ ἀπεσταλμένου συντάκτου μας κ. Μ. Πριονιστῆ καὶ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ τὸν βοηθήσουν στὸ ἔργο του.

Ἰσίδωρον Νομικὸν ἐνταῦθα.—Ἐγκρίνετε καὶ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του τὸ «Ξέσκισε τὰ τραγούδια. Πᾶνον Καρύδαν, Βαθὺ Σάμου.—Δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. Ὡς ἀνταποκριτὴς θὰ ἔπρεπε νὰ συνδράμετε ἐσεῖς τὸ φύλλο καὶ ὄχι αὐτὸ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ! ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρήγορα ἄσπρα καὶ γυαλιστερὰ δόντια ἀρχίσετε νὰ τὰ βουρτσίζετε μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ, ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας.

Θὰ ἰδῆτε πόσο γρήγορα ἀποκτοῦν μια θαυμασία λευκότητα. τὰ δὲ οὖλα σας ἐξυγειαίνονται τελείως.
Η ΚΟΛΥΝΟΣ ὡμορφαίνει τὰ δόντια σας τόσον ὅσον καμία ἄλλη ὀδοντόκρεμα.
Θὰ δῆτε ὅτι σὲ λίγο χρόνικὸ διάστημα τὰ δόντια σας θὰ γίνουν κατὰ πολλὰς ἀποχρώσεις λευκότερα.
Δοκιμάσατε ἀπὸ σήμερα τὴν ὀδοντόκρεμαν

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4 - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ

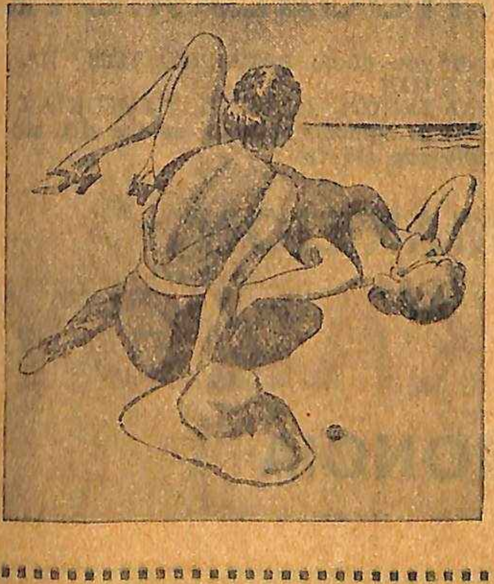

ΚΡΕΜΑ
"SKIN FOOD GEORGE"
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμακεῖα καὶ καταστήματα ἀντὶ δραχ. 50 τὸ βάζο πολυτελείας, 25 τὸ σωληνάριον. Πρὸ πάσης χρήσεως ζητήσατε ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὸν προμηθευτήν σας σχετικὴν βιβλιογραφίαν καὶ ἀκολουθήσατε πιστῶς τὰς ὁδηγίας
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛΕΦ. 20-918

ἐσᾶς. Γιὰ τὶς πληροφορίες σας, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ στὴν περιοδεῖαν σας θὰ φροντίσετε γιὰ τὴν διάδοσι τῆς «Ἀτλαντίδος» ποὺ τώρα στὴν ἀρχὴ ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ὑποστηρίξεως. Ἡλίαν Α. Ἀμπατζῆν Ν. Φιλαδέλφεια.— Περᾶστε καμμιὰ Τετάρτη ἀπόγευμα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Εὐάγ. Τζωρτζόπουλον, ἐνταῦθα.—Δυστυχῶς καὶ τὰ δύο ποιήματά σας ὑστεροῦν τεχνικῶς. Στεῖλτε μας τίποτα ἄλλα ἢ κανένα ἀπὸ τὰ ἴδια ξαναδουλεμένο, γιατὶ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ γράψετε πολὺ καλλίτερα. Μιράνταν Βαρβάτη. Ἐνταῦθα.—Τὸ ποίημά σας πρωτόλειο. Μελετῆστε, μελετῆστε πολύ. Ἡ τρίμηνη συνδρομὴ εἶνε 60 δραχ. Νικ. Δουκάκην, ἐνταῦθα.— Καταχρηστικῶς (τί νὰ κάνωμεν ἀφοῦ αὐτὸ θὰ γίνη ἀφορμὴ γιὰ νὰ ἀσχοληθῆτε συστηματικὰ μὲ τὴν ποίησι δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ «πρὸς τὴν καπελλοῦ» ποίημά σας:

Μιὰ καπελλοῦ τρελλὴ ἀγαποῦσα,
τὴν γνώρισα ὡς μαθητής,
ἔνοιωθα ἔμπνευσι σὰν τὴν φιλοῦσα
καὶ ἔγινα γι' αὐτὴν ποιητής.
Κι' ὅταν μοῦ ἔφυγε ἡ καπελλοῦ
ὁ νοῦς μου ἐστράφη τότε ἀλλοῦ
εὑρῆκα πάλι τὴν γλυκειὰ Λιλή,
ἂς ἦταν καὶ δούλα,
ἦταν ἀπ' ὅλες πιὸ καλή,
αὐτὴ μοῦ τὰ χάριζε οὗλα.

Πρέπει νὰ μελετήσετε προτοῦ ξαναγράψετε. Ἄλλως τε, εἶσθε ἀρκετὰ νέος κι' ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστά σας.

Σταῦρον Κ. Ροῦγκαν, Πρέβεζα.— Τὸ πεζό σας δείχνει ὅτι θὰ μπορέσετε μιὰ μέρα νὰ γράφετε καλά. Πρὸς τὸ παρόν, μόνον διάβασμα. Ε. Ζανόπουλον, Πειραιᾶ.—Ἡ σελὶς 1000, τὸ ἓν τέταρτον δρ. 300. Γράψτε μας τὴν διεύθυνσί σας, νὰ στείλωμεν ὑπάλληλό μας γιὰ νὰ συνεννοηθῆτε προφορικῶς. Νῖκον, Λαμίαν. Τὸ πεζό σας ὄχι δημοσιεύσιμο. Στεῖλτε μας τίποτα ἄλλο, ἀλλὰ γραμμένο μὲ πιὸ μεγάλη προσοχή. Τὸ ταλέντο δὲν σᾶς λείπει. Μ. Φορμόζαν.—Καὶ τὸ νέο ποίημά σας ἐλαττωματικό. Ὑστερεῖ ἰδίως στὸ μέτρο. Γιατὶ δὲν προσέχετε ὅταν γράφετε; Ἔχετε ἀξιόλογη ποιητικὴ φλέβα. ἀλλὰ σᾶς λείπει ἡ τεχνικὴ πεῖρα. Π. Α. ἐνταῦθα.—Τὰ πεζά σας ἀκατάλληλα γιὰ δημοσίευσι. Ἂν διορθώσετε λίγο τὸ συντακτικό σας καὶ μᾶς τὰ ξαναστέλνετε ; Πελ. Λάππαν, Πάρον.—Δὲν σᾶς λείπει ἡ ἔμπνευσις. Δὲν νομίζετε, ὅμως, ὅτι αὐτὸ δὲν φτάνει; Διαβάστε πολὺ γιὰ νὰ ἀποκτήσετε καὶ τὴν τεχνική. Ἕνα πεζὸ ἔχει κι' αὐτὸ τὶς ἀξιώσεις του. Ν. Θεοφίλου.—Εὐχαρίστως, φτάνει τὰ θέματα νὰ εἶνε στὸ πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ μας. Γιὰ νὰ σᾶς στείλωμε ἐμεῖς ἀπὸ δῶ πρὸς μετάφρασιν εἶνε λιγάκι δύσκολο. Τὸ πεζὸ σας ὄχι καὶ τόσο καλό. Στεῖλτε μας κανένα ἄλλο. Τ. Κεφαληνόν, ἐνταῦθα.—Τὸ ποίημά σας ὑστερεῖ. Τὰ γραφόμενά σας, ὅμως δείχνουν ὅτι μπορεῖτε νὰ μᾶς στείλετε κάτι καλλίτερο. Νὰ περιμείνωμε ; Εὐάγ. Σ. Γ. ἐνταῦθα.—Γιατὶ δὲν προσέχετε ; Διορθῶστε τὰ δύο τελευταῖα ἐξάστιχα καὶ ξαναστεῖλτε το. Π. Α. Γεωργακόπουλον.— Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴν σειρά των τὸ «Τοὺς θάψαμε». Κ. Καρ. ἐνταῦθα.— Ἐγκρίνεται τὸ: «Δὲν σὲ ξεχνῶ». Ρένον Γραικκόν, Δρέπανον Ναυπλίου.— Ἀγαπητὲ φίλε, μὴν παίρνετε ἔτσι τὴν ζωή. Γιατὶ νὰ σᾶς τριγυρίζουν τόσο ἀπαισιόδοξες σκέψεις ; Εἶσθε νέος καὶ πρέπει νὰ πολεμήσετε, ὥσπου νὰ βγῆτε νικητής. Τὰ πεζά σας θὰ δημοσιευθοῦν, ἀλλὰ μὲ τὴ σειρά τους. Δὲν σᾶς παραγνωρίζομε ὅπως νομίζετε. Ὅταν θὰ ρθῆτε στὴν Ἀθήνα, νὰ περάσετε ἐξάπαντος ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Γρῦλλον, ἐνταῦθα.— Τὸ ποίημά σας ὑστερεῖ τεχνικῶς. Ξαναδουλέψτε το προσεκτικὰ καὶ ξαναστεῖλτε το. Α. Γαβριελᾶνον, ἐνταῦθα —. Ἐγκρίνεται τὸ «Γιὰ τὴν ἀγάπη της». Στέλιον Βάγιαν, ἐνταῦθα.— Τὰ δύο νέα ποιήματά σας καλλίτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα, ἀλλὰ ἀκόμη ὄχι δημοσιεύσιμα. Ι. Τσαντίλην, Θεσσαλονίκην.— Τὸ πεζὸ σας ὄχι τόσο ἐπιτυχημένο. Στεῖλτε μας τίποτε ἄλλο. Μ. Σταφυλᾶν, Ἀγρίνιον.— Τὸ πεζὸ ποὺ μᾶς στείλατε, πρωτόλειο. Μελετῆστε Ἔχετε ὅλον τὸν καιρὸ μπροστά σας. Ἀποσπερίτην.—Δυστυχῶς ὄχι δημοσιεύσιμο. Ὑστερεῖ τεχνικῶς. Περιμένομε κάτι ἄλλο προσεκτικώτερα γραμμένο. Π. Γ. Ξανθάκον. —Σᾶς λείπει ἡ τεχνική. Μελετῆστε δοκίμους Ἕλληνας ποιητάς. Νῖκον Κριτσέπην.—Τὸ πεζοτράγουδό σας ἀνεπιτυχές. Στεῖλτε μας κάτι ἄλλο. Χρῦσον, Ἀλεξανδρούπολιν. — Ξαναστεῖλτε τα, ἀλλὰ γραμμένα ὄχι μὲ κόκκινο μελάνι. Τσοπανόπολο, ἐνταῦθα. — Τετριμμένο ὡς θέμα. Α. Θ. Μαστρογιαννίτην, Θεσσαλονίκην.—Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς. Ἀναζητῆστε ἀσυνήθιστα θέματα. Ἐπιδιῶξτε λίγη πρωτοτυπία. Π. Πολ. ἐνταῦθα.— Τὸ ὕφος ἀρκετὰ συμπαθητικό. Φαίνεται ὅτι δὲν πιάνετε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πέννα, μὲ τὴν διαφορά, ὅμως, ὅτι τὸ θέμα ποὺ ἐκλέξατε γιὰ τὸ παιζό σας δὲν εἶνε κατάλληλο. Κω—. Πειραιᾶ.—Ἐγκρίνεται τὸ «Ἔτσι εἶνε». Συγχαρητήρια.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΔΕΛΤΙΟΝ
τοῦ Β' βιβλίου
τῆς «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ»
Κρατῆτε τὸ παρὸν ἀνελλιπῶς

ΚΟΡΣΕΔΕΣ. ΖΩΝΕΣ. ΜΑΓΙΩ. ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

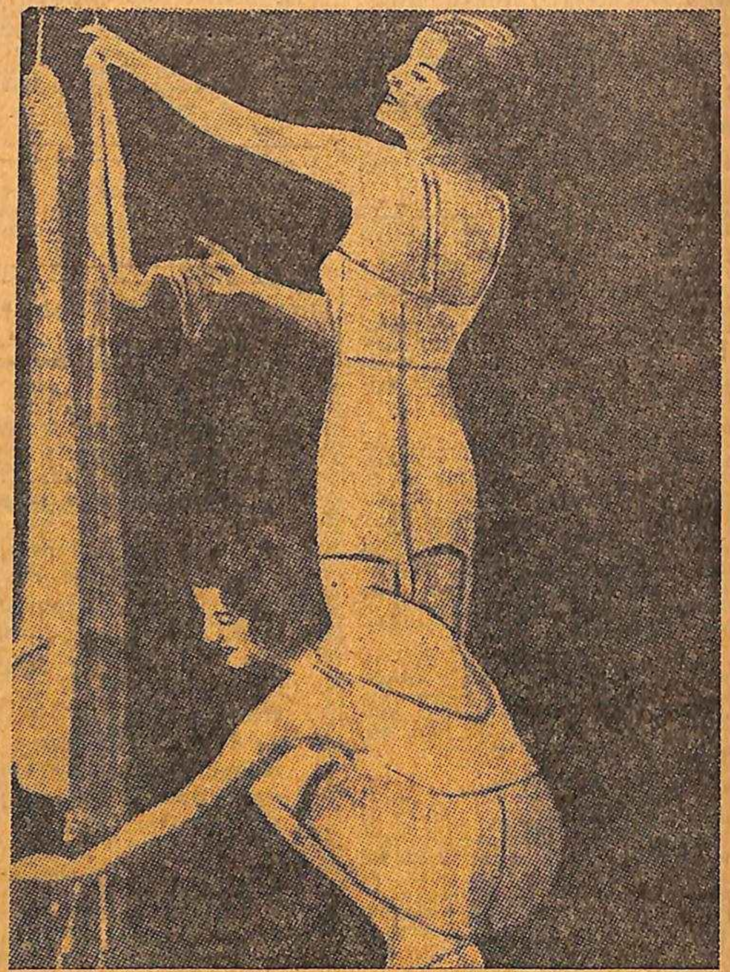

Ἐὰν θέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττὸν καὶ νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας ὡς καὶ τὴν αἰσθητικὴν μιᾶς κομψῆς καὶ μοδέρνας κυρίας, δοκιμάσατε

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ
ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ
ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΥΣ

καὶ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ τοῦ περιφήμου οἴκου BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Διὰ πτῶσιν ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΣ Κ.Λ.Π. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ.
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ